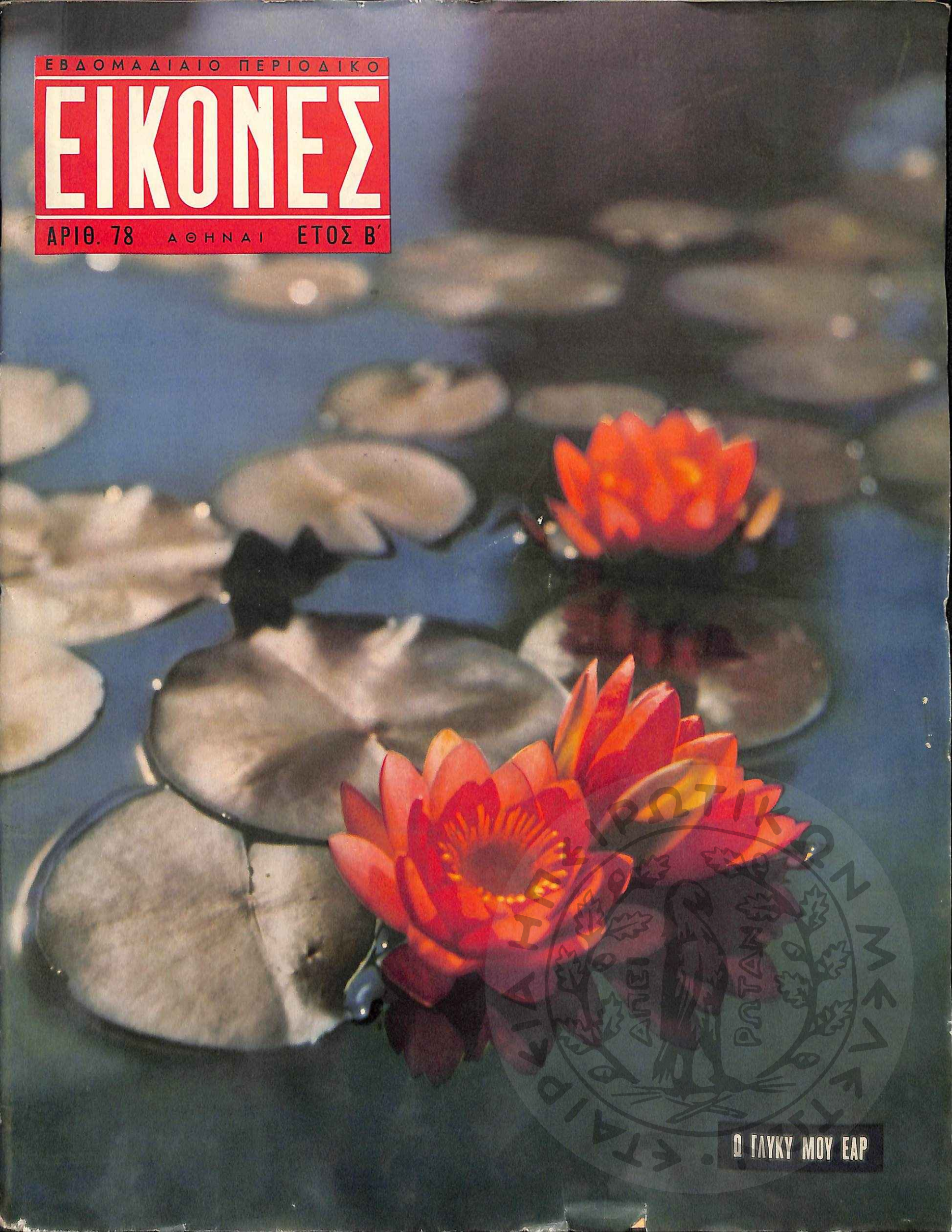

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 78 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Β'

Ο ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ

«Η ΕΘΝΙΚΗ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1891

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6, ΤΗΛ. 30-691

ΔΙΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΥΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΖΩΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ & ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 78 ΔΡΑΧ. 5
22-28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1957

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "ΕΛΕΝΗ Γ. ΒΛΑΧΟΥ-Η. Γ. ΉΛΙΟΠΟΥΛΟΣ",
Διεύθυνσεις: Κων. Κ. Ψυχας (Μονής Πετράκη αριθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γραφεία:

Συντάξεις, Σωκράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 70-821

Συνδρομαί:

Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Ετήσια δραχ. 260.
Εξωτερικού, εξάμηνος δολάρ. 7. Ετήσια δολάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δέν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις. ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Δυο καινούργιες σελίδες καθιερώνομε από το τεύχος αυτό. Δυο σελίδες που θα περιλαμβάνουν κάθε πληροφορία, κάθε είδηση γύρω από το ελληνικό θέατρο, με τους παλιούς και νέους εργάτες του. Δυο σελίδες της άμεσου επικαιρότητας με τα πραγματικά νέα της θεατρικής κινήσεως στην Ελλάδα. Ο κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ, που η πείρα του στο καλλιτεχνικό ρεπορτάζ τον έχει καθιερώσει στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό, ως τον πιο ειδικό, προσφέρει πρόθυμα την συνεργασία του στις ΕΙΚΟΝΕΣ, που ελπίζουν ότι καλύπτουν με τον καλύτερο δυνατόν τρόπο ένα μεγάλο κενό. Πέρα από την αποσπασματική είδησεογραφία του ημερήσιου τύπου, οι ΕΙΚΟΝΕΣ, στις δυο καινούργιες σελίδες, μαζί με τις αποκαλυπτικές πληροφορίες θα παρέχουν και κάτι πιο συνθετικό και κατασταλαγμένο, την ζωντανή εικόνα ενός μεγάλου τομέως, κ' ίσως του πιο αγαπημένου από το ευρύ κοινό, της καλλιτεχνικής μας ζωής. Παράλληλα ο κ. Αχ. Μαμάκης θα απαντά σε κάθε έρωτηση που θ' άφορούσε οποιοδήποτε θεατρικό ζήτημα, οποιονδήποτε καλλιτέχνη της σκηνής. Ελπίζομε ότι οι αναγνώστες μας θα εκτιμήσουν και την νέαν αυτήν προσπάθεια του περιοδικού μας ν' ανταποκριθί σ' όλα τα ενδιαφέροντά τους.

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΦΙΛΕΣ

Αγαπητέ Τοζότη.

Είμεθα δυο πολύ στενές φίλες και ονομαζόμεθα Άντασία (Στάσα) Κριεμάδη και Ειρήνη Γαρμπή. Είμεθα αρκετά μικρές ακόμα, 14 ετών, αλλ' επειδή οι γονείς μας παίρνουν τις ΕΙΚΟΝΕΣ, τις ξεφυλλίζομε και εμείς, παρακολουθώντας πολύ την κίνησή τους. Έξάλλου πολλές φίλες μας τις παίρνουν. Υπάρχει ένα θέμα με το όποιον ασχολούμεθα πολύ: Το πώς ζή η Βασιλική Οικογένεια. Περνούμε ώρες ολόκληρες μελετώντας τις συνήθειες της Βασιλικής Οικογενείας. Αγαπούμε πολύ τους Βασιλείς μας. Γι' αυτό λοιπόν θα θέλαμε να δημοσιεύσετε σε κανένα από τα τεύχη σας ένα μεγάλο άρθρο για την Βασιλική Οικογένεια, το όποιον να έχει πολλές φωτογραφίες, και πρό παντός των πριγκιπισσών και του Διαδόχου. Ευχαριστούμε πολύ και παρακαλούμε να κρατήσετε άνωυμολόγο το γράμμα μας ή να βάλετε μόνο τα αρχικά μας αν θα το δημοσιεύσετε. Ευχαριστούμε, Άντα-

σία Κριεμάδη — Ειρήνη Γαρμπή
Ναυαρίνου 6, Αθήναι.

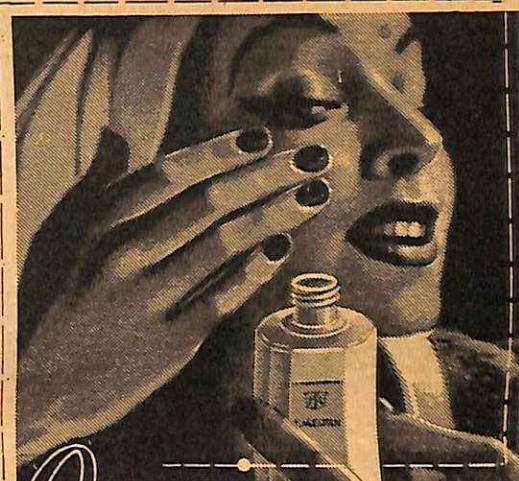
Το ενδιαφέρον σας για την Βασιλική Οικογένεια το μοιράζεστε με όλους τους αναγνώστες μας και θα ήθελε πώς πολύ σύντομα και πάλι η επιθυμία σας θα εκπληρωθί. Αλλά την άλλη σας επιθυμία, της άνωυμίας, θα μου επιτρέψετε να μην την λάβω υπ' όψη. Θα ήθελε πώς τίποτε δεν θα... πάθετε που δημοσιεύουμε το ωραίο σας γράμμα, που για την ηλικία σας μάλιστα είναι εκπληκτικά καλλιγραφημένο και όρθογραφημένο. Κ' έτσι θα μάθετε —έξ απαλών ονύχων— πώς το να λήη κανείς την γνώμη του από τις στήλες των εφημερίδων και των περιοδικών είναι δικαίωμα του πολίτου, για το όποιο δεν έχει κανείς κανένα λόγο να ντρέπεται...

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Αγαπητές ΕΙΚΟΝΕΣ.

Στο σχήμα «Τομή ανθρώπινης

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Οσο πομφύλλοχη κι' αν είθε

μήν παραλείπετε ποτέ τον καθημερινό καθαρισμό της επιδερμίδος σας.

Τα Καλλυντικά, οι έκκρίσεις του δέρματος, οι σκόνες από τις δουλειές του σπιτιού ή από την κίνηση του δρόμου, σχηματίζουν ένα μίγμα, που φράζει τους πόρους, εμποδίζει την «διαπνοή» της επιδερμίδος και συντελεί στον γρήγορο μαρasmus της.

Γι' αυτό, ιδίως το βράδυ πρό του ύπνου, επιβάλλεται ο καθαρισμός του προσώπου σας με το άγνo ΓΑΛΑΚΤΟΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΜΕΛΠΑΝ. Έτσι αποφεύγετε το σασπύνισμα, που άργα ή γρήγορα θα βλάψη ανεπανόρθωτα την επιδερμίδα σας. Μετά τον καθαρισμό χρησιμοποιήτε κρέμα Λανολίνη Μελπάν ως τροφή του δέρματος.

ΜΕΛΠΑΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΕΤΑΛΛΑΣ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ Α. ΣΥΓΓΡΟΥ 73-ΤΗΛ. 91.169

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΠΑΛΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ "ΑΛΕΤΑ" Ε.Π.Ε., ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 10 ΤΗΛ. 611774

Reflex

Κάτασπρα ρούχα
Λευκά και
άπαλά χέρια
Διότι πλένει
πάντα με
Τό καινούριο **ΡΕΦΛΕΞ**

57/56

Reflex

PROTON SPRAY DRIED

Τό καινούριο **ΡΕΦΛΕΞ**

"Γνώμη,"

TAXYΔΡΟΜΕΙΟ

καρδιάς (τεύχος 76) υπάρχει ένα σφάλμα. Η πνευμονική φλέβα πρέπει ν' αντικατασταθεί από την πνευμονική αρτηρία και οι πνευμονικές αρτηρίες από τις πνευμονικές φλέβες.

Στην καρδιά, αντίθετα προς το λοιπό σώμα, η πνευμονική αρτηρία περιέχει φλεβικό αίμα, που φέρεται στους πνεύμονες για να οξυγονωθεί, ενώ οι πνευμονικές φλέβες περιέχουν αίμα οξυγονωμένο (αρτηριακό) που προέρχεται από τους πνεύμονες και προορίζεται για το σώμα.

Με αγάπη
Μιχ. Ζουράρης, Άθηναι.

Όρθη ή παρατήρηση και ευχαρίστως προβαίνουμε στην διόρθωση. Είναι στιγμές που και ο καλύτερος των συντακτών δεν μπορεί να είναι... παντογνώστης.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Άγαπητές ΕΙΚΟΝΕΣ.

Από πέρυσι αγοράζω αδιαλείπτως και παρακολουθώ το εξαιρετικό τούτο περιοδικό. Το εξαιρετικό χαρτί, η εμφάνισις, η ενημέρωσις των αναγνώστων επί πλείστων θεμάτων καθημερινής ζωής και εν γένει όλα τα καλοδιαλεγμένα άρθρα του καθιστούν αυτό το καλύτερον περιοδικό της Ελλάδος εις το είδος του. Σαν αναγνώστης σου και λάτρης θα επιθυμούσα να διατυπώσω την εξής παράκλησιν. Έφ' όσον με τόσα και τόσα θέματα και ζητήματα ένεις καταπιασθή και μάς έχεις παρουσιάσει από τις στήλες σου, γιατί δεν παρουσιάζεις και κάτι (ένα ωραίο άρθρο για το Πανεπιστήμιο των Αθηνών, τη ζωή και τα προβλήματα των φοιτητών του) που τόσο το λαχταρούμε να το ιδούμε έμεις ίδιως οι φοιτηταί αναγνώστες σου; Νομίζω ότι είναι ένα ζήτημα που θα το δεχθής ευχαρίστως, παρουσιάζοντας τη ζωή του φοιτητού μέσα στο Πανεπιστήμιο και τα άπειρα αιτήματά του άλυτα ακόμη (δίδακτρα, άρισμός εξεταστικών περιόδων, βιβλία κλπ.), που θα διαφώτιση όλους τους Έλληνες, μεγάλους και μικρούς.

Ένας φίλος σου φοιτητής
Κωνσταντίνος Χαράλαμπίδης
Σούρμενα (Γλυφάδας)

Είναι «στά σκαοιά», όπως λένε. Μπορούσαμε ποτέ να παραμελήσουμε την νεολαία μας, πάνω στην όποιαν βασίζεται το μέλλον του τόπου;

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ!

Άγαπητέ Τοξότη.
Απογοήτευσις! Η μόνη λέξις για να καθορίση αυτό που αισθάνθηκα όταν είδα το πράσινο τεύχος. Άλήθεια είναι βέβαια πως θάπρεπε κάτι να γράψετε για το 2 - 0 που έφερε τόσο ένθουσιασμό στους φιλάθλους μας.

Προς Θεού, όμως, όχι πράσινα έξωφύλλα. Και κάτι άλλο ακόμη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 7

ΕΚΔΡΟΜΑΙ εις όλην την Ελλάδα
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
Φειδίου 2 - τηλ. 29-628

...που μάς έστειλαν

«ΖΩΗ», ΤΑΚΗ ΧΑΤΖΗΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ, το νησί με την ευγενική θητεία του στα γράμματα, πυκνώνει τις τάξεις των λογοτεχνών μας με μία νέα παρουσία που πολύ περισσότερα υποσχεται, πέρα από τα όσα αξιοσημείωτα κατάρωσε με το μυθιστόρημά της, το οποίο τιμήθηκε με το «Βραβείο Ουράνη» 1957. Ζωή, είναι η κεντρική ήρωίδα, το αγαπημένο πρόσωπο του συγγραφέα, αλλά είναι και μία υπόμνηση του κεντρικού προβλήματος που επιχειρεί να τοποθετήσει κάτω από το φακό του ο κ. Χατζηναγνώστου. Σχετικά με τέτια εύρυστα σκοπεύση, δίκαια θα διαπιστώση κανείς κάποια μονομέρεια, αλλά πέρα απ' αυτή την έπαισιώδη επιφύλαξη, πολλά αξιολόγια έχει να μάς προσφέρει ο κύκλος των ανθρώπων που παίρνουν σάρκα και όστα στις σελίδες του. Τα αναμφισβήτητα αφηγηματικά χαρίσματα του νέου συγγραφέα, η στρωτή γλώσσα, η έντεχνη πλοκή, η ισορροπημένη κατανομή των δραματικών καταστάσεων που οδηγούν τον αναγνώστη όμως σε αξιοπρόσεκτες αποκορυφώσεις, τέλος η τόλμη του να εγγίξη θέματα καυτά ακόμη από την επικαιρότητα, χωρίς αυτό να τον αναγκάζει σε οποιαδήποτε παραχώρηση, τοποθετούν τον κ. Χατζηναγνώστου στην πρώτη σειρά των νέων μας πεζογράφων.

«ΔΕΚΑ ΑΝΘΡΩΠΟΙ», ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΚΟΥ. Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ είναι ασφαλώς είδος από τα δυσκολότερα. Εκτός από την έντεχνη μορφή που πρέπει να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις της παιδικής δεκτικότητας —τόσο δύσκολο, αλήθεια, να την αντίληφθής ένας μεγάλος— ή εύσυνειδητη παρουσία του παιδαγωγού πρέπει να είναι απαραίτητη και συνεχής. Στις δέκα βιογραφίες, δικών μας και ξένων μεγάλων ανθρώπων —υπογραμμίζουμε τον όρο— του Ρήγα, του Παστέρ, του Ντυνάν, του Χρυσόστομου Σμύρνης, του Φλέμιγγκ, του Παπαδιαμάντη, του Παύλου Μελά, του Σβαίτσερ, του Φραγκλίνου και του Κορμά του Αιτωλού, ο γνωστός λογοτέχνης κ. Δ. Γιάκος πετυχαίνει όπωσδήποτε στο διπλό στόχο του, στο ωφέλιμο, αλλά και ευπρόσδεκτο παιδικό ανάγνωσμα.

«ΚΑΡΠΑΘΟΣ», ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΟΥ. ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ 25ετίας, που η αγάπη του συγγραφέα για την ιδιαίτερη πατρίδα του τα συγκέντρωσε σ' ένα εύπαραυξαστο βιβλιαράκι. «Μοναδική μου φιλοδοξία υπήρξε να παρουσιάσω... ανάγλυφον μίαν άμυδράν εικόνα της Καρπάθου μας, των σταθμών της, των προόδων της, των θυσιών της, των προβλημάτων και αναγκών της, περασμένων και τωρινών, ώστε ο αναγνώστης, και μη Καρπάθιος ακόμη, να δύναται να λάβη μίαν συγκεντρωτικήν εικόνα της Καρπάθου». Νομίζουμε ότι ο συγγραφέας κατάρωσε το σκοπό του, και μάλιστα με ώρισμένες σελίδες που δεν τους λείπει η συγκίνηση. Κι άναμεσα στα πολλά και πλούσια περιεχόμενα δεν μπορεί κανείς να μη σταθί ειδικά σε μία νεκρολογία, —ένος πραγματικά διακεκριμένου Καρπαθίου φιλόλογου και εκπαιδευτικού, του Μιχ. Γ. Μιχαηλίδη - Νουάρου, στον οποίον οφείλουν την εκπαιδευτική τους γενιές ολόκληρες Έλληνων. Όλη η ζωή του Μιχ. Μιχαηλίδη-Νουάρου ξωδεύτηκε στις επάλξεις του Έλληνισμού, από την Ροδέρτσιο και το Παγκύπριον Γυμνάσιον της Λευκωσίας μέχρι την Άμπερτιο του Καίρου και τα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Σμύρνης. Άλλα το έργο του εκείνο που θα μείνη πάντα, σαν αντίξιο μνημείο, είναι το λαογραφικό, και ίδιως τα «Λαογραφικά Σημειώματα Καρπάθου», στα όποια τώρα η «Κάρπαθος» του κ. Α. Φράγκου αποτελεί μία πρόσφορη εισαγωγή, ιδίως για έναν μη κατατοπισμένο αναγνώστη.

«ΗΤΑΝ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ», ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΜΗΛΟΛΙΔΑΚΗ - Κωστήρα. Η Κατοχή έχει αποθέσει άμεσα ή έμμεσα τη σφραγίδα της και στα αφηγήματα της νέας πεζογραφίας —περισσότερο άχνα σκίτσα παρά άρτιωμένα επιτεύγματα του δυσκολώτατου αυτού είδους του πεζού λόγου. Όστόσο, η γυναικεία τρυφερότητα, που διαφάνεται ακόμη και όταν ο λόγος γίνεται σκληρός, είναι ένα στοιχείο που το δεχόμαστε πάντοτε με ιδιαίτερη συγκίνηση στις σελίδες της ελληνικής πεζογραφίας.

«ΑΝΕΜΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ», ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΤΟΥ Κώστα Θρακιάτη. Δεν είναι μόνον οι νεότεροι που τονίζουν τη λύρα τους για να λυτρωθούν από τη δοκιμασία του πολέμου και της Κατοχής, αλλά και ποιητές που —όπως ο κ. Θρακιάτης— είχαν ώριμάσει πριν από σκληρά χρόνια, γεγονός που κάνει πιο έπώδυνη την αλλαγή κατευθύνσεως. Ο θάνατος και η έλπιδα, η καταστροφή και το δράμα της λευτεριάς, η στυγνή παρουσία των βαρβάρων και ο ακατάβλητος αγώνας των έλευθέρων, εναλλάσσονται στους στίχους, που μέσα από το συχνά πεζολογικό —στην πρώτη ματιά— ντύμα τους, καταρβάνουν να μεταδώσουν μία έντονη συγκίνηση, που αναμφισβήτητα ανήκει στην ποίηση. «Στόχει η μοίρα σου γραφτό στον ιερό σκοπό σου — να σταυρωθής σαν το Χριστό και για τον αδερφό σου».

«Ο ΕΠΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ», ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΝΤΖΗ (ΠΟΙΗΜΑΤΑ). ΑΘΗΝΑ, 1956. Σελ. 45. «Μία έμμετρο, πειδαρνημένη ποιητική ιστορική αφήγηση, χρήσιμη για τους μεταγενεστέρους και για κείνους που τότε-τότε διηθάνε για τη γνώρα των ηρωικών χρόνων...». Έτσι χαρακτηρίζει ο ποιητής το περιεχόμενο του μεγάλου αυτού έπικού τραγουδιού, γραμμένου «τόν Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο του σκοτεινού 1942». Άκολουθούν μερικά μικρότερα ποιήματα: «Η Σκοτεινή Γη και τα Πεντελικά — Έρωτικά, γραμμένα με τον γνωστό λυρισμό του ποιητού του «Λαού της Ραχίλης».

ΑΔΕΛΑ

Κολώνιτες Λοοσιον

Υγεία
Θμορφια

παραγωγής των
έργαστηρίων μας
από γνήσια εύρω-
παϊκά έσάνς άν-
δέων σε πάντα
σταθερή ποιότητα

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

STOP

Τό ιδανικό ΚΡΑΤΙΟΝ

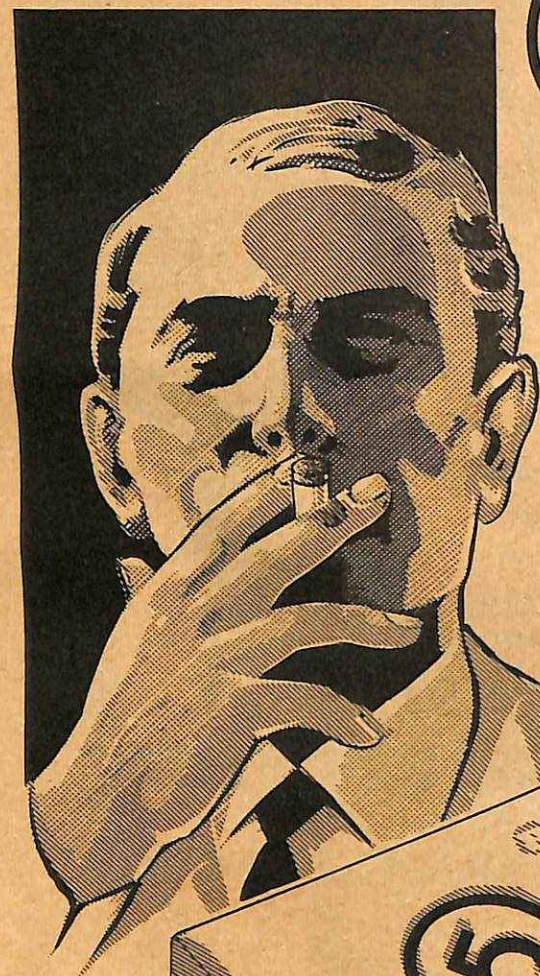
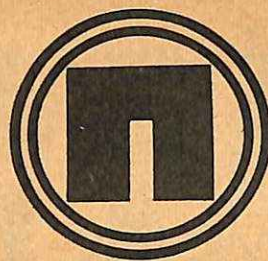
- Δέν βγαίνει • Δέν σκάζει τό χειλή
- Έχει τήν πιό θμορφη γεύσι

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΤΙΟΝ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πωλείται παντού

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: "ΕΛΕΜΕΤ", Σοφοκλέους 8

12/13

Τό
σιγαρέττο,
ποῦ
σταθερῶς
κερδίζει
καινούργιους
καπνιστάς

№ 5
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ
ΚΟΥΤΙ 20 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ Δρχ. 5. —
ΚΟΥΤΙ 10 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ » 2.50

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΝΟΥΦΑΡΟ ΣΤΑ ΓΑΛΗΝΙΑ ΝΕΡΑ... Μιά στιγμή
ομορφιάς, μία κρानγή ομορφιάς που την συλλαμβάνει εντυ-
χισμένα ο φωτογραφικός φακός. Και τί δεν μπορεί να συμ-
βολήσει μία τέτοια εικόνα! Την ανοίξη, τη ζωή που υψώνει το
παράστημα και τους χυμούς της παντοῦ — ακόμη και μέσα
στη μιοσκοπείνη ανιμωρία μιας λίμνης. Μπορεί πάλι να
συνδεύσει στη μνήμη των ευλαβών τον τόσο ανθρώπινο θρη-
νο για το δράμα του Θεανθρώπου — «ὦ γλυκύ μου ἔαρ!...». Μήπως ὅλος αὐτός ο σπαραγμός δεν συνδεύεται από την ἐλ-
πίδα, από την θεομονεργό πίστη της Ἀναστάσεως; — Ακρι-
βῶς ὅπως ἀπ' τὰ θολὰ νερά ἀναδύεται θριαμβικὸ τὸ λουλούδι

...που είναι μαζί μας

... ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΠΡΟΕΞΕ-
χουν φυσικά οι αδελφοί απόδημοι οι
οποίοι μας ήλθαν, όπως κάθε χρόνο,
με την ετήσια έκδοσή της ΑΧΕΠΑ
και (την φοράν αυτήν) με την λαμπρή
και σοφή καθοδήγηση ενός λαμπρού
ανθρώπου, του ομογενούς κ. Θόδω.
Βέβαια ο κ. Θόδω, ο οποίος κατέ-
χει μίαν εξαιρετική θέση εις το ὄλον
δικαστικὸν πλέγμα τῶν Ἑνωμένων Πολι-
τειῶν, δεν μπόρεσε να μείνει μαζί
μας ὅσον καιρὸ θὰ ἤθελε. Ἀφῆσε ὁ-
μως μίαν ἀντάξια ἀντικατάσταρα,
την πρόεδρον τῆς ὁργανώσεως «Θυγα-
τέρες τῆς Πηνελόπης» κ. Ζ. Καβαλά-
ρη, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ στὴν Ἑλλάδα
τουλάχιστον 2 μῆνες, γιὰ νὰ παραστή
στὰ ἐγκαίνια τοῦ νοσοκομείου τοῦ
Καρπενησιῦ καὶ νὰ συντονίσῃ τὶς
ἐργασίες τοῦ ἐδῶ τμήματος τῆς ὁγα-
νώσεως «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης»
ποῦ ἔχει τὸ ὠραῖο ὄνομα «Καρυάτι-
δες».

Ἐχουν ἤδη 4 ἐτῶν ζωὴ οἱ «Καρυάτι-
δες» καὶ ἔχουν ἀναπτύξει μίαν ἐξαιρε-
τική δραστηριότητα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐ-
κείνη ποὺ συνήλθαν στὴν πρώτη τους
συνεδρίαση ὑπὸ τὴν προεδρία μιᾶς
ἄλλης ἐκλεκτῆς συναδέλφου τῆς κυρί-
ας Καβαλάρη, τῆς τότε προέδρου κ.
Ἀδελίνας Γιόκαρη.

Ἡ σημερινὴ πρόεδρος ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν χάρη καὶ τὴν καλλιέργεια τῆς
προκατόχου τῆς. Ἡ οἰκογένειά της, (ἡ οἰκογένεια τοῦ Λουκά Σταματίου),
ποῦ μετηνέστευσεν στὴν Ἀμερικὴ ὅταν ἡ κόρη τῆς ἦταν τριῶν ἐτῶν) εἴ-
ναι ἀπὸ τὴν Τένεσο. Μὰ ὁ σύζυγός της, ὁ κ. Θωμάς Καβαλάρης, ποῦ
εἶναι σήμερα θαυμάσια ἐγκατεστημένος στὴν Σαρλότ τῆς Βορείου Κα-
ρολίνας, κατὰγεται ἀπὸ μίαν ἄλλη περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος: Τὴν Εὐρυτα-
νία, γιὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἡ διακεκριμένη του σύζυγος δεν πα-
ραλείπουν νὰ δείχνουν ἓνα ἄμεσο καὶ συνεχὲς ἐνδιαφέρον.

Ἡ σταδιοδρομία τῆς κ. Ζ. Καβαλάρη καλύπτει ἓνα πλῆθος τομεῖς φι-
λανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς δραστηριότητος, ποὺ ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν ἄ-
μεση παρακολούθηση καὶ ἐνίσχυση τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγ. Βασιλείου τῆς
Ν. Ὀρκίης μέχρι τὴν συμμετοχὴ σ' ἓνα πλῆθος συμβουλίων καὶ ἐπιτρο-
πῶν στὴν ἴδια πόλιν ὅπου κατοικεῖ. Ἡ κ. Καβαλάρη εἶχε τὴν πρωτοβου-
λίαν, πρὶν ἀπὸ χρόνια, νὰ ἀρχίσῃ τὴν σταυροφορία τῶν ἐνσήμεων ἐκεί-
νων τὰ ὁποῖα ἀγοράζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς γύρω στὰ Χρι-
στούγεννα καὶ τὰ κολλοῦν στὰ χριστουγεννιάτικα πακέττα γιὰ νὰ δω-
θήσουν τὸ ὄρφανοτροφεῖον τοῦ Ἀγ. Βασιλείου, τὸ μόνον ἑλληνικὸ ὄρφα-
νοτροφεῖο γιὰ κορίτσια ποὺ ὑπάρχει σήμερα σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ.

Προτοῦ ἀναλάβῃ τὴν προεδρία τῆς ὁργανώσεως «Θυγατέρες τῆς Πηνελό-
πης», ἡ κ. Καβαλάρη διετέλεσε ἀντιπρόεδρος, —καθὼς καὶ ἀντιπρόεδρος
τῆς ὁργανώσεως «Θυγατέρες τῆς Εὐρυτανίας». Σὲ μίαν συνομιλία ποὺ εἴ-
χαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Κίνγκ Τζωρτζ» ὅπου ἔχει καταλύσει, ἡ κ. Καβα-
λάρη μᾶς ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τοῦ ταξιδιοῦ της, ἀλλὰ καὶ τὴν νέα
γραμμὴ ἡ ὁποία χαράσσεται σήμερα σχετικὰ μετὰ τὴν πραγματοποιήση
ἐπισκέψεων στὴν Ἑλλάδα ἐκ μέρους τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς.

«Ἡ προσπάθεια τὴν ὁποία καταβάλλομε, μᾶς εἶπε ἡ κ. Καβαλάρη, εἶναι
νὰ τοποθετηθῶν πλέον τὰ ταξίδια στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ μιᾶς βάσεως περισ-
σότερον μορφωτικῆς, ποὺ νὰ καλύπτῃ ὅλον τὸν ἑλληνικὸ ὅμιλον καὶ εἰδι-
κὰ τοὺς τόπους ἐκείνους ποὺ εἶναι δεμένοι μετὰ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση.
Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς, ἀρχίζει νὰ ἐκλείπῃ ὁ τύπος τοῦ παλιοῦ ἐκείνου
μετανάστη ποὺ γύριζε ὕστερα ἀπὸ χρόνια, νοσταλγικά, στὸ χωριὸ του,
γιὰ νὰ ἴδῃ τοὺς συγγενεῖς του. Τὰ σημερινὰ νέα Ἑλληνόπουλα, στὴν
Ἀμερικὴ, ἀρχίζουν νὰ χάνουν τοὺς δεσμούς τους μ' ἓνα συγκεκριμένο
χωριὸ ἢ μετὰ μίαν συγκεκριμένη πόλιν. Ἄν εἶναι νὰ ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα,
θὰ ἔλθουν μόνο γιὰ νὰ τὴ γνωρίσουν σ' ὅλη τὴν τὴν καθολικότητάς, καὶ
παύουν μίαν ἰδέαν τοῦ τί εἶναι ἡ Ἑλλάς στὸ σύνολό της. Γι' αὐτὸν τὸν
λόγο οἱ ἐκδρομὲς καὶ οἱ ἐπισκέψεις θὰ πρέπει στὸ μέλλον νὰ ὁργανώ-
νται διαφορετικὰ, καὶ ἰδίως νὰ προηγηθῇ μίαν μεγαλυτέρα προετοιμα-
σία καὶ μίαν γενικώτερη προπαγάνδα, ὥστε οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ ὑπερ-
σκεφθῶν τὴν ἑλληνικὴ τους καταγωγή, νὰ ἐνθαρρύνονται νὰ ἐπι-
σκοπεύουν τὴν μητέρα Πατρίδα».

Ὅπως πολὺ σωστὰ λέει κ' ἡ ἴδια, ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρὸς τὸ ὄλο θέμα
τοῦ ἀποδημοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς τοποθετεῖται σ' ἄλλη βάση:
«Ἡ νοσταλγία καὶ ὁ ρομαντισμὸς ποὺ χαρακτηρίζαν τοὺς πρώτους μετα-
νάστες, δίνουν τώρα τὴ θέση τους σὲ μίαν πρὶν ὑπεύθυν ἰσχύος τῶν Ἑλλη-
νόπουλων τῆς τρίτης γενιᾶς ἀπέναντι στὴ Μητέρα Πατρίδα: Ἡ καρδιά
ἡ ἑλληνικὴ συνοδεύεται τώρα κι ἀπὸ ἓναν νοῦ ἑλληνολάτρη, σπουδαγμέ-
νον σὲ κολέγια καὶ πανεπιστήμια, ἐνσωματωμένο μέσα στὴ ροὴ τῆς Ἀ-
μερικανικῆς ζωῆς. Αὐτὰ τὰ νέα παιδιά, καὶ ἰδίως τὰ νέα κορίτσια, εἶναι
ἀπαραίτητο νὰ κρατήσῃ ἡ Ἑλλάδα κοντὰ της, μετὰ τὰ ταξίδια, μετὰ διαλέ-
ξεις, μετὰ ἀνταλλαγές. Οἱ «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» δεν πρέπει νὰ λη-
σμονήσουν τὴν ἰθάκή τους».

KAZ

TAXYΔΡΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 4)

Ἄν θέλατε νὰ γράψετε κάτι γιὰ
τοὺς συντελεστὰς τῆς νίκης, ἦταν
ἀνάγκη νὰ μᾶς προβάλετε πάλι τὸ
Λινοξυλάκη, ἂν δὲν κάνω λάθος, γιὰ
δεύτερη φορά; Δὲν ὑπάρχει, ἀλή-
θεια, ἄλλος ἄξιος λόγου;

Καὶ τώρα κάτι ἄλλο.
Ναμίζω πὼς θὰ ἐνδιέφερε τοὺς ἀ-
ναγνώστες σας ἂν γράφατε κάτι
γιὰ τὴ μουσικὴ τῆς ἐβδομάδος καὶ
γιὰ τὶς ἐκθέσεις ποὺ γίνονται.

Ὅπως παρουσιάζετε τὰ διδύα,
τοὺς δίσκους κλπ., φαντάζομαι πὼς
δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο.

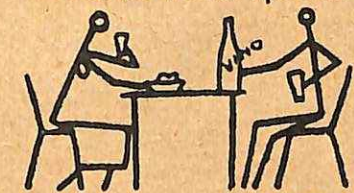
Μὲ φιλία
Γιάννης Καρατζῆς (Ιατρὸς)
(Μπουμπουλίνας 4)

Σιγά-σιγά. Ὑπῆρχαν τεχνικὸι
λόγοι μέχρι σήμερα ποὺ οἱ το-
μεῖς αὐτοὶ κάπως καθυστεροῦ-
σαν. Γιὰ τὸν Λινοξυλάκη, ὅμως,
τί νὰ ποῦμε; Φταίμε ἐμεῖς ἂν
ἔχῃ τό... κοκκαλάκι τῆς νυχτε-
ρίδας καὶ πετυχαίνει νὰ σώζῃ
τὴν ὁμάδα μας ἀπὸ βέβαια γκόλ;

Ὁ μεζὲς τοῦ ΣΑΠΟΛ

Ὅπως ὁ καλὸς μεζὲς
θέλει τὸ καλὸ κρασί...

...ἔτσι καὶ τὸ ΣΑΠΟΛ
θέλει τὸ ΧΛΩΡΟΛ

...γιὰ νὰ γίνῃ ἀνώτερο...

...καὶ ἀπὸ τὸ καλλίτερο
ἀμερικάνικο...

Τὸ ΧΛΩΡΟΛ εἶναι τὸ μόνον τελειοποι-
ημένον καὶ κατοχυρωμένον μετὰ πᾶντος.
Ἄν εἴδῃτε τὸ ροῦχο, τὸ ἀσπρίζει περισ-
σότερο ἀπὸ κάθε τὸ ἄλλο καὶ ὑπερτερεῖ τοὺς
χρωματισμούς, χρειάζεται 5000 λίγότερο
χλωρίο ἀπὸ κάθε ἄλλο παρεμφερές προϊόν
ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα Ἀμερικάνικα.
Προσέχετε ΧΛΩΡΟΛ καὶ μόνον ΧΛΩΡΟΛ

"Γνώμη"

Θαῦμα ὁμορφιάς, λεπτότητος
Φινέτσας, Μεγαλοπρεπείας

Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται τὸ χέρι σας ἀπαραί-
τητο τόνισμα τῆς προσωπικότητάς σας.

ΜΟΒΑΔΟ

Τὸ ρολοῖ ποὺ φοροῦν κατ' ἐξοχὴν οἱ προσω-
πικότητες εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ πρόεδρος τῶν Η. Π. Α.
κ. Ἀϊζενχάουερ.

168 ΔΙΕΘΝΗ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἶναι λίγο ἀκριβὸς. Ἀλλὰ εἶναι ΜΟΒΑΔΟ
ΜΟΒΑΔΟ τὸ ρολοῖ ποὺ σὰς κάνει νὰ ξεχωρίζετε.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "ΔΟΓΜΑ" Ο.Ε. ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 9 ΤΗΛ: 25-891 • ΑΘΗΝΑΙ

«...ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας»

Τὴν Μεγάλη Πέμπτη γίνεται στὴν Πάτμο ἡ κατανυκτικὴ ἱεροτελεστία τοῦ Νιπτήρος

Ἡ μοῖρα, ποὺ κάθε γωνιά τῆς εὐλογημένης ἐλληνικῆς γῆς ὥρισε τὸ προνόμιο νὰ σηματοδεύεται καὶ ἀπὸ κάτι μεγάλο, φύλαξε καὶ γιὰ τὴν Πάτμο, τὸν ἀσήμαντο καὶ ἄγονο βράχο τοῦ νοτιοανατολικοῦ Αἰγαίου, τὴν ὑπέροχη δόξα νὰ σταθῇ ὁ τόπος ὅπου ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀντίκρουσε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ κατέγραψε τὶς βουλές Του, στὸ τρομερὸ καὶ γεμάτο μυστήριο καὶ δέος ἐκεῖνο διβλίο ποὺ ἀνομάστηκε «Ἀποκάλυψη».

«Ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν ὡς

σάλπιγγος λεγούσης: ὁ βλέπεις γράψον εἰς διβλίον, καὶ πέμψον ταῖς ἐπτά Ἐκκλησίαις».

Πραγματικά, μόνο γιὰ τόπος ἐξορίας καὶ φυλακῆς λογαριαζότανε τότε, στοὺς χρόνους τῆς ρωμαϊκῆς κοσμοκρατορίας, ὁ ξερότοπος τούτος. Ἀλλὰ εἶχε τὴν εὐτυχία, στὰ μέσα τοῦ 1ου μ.Χ. αἰῶνα, νὰ φιλοξενήσῃ τὸν μαθητὴν «ὃν ὁ Κύριος ἠγάπα», ποὺ ἐξωρίστηκε ἐκεῖ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ Λόγου Του. Καὶ κεῖ, σὲ μιὰν ἄγρια σπηλιά, κράτησε στὸ χέρι του ὁ Ἄετος τὸ κοντύλι καὶ χάραξε τὰ πυκνωμένα γράμματα ποὺ ἀπὸ τότε συγκλονίζουν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἐσθῆσε καὶ χάθηκε ἡ κοσμοκρατορία τῆς Ρώμης, καὶ μαζί τόσες ἄλλες «ἀκατάλυ-

τες» αὐτοκρατορίες ποὺ ἔσθῃσε ἡ ἀνθρώπινη ματαιοδοξία, ἀλλὰ ἡ αἴγλη ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σπήλαιο τῆς Πάτμου ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει ἀνέσπερη.

Συχνά, στὸ διάβα τῆς ἱστορίας, ἐρήμωσε ἀπὸ ἀνθρώπους ὁ ἄγονος βράχος. Ἀλλὰ πάντοτε οἱ Ἕλληνες ξαναγύριζαν γιὰ νὰ στήσουν μὲ εὐλάβεια τὰ ἅγια καθιδρύματα ποὺ θὰ τιμοῦσαν τὴν ἀνάμνηση τοῦ μεγάλου συμβεβηκότος. Ἦδη τὸν 11ο αἰῶνα, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Α' ὁ Κομνηνὸς παραχώρησε μὲ χρυσόβουλο τὸ νησί στὸν ὁσίο Χριστόδουλο ὡς δῶρον ἀναφαιρέτων γιὰ ν' ἀνεγείρῃ μοναστήρι καὶ ἱεροσπουδαστήριο: «Ὡς ἂν φροντιστήριόν τε ἐν αὐτῇ ἀνεγείροι, τοὺς οἰκεί-

ους τε μαθητὰς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγάγοι καὶ οὕτως ἀπερισπάστως προσμιλοῖη Θεῷ καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ κράτους ἡμῶν θερμότερας ποιοῖτο εὐχάς».

Σιγὰ-σιγὰ, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἀπὸ τὴν Ἀλωση, συγκροτήθηκαν καὶ συνοικισμοὶ λαϊκῶν—ἡ πρωτεύουσα Πάτμος, ἡ Σκάλα, ὁ Κάμπος, ὁ Σταυρὸς—ποὺ στὸ κύλισμα τῶν αἰῶνων καὶ μέσα ἀπὸ ἀτέλειωτες πειρατικὲς καταδρομὲς, ἐχθρικὲς κατακτήσεις, σφαγὲς καὶ ταπεινώσεις κράτησαν ἀσβέστη τὴ φλόγα τῆς πίστεως καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια ποὺ τοὺς παραδόθηκαν. Ἐτσι, πανάρχαιο εἶναι καὶ τὸ ἔθιμο τοῦ νιπτήρος, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται κάθε Μ. Πέμπτη πρωτῇ, καὶ ποὺ γιὰ χάρι τῶν ἀναγνώστων μας δημοσιεύουμε μιὰ δλοζώντανη περιγραφή του, στὸ τεῦχος μας αὐτό.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΚΑΤΗΦΟΡΙΖΕΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ

Ἡ ΕΜΦΥΤΗ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΧΕΙ ΣΤΟΛΙΣΕΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ ΜΕ ΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΤΑ ΣΠΙΤΑΚΙΑ, ΥΠΕΡΟΧΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Στὸ Μοναστήρι τὸ Εὐχέλαιο γίνεται Μ. Πέμπτη πρωτῇ. Στὶς ἐνορίες γίνεται Μ. Τετάρτη. Μετὰ τὸ Εὐχέλαιο γίνεται ἡ λειτουργία καὶ καμμιά ὥρα διακοπὴ, πίνουν καφέ στὸ Ἱγουμενεῖο, ὕστερα ξεκινᾷ ἡ πομπή, βγαίνει ἀπ' τὴν Πορτάρια ψέλλοντας, μπροστὰ ἕνας καλόγερος μὲ λαμπάδα καὶ φορεμένος τὸ μοναχικὸ μανδύα ποὺ σέρνεται καταγῆς, πίσω δυὸ διάκοι μὲ τὰ ράσα βαστοῦνε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ δυὸ μὲ τ' ἄμφια θυμιατίζουν. Πίσω οἱ ἀρχιμανδρίτες ντυμένοι τὰ σοβαρὰ τῆς Σαρακοστῆς χρυσὰ καὶ μενεξεδένια, πίσω τους ὁ ἡγούμενος μὲ τὴν πατερίτσα καὶ μανδύα. Σταματοῦνε πρὶν ἀπ' τὴν πλατεία τῆς Δημαρχίας, στὸν ἀρχαῖο Ἀἱ Γιώργη ὅπου ντύνουν τὸν ἡγούμενο ἐπίσημα. Στὴν πλατεία εἶναι στημένη ἐξέδρα καταστολισμένη μὲ πλεγμένα λουλούδια, μερσίνες καὶ φοινικιές, ἀπάνω 12 καθίσματα, στὸ κεφάλι ὁ θρόνος κ' ἕνα χαμηλὸ τραπέζι, λεκάνη καὶ λαγῆνη. Χάμω στρωμένα χαλιά. Κ' ἕνα γύρω στρώνουν λαμπρὲς τ' ἄγριο χαμολίβανο, τὸ φέρνουν φορτώματα τέτιες μέρες, παντοῦ μοσκοβολᾷ ἡ ἀψιὰ καὶ πασχαλινὴ μοσκοβολία του. Καὶ παντοῦ ὁ κόσμος συναζέται, ἄλλοι περιμένουν, ἄλλοι ἀκολουθοῦνε, τὰ παιδιὰ παίζουν, πουλοῦνε παστέλια, φιστίκια. Ἐχουνε πῶς πολὺ θέση τέτιες ἐορτάσιμες φασαρίες καὶ τὰ μικροεμπόρια στὶς τελετὲς τῶν Ἑλλήνων παρὰ τὰ κορδόνια τῆς ἀστυνομίας καὶ τὰ φράκα.

Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς πλατείας, μπρὸς στὸ φαρμακεῖο, εἶναι τὸ ἀναλόγιο γιὰ τοὺς χορούς, ἔρχονται πρῶτοι ψέλλοντας «Ὁ-τε οἱ ἐνδοξοὶ μαθηταί» μαζί κι ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ Ἐκκλησιάρχης τοῦ Μοναστηρίου ποὺ ἔχει φωνὴ καμπάνα, μὲ τὸ «Σοφία ὀρθή», κόβουνται οἱ ψαλμωδίες καὶ τὰ περίπαθα λόγια πετοῦνε μὲ τὰ παυλῖα τῆς ἀνοίξης σ' ὅλα τὰ δώματα καὶ σ' ὅλα τὰ ἡσυχὰ βουναλάκια.

Οἱ διάκοι, πρὶν ἀπ' τὰ Εὐαγγέλια, προὔπαντοῦνε μὲ τὰ θυμιατὰ δυὸ-δυὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὸν Ἀἱ Γιώργη κι αὐτοὶ ἀνεβαίνουν στὴν ἐξέδρα, χαίρειοῦνται καὶ καθίζουν ἀντικρυστά. Τελευταῖος ὁ ἡγούμενος καθίζει στὸ θρόνο. Τότες ἀρχίζει τὸ

«κατά...». Ὁ ἡγούμενος διαβάσει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, σηκώνεται κάθε φορὰ, οἱ διάκοι βαστοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο. Κι ὁ κάθε Ἀπόστολος σηκώνεται καὶ μιλά μὲ τὴ σειρά. Ὁ Ἰούδας δὲ μιλά.

Ἐχει μεγάλη ἀξία ἡ λιγιστὴ τούτη πράξη. Δὲν παριστάνει, σημαδεύει τὰ λόγια. Κ' ἡ τραγουδιστὴ ἀνάγνωση, κατὰ τὸ βυζαντινὸ ὅφος, ἔχει διπλὴ δύναμη, πεζὴ καὶ μουσικὴ, σφίγγει καὶ ξαλαφρώνει.

Ἐπεὶτα ὁ ἡγούμενος βγάζει τὸ φελόνιο, «ζώνεται λέντιον». Τὸ λέντιον εἶναι παρακεντημένο, δελούδινο. Ρίχνει σταυρωτὰ στὴ λεκάνη λίγο νερό, βρέχει ἀπὸ μιὰν ἄκρια μιὰ πετσέτα καὶ γονατίζει μπρὸς σὲ κάθε Ἀπόστολο, τοῦ βρέχει τὸνα πόδι καὶ τὸ σκευτίζει, ἀπὸ λίγο-λίγο τὸ καθετὶ, λίγο νερό, λίγο βρέξιμο καὶ σκούπισμα καὶ γονατισμὰ, μὰ καὶ τὸ καθετὶ μ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο! Παράσταση ἀργὴ καὶ ἱερή, δηλαδὴ γνωρισμένη ἐξ ἀρχῆς ἀπ' τὸ λαὸ καὶ ἀγαπημένη. Πότε-πότε ὁ Εὐαγγελιστὴς διαβάσει δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὰ ἴδια λόγια, ὥσπου νὰ τελειώσῃ κάποια κίνηση.

Ἐρχεται ἡ σειρά τοῦ Πέτρου. Κι ὁ Σίμων Πέτρος ντρέπεται πὺς θὰ τοῦ πλύνῃ τὰ πόδια ὁ Χριστός. Κι ἀμέσως πάλι, μὲ τὸ θάρρος ζητᾷ καὶ τὰ παραπάνω: «Οὐ μόνον τοὺς πόδας, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν». Ἐπεὶτα ὁ ἡγούμενος κατεβαίνει ἀπ' τὴν ἐξέδρα, πάει παρακαλεῖ καὶ γονατίζει σ' ἕνα μαξιλάρι ἄσπρο ποὺ παριστάνει τὴν πέτρα ὅπου ἐγειρε ὁ Χριστός. Οἱ 3 Ἀπόστολοι ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν ἐξέδρα, διαβάσουν τότες τὰ πολὺ πικρὰ ἐκεῖνα «περίλυτος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου...» ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην. Καὶ τὰ μαξιλάρια καὶ τὰ σκευὴ ὅλα καὶ τὰ στολισμένα κ' οἱ ψαλμωδίες εἶναι γιὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ ἀπλοῦ κόσμου ποὺ τὰ ξέρει καὶ ἀπ' τὴν ἐτοιμασία τους καὶ τὰ χαίρεται, μὰ τὸ πάθος, ὁ σπαραγμὸς κορυφώνεται μὲ τὸ λόγο.

Ἐπεὶτα γυρίζει πίσω καὶ ἀνηφορίζει πάλι γιὰ τὸ Μοναστήρι ὁ ἱερὸς θίασος, ποὺ νήστεψε καὶ τὶς 40 μέρες. Κι ὅλος ὁ κόσμος κατάκοπος. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲ λογαριάζει τὴν κούραση, τὸ τυπικὸ τῆς διαστά, ὅπως ξέρομε, ἀπὸ φλέβα ἡρωϊκή.

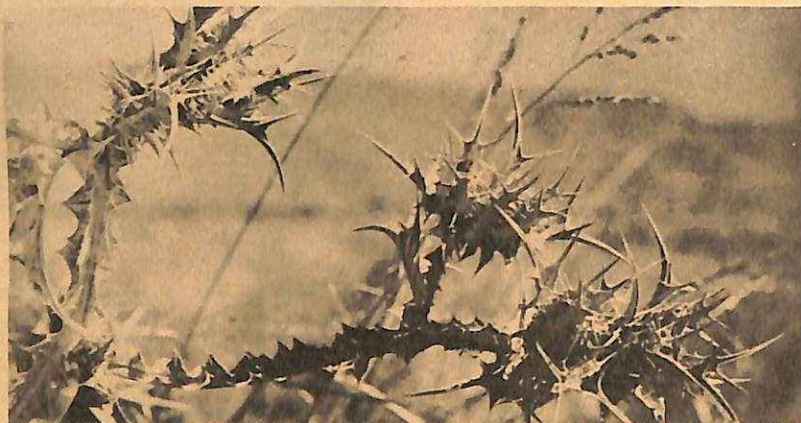
ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

11

ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥΣ, ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ Θ. ΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗ

«Καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων». «Sizyphus spina Christi», ὠνόμασαν οἱ φνοιοδίφες τὸν ἀγριαὶὸ αὐτὸ θάμνο πὺν φέεται συνήθως σὴν πεδιάδα τῆς Ἱερουσολῶν καὶ σπανιότερα σὺν ὑψόμετρο τῶν Ἱερουσολῶν.

Μὰ σπῖθα λές καὶ ξυπνάει τίς μέρες τοῦτες στήν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου — ὁσοδήποτε ἀπονεκρωμένη καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν καθημερινὴ τύρβη. Καρδιά καὶ σκέψη ξαναγυρίζουν μὲ νοσταλγία στὴν τόπο καὶ στήν ὥρα πὺν ξετυλίχτηκε τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα τῆς Ἀπολυτρώσεως, ξαναπλάθουν μὴ μὴ τίς διαδοχικὲς σκηνές πὺν ὠδήγησαν στήν τραγικὴ του ἀποκορύφωση, στὴ Σταύρωση, κ' ἐλευθερώνονται τέλος ἀκούγοντας γιὰ ἄλλη μὴ φορά τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς Ἀνάστασης. Ἐνας κύκλος πὺν ἐπαναλαμβάνεται ἀδιάλειπτα ἀπὸ δυὸ χιλιετηρίδες καὶ κρύβει μέσα του τὴ μυστικὴ πηγὴ πὺν ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀναζωογονῇ τοὺς «κεκοπιακότες». Οἱ Γραφές, ἡ Ἱερὰ Παράδοση καὶ ἡ Ἐκκλησία, κράτησαν ζωντανὴ αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση σὺν πολῦτιμο θησαυρό. Ἀλλὰ νὰ πὺν στοὺς δύσπιστους χρόνους μας ἦρθε καὶ ἡ Ἐπιστήμη νὰ σφραγίσῃ, μὲ τὸ κύρος πὺν τῆς ἀποδοξίμης, τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ἡ θεία Ἀποκάλυψη ἐνσωματώθηκε στήν καθόλου Ἱστορία καὶ μπῆκε καὶ αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἀνατομικὸ νυστέρι τοῦ φιλόλογου, τοῦ ἀρχαιολόγου, τοῦ ἱστορικοῦ. Οἱ Ἅγιοι Τόποι, ὁ μικροσκοπικὸς χώρος ὅπου ὠλοκληρώθηκε τὸ μεγαλύτερο πνευματικὸ γεγονός τῆς ἱστορίας, ἔγιναν ἀντικείμενο συστηματικῶν ἀνασκαφῶν, συγκριτικῶν μελετῶν, λαογραφικῶν παρατηρήσεων. Τοπωνύμια, μνημεῖα, γεωγραφικὲς ἐνδείξεις, ἔθιμα, ἀκόμη καὶ ἡ χλωρίδα, πέ-

«Μετὰ ταῦτα ἐφάνερωσε πάλιν ἐαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος...Τοῦτο ἦδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν». Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τὴν ἀπλοῆ ζωὴ πὺν ἀργοκυλάει ὁ λαὶδία στὴ Γαλιλαία, γύρω ἀπὸ τίς ὄχθες τῆς λίμνης, ὅπως τὴν ἐποχὴ πὺν πέρασε ἀπὸ δῶ ὁ Ἰησοῦς. Ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴ ζωὴ Του. Ἐδῶ συνάντησε τοὺς πρώτους μαθητές, ἐδῶ ἠσύχασε τὴν τρικυμίαν, περπάτησε πάνω στὰ κύματα καὶ τέλος ἐδῶ ἐνεφανίσθη στοὺς Ἀποστόλους μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασίν Του.

ρσσαν κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ μάτι τῶν σοφῶν, πὺν μέσα ἀπὸνα δαίδαλο ἀντιγινωμιῶν, παλινοδιῶν, ὑποθέσεων καὶ ἀναγωγῶν, κατέληξαν ὁμόφωνα στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ἀναγραφόμενα στὴ Βίβλο ἀνήκουν ἀναμφισβήτητα στήν Ἱστορία.

Πολὺ βοήθησε στὶς πολύπλευρες αὐτές ἐρευνες τὸ γεγονός ὅτι ἡ φυσιογνωμία τῆς Παλαιστίνης ἔχει μείνει σχεδὸν ἀναλλοίωτη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνόδου τῶν Ἑβραίων καὶ τῆς ἐμφάνσεως τοῦ Χριστοῦ. Νομαδικὰ φύλα, φτωχοὶ ἀγρότες ἢ ἀπλοῖκοι ψαρῆδες διατηροῦνται ἀκόμη ὅπως ἦσαν καὶ τότε. Καὶ ἡ μελέτη αὐτῆ, πὺν ὠλοκληρώθηκε στήν ἐποχὴ μας, ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ πολὺ παλαιά. Ἦδη ἀπὸ τὸν 4ο μ.Χ. αἶωνα ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος διέτύπωσε πρῶτος τὴν σκέψη ὅτι γιὰ νὰ ἐρμηνευθοῦν σωστά οἱ Γραφές, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ γνώση τῶν Ἀγίων Τόπων. Καὶ ὅταν ἀνέλαβε τὴν ἀναθεώρηση τῆς λατινικῆς μεταφράσεως τῆς Βίβλου, ἐγκατεστάθη στὴ Βηθλεέμ, διέτρεξε ὅλη τὴν περιοχὴ, ἐπεσκέφθη τὰ ἐρείπια, μελέτησε τὰ ἔθιμα καὶ τίς παραδόσεις.

Οἱ φωτογραφίες πὺν προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώστες μας ἀνήκουν σὲ μὴ εὐρύτατη σειρά ντοκουμέντων, πὺν, ἐνῶ ἀποτυπώθηκαν σήμερα, θρίσκονται σὲ ἄμεση καὶ θαυμαστὴ ἀντιστοιχία μὲ κείμενα πὺν γράφτηκαν πρὶν ἀπὸ χιλιᾶδες χρόνια.

«Ὑστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες εἶπον· οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλύσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν». Ἡ οὐσιαστικὴ ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου προσέκοπτε στὸ στεγνὸ γράμμα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου πὺν εἶχε ἀπομείνει πιά τύπος κενὸς γιὰ τοὺς Ἑβραίους τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἄλλοτε περιούσιος λαός, σὺν «τάφοι κεκοιμημένοι», εἶχε περιορίσει τὴ λατρεία στὸ Ναὸ καὶ στὴ φαρισαϊκὴ ἐφαρμογὴ τῶν τυπικῶν διατάξεων. Στὴ φωτογραφία, μὴ γωνία τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ναοῦ, πὺν ἐκτίσθη παρὰ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου, τὸ πολυθρύλητο «τεῖχος τῶν θρήνων».

*Τὸ λοῦσιον λελυγμένον ἔστι ἀκριβῶς ὅπως οἱ σεργίδες τοῦ Εὐαγγελίου
Κι οἱ αἰετοὶ μωροῦν ν' ἀναπαύσωνται, δίχως φαντασίαν, ἀλλὰ Τερονόλια*

«Τότε λέγει αὐτοῖς· περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου... καὶ προσελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος· πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο». Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν συνδέεται μὲ τὸν Ἰησοῦ κυρίως γιατί ἐδῶ ἐπρόδθη καὶ συνελήφθη, στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆς. Ἡ βασιλικὴ ποὺ ἀνηγέρθη τὸν 4ο αἰῶνα, ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες καταστροφές ἀποκατεστάθη σχεδὸν τελείως κατὰ τὸ ἔτος 1919.

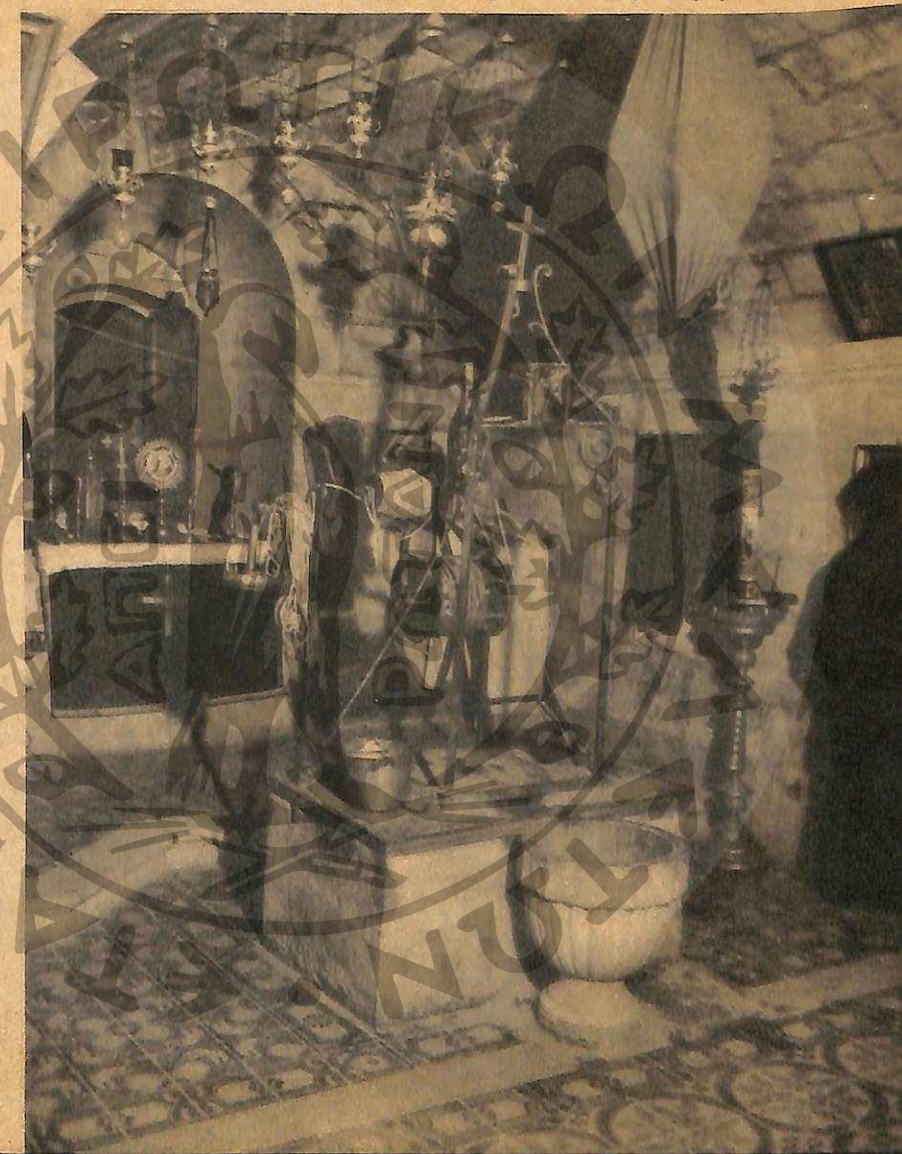
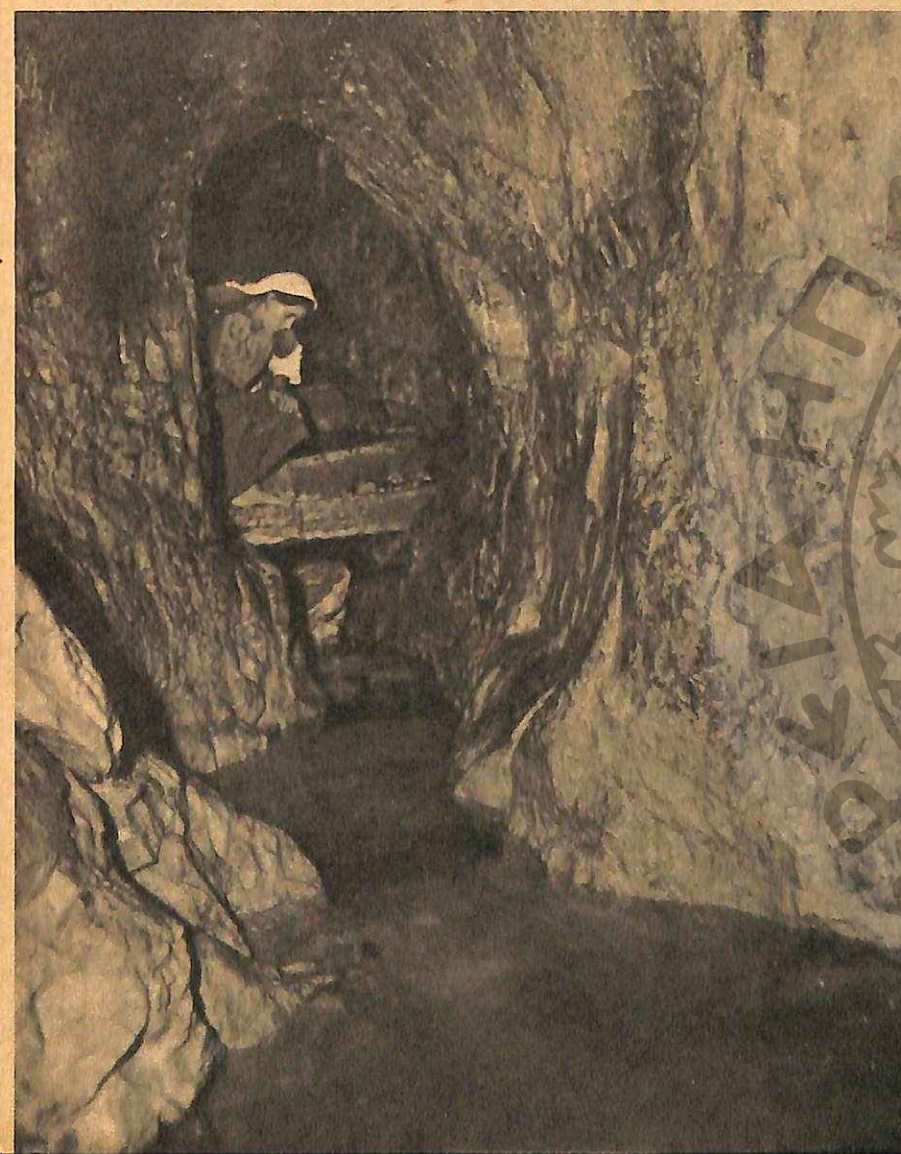

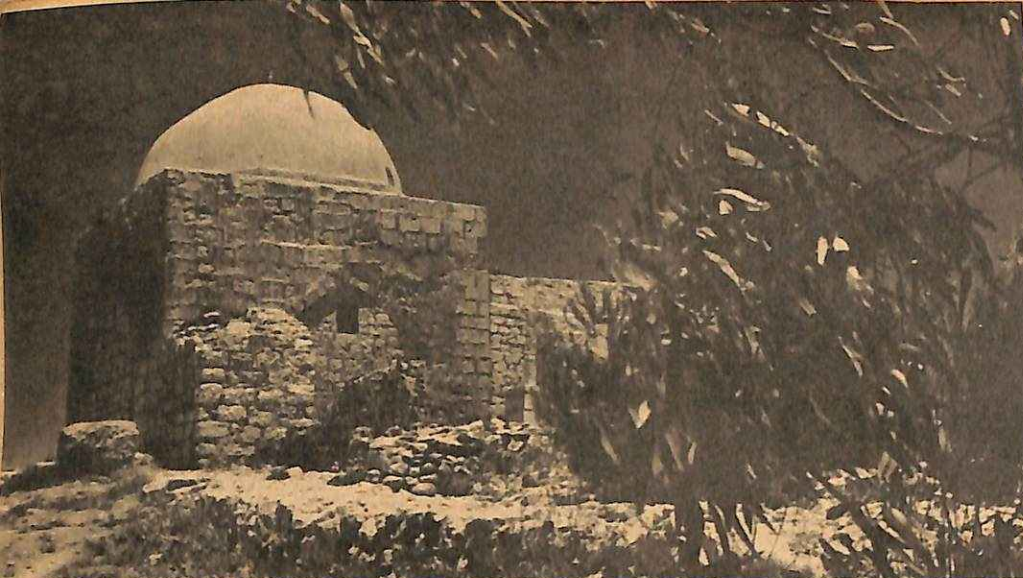
«Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ λέγει αὐτῷ· ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἂν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι. τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· υπαγε, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις». Ἡ μεγάλη ἔρημος καὶ τὸ γυμνὸ καὶ ἄγριο ὄρος ὅπου ἀπεσύρθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐνήστευσε ἐπὶ «ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα» γιὰ νὰ κατανικήσῃ τὸν πειρασμὸ τοῦ πονηροῦ, εἶναι γεμάτη ἀπὸ σπήλαια στὰ ὁποῖα ἐξῆσαν ἀναρίθμητοι ἀναχωρητὲς στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ κτίριο ποὺ διακρίνεται ἀριστερὰ εἶναι ἕνα ἀρχαῖοτατο ἐλληνορθόδοξο μοναστήρι.

«Αὐτὸς ὁ Ἐζεκίας ἐνέφραξε τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὕδατος Γιών τὸ ἄνω καὶ κατηύθυνεν αὐτὰ κατὰ πρὸς λίβα τῆς πόλεως Δαυὶδ». Ἡ μοναδικὴ πηγὴ τῶν Ἱεροσολύμων ποὺ κατεσκεύασε ὁ βασιλεὺς Ἐζεκίας τὸν 8ον π.Χ. αἰῶνα, συνδέεται μὲ τὴν Παναγία. Τώρα εἶναι γνωστὴ μὲ τὴν ὀνομασίαν πηγὴ τῆς Παρθένου.

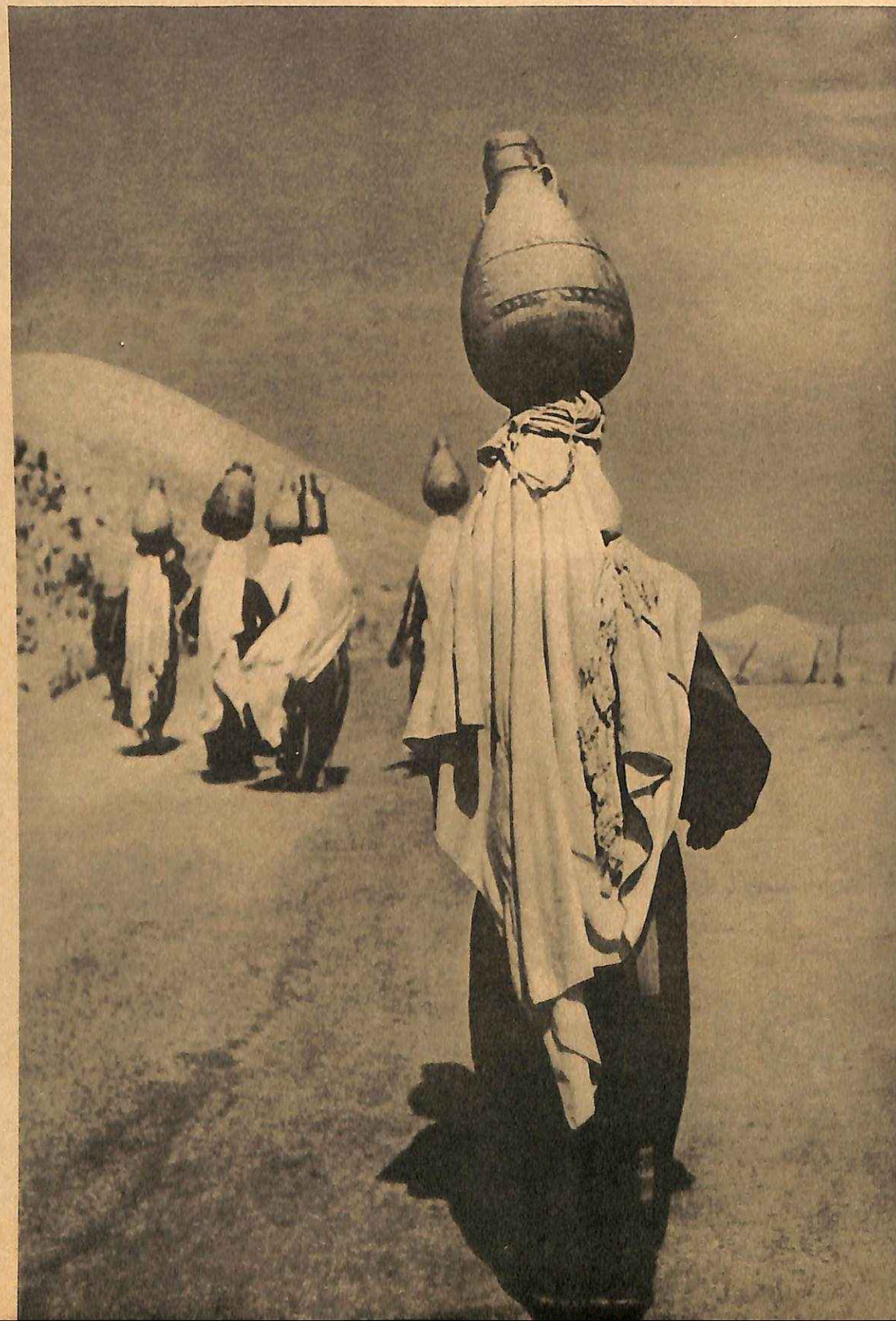
«Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ, ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιτικῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ». Ἀπὸ τὸν 5ο μ.Χ. αἰῶνα μιὰ ὀρθόδοξος ἐκκλησία καλύπτει τὸ πηγῶδι ποὺ ἀναφέρεται στὸ πάθητικώτατο ἐπεισόδιο τοῦ διψασμένου Ἰησοῦ καὶ τῆς Σαμαρείτιδος.

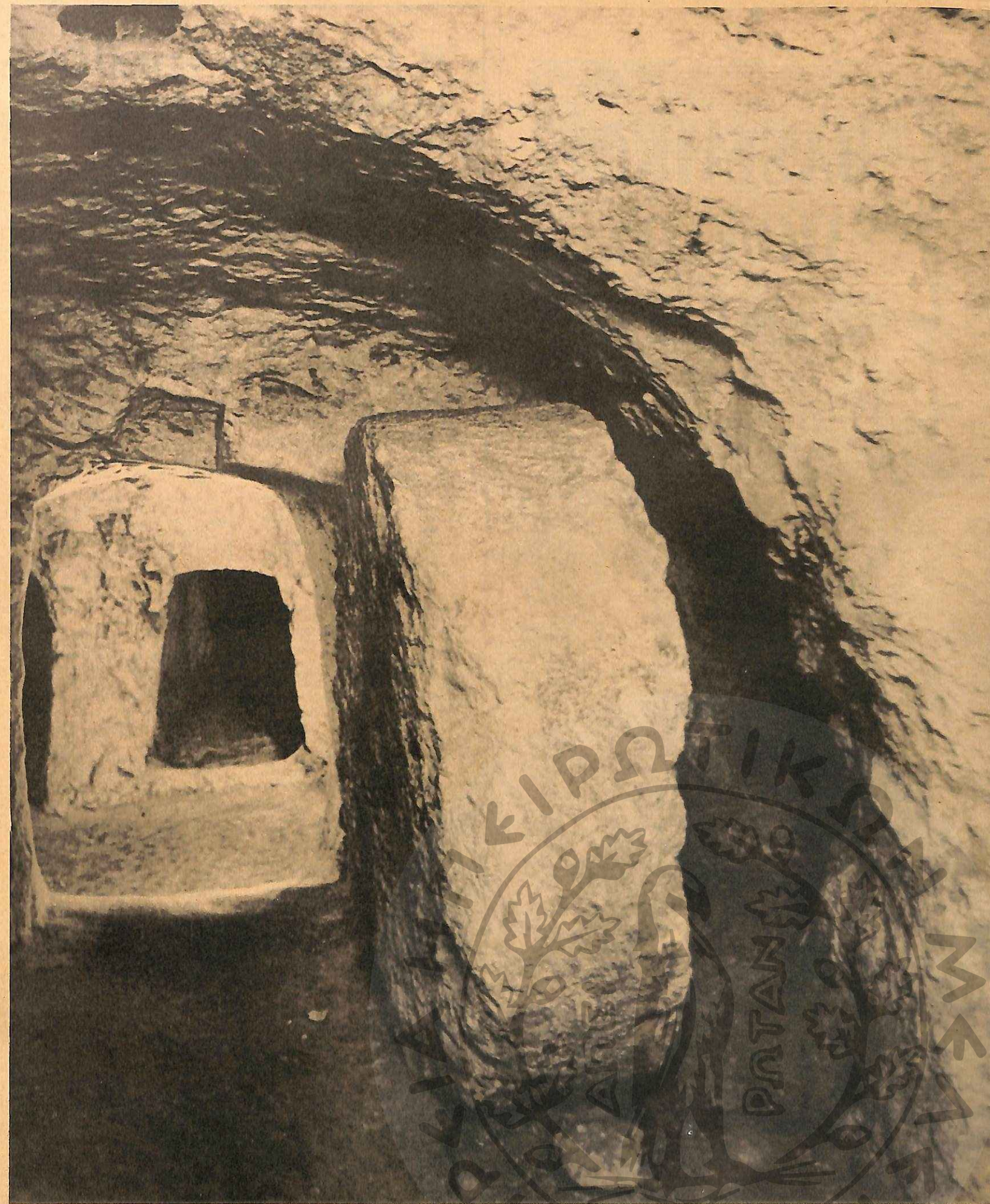
Δυό χιλιάδες ἔτη ἔχουν σχεδὸν περάσει· καὶ ὁμως οἱ εὐλαβικοὶ ἐπισκέπτες δὲν βλέπουν ἀλλαγὴ

«Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός πολὺς· Ραχὴλ κλαίονσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἠ-θελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν». Στὰ νότια τῆς Ἱερουσαλὴμ, κοντὰ στὴ Βη-θλεέμ, τοποθετεῖται ὁ τάφος τῆς Ρα-χὴλ, σύμφωνα μὲ τὴν ἰουδαϊκὴ παράδο-ση ποὺ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Εὐαγγελι-στὴς Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἱερεμίας ὅ-ταν ἀφηγῆται τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων τὴν ὁποίαν διέταξε ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης

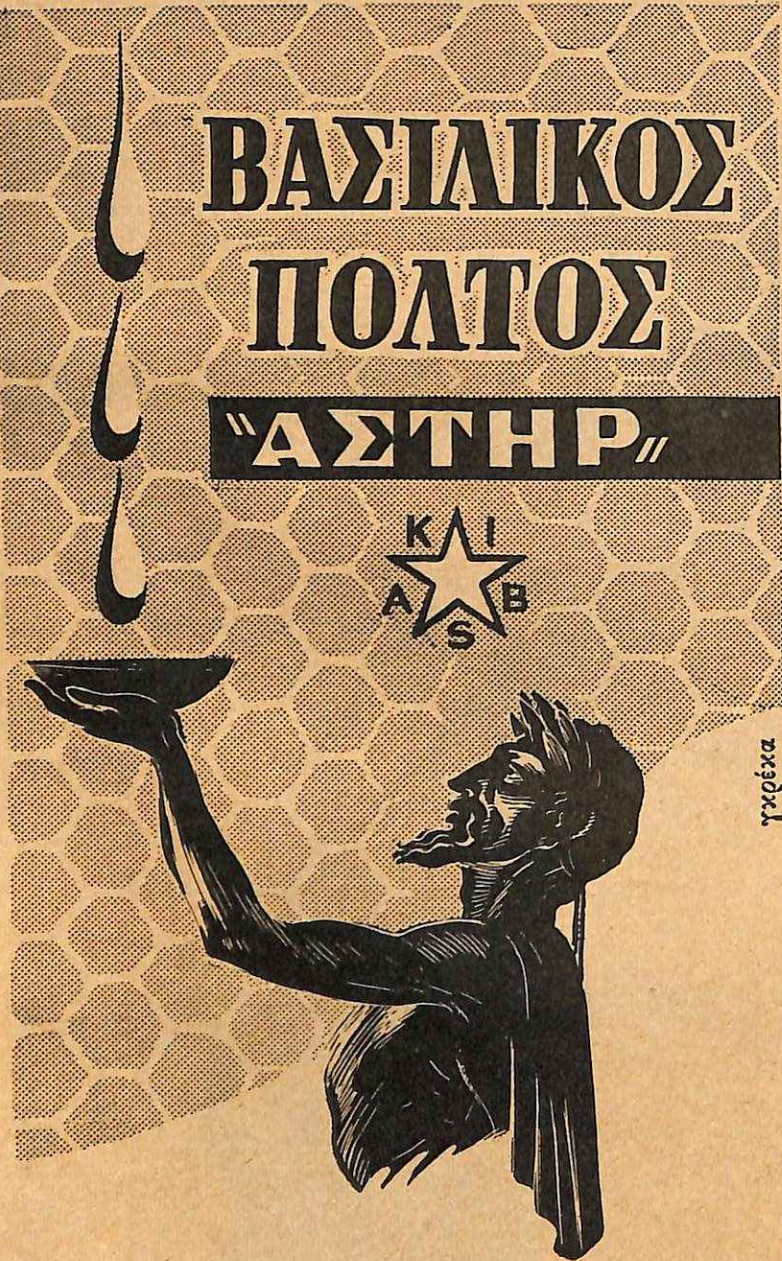

«Καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕ-δατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕ-δωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰῶ-νιον». Ἀπὸ μιᾶ μικρῆς κώμης, ποὺ ὀνο-μαζόταν Συχάρ, ξεκίνησε ἡ Σαμαρεΐτις γιὰ ν' ἀντλήσῃ νερὸ ἀπὸ τὸ μεγάλο πη-γάδι ποῦ, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ὑ-πῆρχε στὴν κοντινὴ ἔρημο. Σήμερα ἡ Συχάρ δὲν ὑπάρχει πιά, ἀλλὰ ἐπειτα ἀπὸ ἐπίμονες ἐρευνες καθωρίστηκε ἡ τοποθεσίᾳ τῆς καὶ πιστεύεται ὅτι τὸ πηγάδι γιὰ τὸ ὁποῖο γράφει ὁ Εὐαγ-γελιστὴς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑμπὰλ καὶ τοῦ ὄ-ρους Γαριζείν, στὴν κοιλάδα ὅπου ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰακώβ ὠδηγοῦσαν νὰ ποτίσουν τὰ κοπάδια τους. Τὸ μέρος διατηρεῖ ὅλη τὴ γραφικότητά του, καὶ πραγματικά, οἱ γυναῖκες ποὺ ἔρχονται καὶ σήμερα νὰ ἀντλήσουν, πρέπει νὰ κατεβάσουν τὸ σχοινὶ στὰ 30 μ. «Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζών;»

(Φωτ. Intercontinentale)

«Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκλύσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ἀναδλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα». Ἀπὸ πλῆθος ἑβραϊκῶν τάφων ποὺ ἀνε-καλύφθησαν στὰ περὶχωρα τῆς Ἱερουσαλὴμ πιστοποιήθηκε ἡ ἀκρίβεια τῆς εὐαγγελικῆς περιγραφῆς. Πραγματικά, οἱ Ἑβραῖοι ἐκλείναν τοὺς τάφους των μὲ πελώριες πέτρες, ποὺ χρειάζονταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μετατοπισθοῦν, ὅποτε συγγενεῖς ἢ φίλοι ἔρχονταν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς νεκρούς.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ

"ΑΣΤΗΡ"

γρήρα

• ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ
της μακροζωίας και της υγείας.

• Μία νέα ζωή όλο σφρίγος
και όμορφιά.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Η μόρκα
"ΑΣΤΗΡ", αποτελεί άπολυ-
τον έγγυησιν διά την
γνησιότητα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ
πρέπει απαραίτητως να
είναι ΦΡΕΣΚΟΣ!

Παρακαταθήκη - Αποκλειστική πώλησις
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια
» » Ι. ΒΑΓΕΝΑ Λυκούργου 7
» » Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ
Γωνία Πανεπιστημίου - Πατησίων

Η ζωοφιλία στοιχίζει άκριβὰ στὴν Ἀμερικὴ

Οί γάτες τῆς Καλιφόρνιας συντηροῦν τὸν ἀλι-
ευτικὸ στόλο τοῦ Σάν Πέντρο • 600.000.000
χρυσόψαρα μέσα σὲ γυάλες. — 3.238 κτηνια-
τρικὲς κλινικὲς • Πολυτελεῖς κηδεῖες ποῦ
στοιχίζουν 500 δολλάρια • Κατευναστικὰ γιὰ
σκύλους ποῦ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ παπαγάλους.

Η εὐημερία τῶν Ἀμερικανῶν τοὺς ἐ-
πιτρέπει νὰ ικανοποιῦν πολλὰς ἱ-
στορσιές, ἔχον μόνον τὸν ἑαυτῶν τους,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγαπημένων τους... ζώ-
ων. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γενναιοδωρία πρὸς
τὰ ζῶα σημαίνει ἀνῆση μεγάλων ἐπι-
χειρήσεων, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κα-
τασκευὴ τροφῆς καὶ σπολιδιῶν, μὲ τὴν
περιποίηση καὶ τὴν θεραπεία, μὲ τὴν
συντήρηση καὶ τὴν ταφὴν ἀκόμα τῶν σπι-
τικῶν ζώων. Ἡ ἐμπίζυνε» τῶν ἐπετέρ»
— τῶν ἐχαιδεμένων», ὅπως λέγονται σὺν
τομα τὰ σπιτικά ζῶα — τίνει νὰ λάβῃ
ἀπρόσδοκτες διστάσεις στὴν Ἀμερι-
κὴ. Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὸ
ἀποδείξουν:

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὑπολογίζονται ὅτι ἐξο-
δεῖον 3.000.000.000 δολλάρια κάθε
χρόνον γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ τὴν συντήρηση
τῶν ἀγαπημένων τους ζώων. Τὰ 22.500.
000 σκαλιά τους καὶ τὰ 28.000.000
οἱ γάτες τους δίνουν ἐργασίαν σὲ 100
διαμηχανίες τροφίμων, ποὺ κέρδισαν
στὰ 1956 275 εκατομμύρια δολλάρια.
Οἱ κατασκευασταὶ κλουβιῶν γιὰ τὰ 20
εκατομμύρια ἀμερικανικὰ καναρίνια καὶ
ἄλλα οἰκίσματα πωλᾷ κερδίζον 12 ἐ-
κατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο. Ἡ δια-
τροφή τῶν 14 εκατομμυρίων μικρῶν πα-
ταγῶν στοιχίζει 65 εκατομμύρια τὸ
χρόνον, καὶ ὁ Θεὸς μόνον ξέρει πόσες ἄ-
ξιας τρόφιμα καταναλίσκουν τὰ 600 ἐ-
κατομμύρια χρυσόψαρα τῶν Ἡν. Πολι-
τειῶν. Οἱ φαρμακοποιοὶ πούλησαν φάρ-
μακα γιὰ ζῶα ἀξίας 4 εκατομμυρίων
δολλάρων στὰ 1956 καὶ ὑπολογίζον-
ται σὲ 3.238 οἱ κτηνιατρικὲς κλινικὲς
καὶ σὲ 3.000 τὰ καταστήματα ποὺ που-
λοῦν εἶδη γιὰ τὰ σπιτικά ζῶα...

Μὲ δυὰς λόγια, τὸ ἐμπόριον τῶν σπι-
τικῶν ζώων εἶναι ἐκτετατὴ ἐμπίζυνε» —
ἀλλὰ μὲ μίαν σημαντικὴν διαφορὰ ἀπ' τὴν
ἄλλαν: Ὅπως λέει ὁ κ. Οὐίλμπορν
Φρέμπορν, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρίας
Χάσιγκς, μὴδὲς φέρμας ποὺ πωλᾷει κα-
ναβοῦρι καὶ τρόφιμα γιὰ ζῶα, πρόκει-
ται γιὰ μίαν ἐντονα συναισθηματικὴ ἐ-
πιχείρησιν, δηλαδὴ γιὰ μίαν ἐπιχείρη-
σιν ποὺ στηρίζεται ἐπὶ σὲ ἄμεσες ἀνάγ-
κες τῶν καταναλωτῶν, ἀλλὰ στὴν ἀγά-
τη τους γιὰ τὰ ζῶα.

Οἱ καισαρικὲς ἐχειρήσεις γιὰ σκύ-
λους στοιχίζουν στὴ Ν. Ὀρκὴ 35—
75 δολλάρια. Οἱ κηδεῖες μποροῦν νὰ
στοιχίσουν ἀπὸ 29 δολλάρια (ἀπλὸ
κιδάτιο ἀπὸ πλαστικὴ ὀλὴ) ὠς 500
δολλάρια (πολυτελεῖς φέρτερο ἀπὸ μέ-
ταλλο καὶ γυαλὶ). Ἐνὰς κάτοικος τοῦ
Κονέκτικατ πληρώσει περίπου 600 δολ-
λάρια γιὰ τὴν θεραπείαν τῶν δυὰς σκύ-
λων του σὲ μίαν κτηνιατρικὴν κλινικὴν,
καὶ 500 δολλάρια σὲ γιανοῦς γιὰ τὴν
τετραμελὴ του οἰκονομία...

Οἱ μεγαλύτερες δαπάνες γίνονται
στὸ Λος Ἀντζέλες, ὅπου ἀκόμη καὶ
τὰ σπιτικά ζῶα ἔχουν τὰ δικά τους...
ζωάκια! Συνολικὰ ὑπολογίζεται πὺς
ἐξοδεῖνται ἐκεῖ γιὰ τὰ ζῶα 50 ἐκα-
τομμύρια δολλάρια κάθε χρόνο. Στὸ
Μπέρβερλιν Χίλλς, ὁ... σκυλοπληθυσμὸς
(25.000) εἶναι σχεδὸν ὅσος καὶ ὁ ἀν-
θρώπινος (30.000), καὶ, σύμφωνα μὲ
τὴν Ἑταιρίαν Προστασίας Ζώων τοῦ
Μπέρβερλιν Χίλλς, ἐφ' ἀριθμὸς τῶν γά-
των εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῇ. Με-
ρικοὶ μάλιστα λένε πὺς οἱ γάτες τῆς
Καλιφόρνιας (ὅπου βρίσκονται καὶ τὸ
Λος Ἀντζέλες καὶ τὸ Μπέρβερλιν Χίλλς)
συντηροῦν τὸν ἀλιευτικὸν στόλον τοῦ
Σάν Πέντρο, μὲ τὰ ψάρια ποὺ τρώνε...

Στὸ Μπέρβερλιν Χίλλς ὑπάρχει ἓνα
εἰδικὸν κατάστημα ποὺ πωλᾷει καλα-
θάκια μὲ γούνην ἐπένδυση γιὰ γάτες,
πρὸς 75 δολλάρια τὸ ἓνα.

Ἐνὰ ἄλλον κατάστημα, ποὺ πούλησε
τελευταίᾳ ἐστὶ γνωστὴ κοσμητογράφῳ
Λουίλλαν Πάσον, γιὰ τὸ σκυλὶ τῆς,
ἀπὸ ἓνα διαφορετικὸν περιλαίμιον γιὰ
κάθε μέρα τῆς ἐβδομάδος, προσφέρει

γαρντιρόμπες γιὰ σκύλους, ποὺ πε-
ριλαμβάνουν κυλοτίτσες μὲ νταντέλ-
λες καὶ χαντρούλες γιὰ σκυλίτσες,
πρὸς 5,95 δολλάρια τὴ μιά.

Ἡ μεγάλη δημοτικότης τῶν ελου-
λοῦ καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν σκυλιῶν
ἔχει προκαλέσει μεγάλες καινοτομίες
στὴ μόδα καὶ στὰ καλλυντικά γιὰ σκύ-
λους. Στὴ Ν. Ὀρκὴ, ὁ Οἶκος Μό-
δας γιὰ Σκύλους, ποὺ περιλαμβάνει
στὴν πελατεία του τὴν σόπρᾶν Μα-
ρία Κάλας καὶ τὴν ἡθοποιὸν Εὐὰ Γκαμ-
πόρ, πωλᾷει παλὰ καμηλὰ πρὸς 25
δολλάρια, βελούδινα βραδινὰ παλὰ
πρὸς 30 δολλάρια, ψηλὰ καπέλλα πρὸς
50 δολλάρια, περιλαίμια μὲ στράς
πρὸς 25 δολλάρια, καὶ ἄλλα ἀνάλο-
γα εἶδη.

Τὸ κούρεμα τῶν σκυλιῶν στοιχίζει
8 δολλάρια καὶ γίνεται κάθε 6 ἐβδο-
μάδες, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἀκριβότε-
ρες κομμώσεις. Ἐνα κατάστημα τοῦ
Μπέρβερλιν Χίλλς πωλᾷει εἰδικὰ ἀρω-
μα γιὰ σκύλους, ἐποὺ ταιριάζει μὲ
ἀρισμένα ἀπ' τὰ γνωστὰ γυναικεία
ἀρώματα. Ἀλλὰ καταστήματα που-
λοῦν διάφορες λουσιὲς καὶ ἀνολαιμά-
ζουν τὴν πεντικιούρ τῶν σκυλιῶν.

Τὰ χρυσόψαρα εἶναι ἀσφαλὲς τὸ
πιο διαδεδομένον οἰκιακὸ ζῶον στὴν Ἀ-
μερικὴ, ἀπὸ 20 εκατομμύρια σπιτία
ἔχουν ἀπὸ μίαν ἢ περισσότερας γυά-
λες. Στὴν κατηγορίαν αὐτὴ περιλαμβά-
νεται καὶ τὰ λεγόμενα ἐτροπικὰ ψά-
ρια, ποὺ στοιχίζουν ἀπὸ 15 σέντς
μέχρι 20 δολλάρια. Ἀνάμεσα σ' αὐ-
τά, σημειώνομε τὰ «γκουράμι», ποὺ
ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ... φιλοῦνται τα-
χιτικά, οἱ μικροὶ μαῦροὶ κορχαριές,
ποὺ κοστίζουν 19,95 δολλάρια, καὶ
τὰ σπράνταν, ἓνα εἶδος ἀνθρωποφά-
γον ψαριῶν τῶν Νοτίων Θαλάσσιων.
Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὰ πουλιούνται σὲ
πολὺ μικρὸν μέγεθος, καὶ συνήθως τ'
ἀγοράζουν καπέλας ποὺ τὰ δέζουν στὶς
πισίνες γιὰ νὰ τρομάζουν τοὺς νεο-
ρούς τῶν φίλους...

Τὰ παπαγαλάκια κατέκτησαν τὴν Ἀ-
μερικανικὴ ἀγορὰ ἐδῶ καὶ πέντε χρό-
νια. ἔχουν δυὰς φοβερὴν δρεξὴ, καὶ
ὑπολογίζεται πὺς τρῶνε ἑκατὸ φορὲς
τὸ βάρος τους κάθε χρόνο. Εἶναι ὁ-
μως ὠραϊότατα μὲ τοὺς ἀνὰρτίητους
χρωματισμούς τους, καὶ τὰ καταστή-
ματα κάνουν χρυσὲς δουλειὰς πουλόν-
τας ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κλουβιά (κυ-
λινδρικά, σφαιρικά, σὲ σχῆμα παγά-
δας κλπ.) πρὸς 10—90 δολλάρια.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ παπαγαλάκια αὐτὰ
εἶναι τόσο φλύαρα, ὥστε μποροῦν νὰ
τρελλάνουν πραγματικὰ ἄνθρωπον. Ἐ-
κείνοι ὅμως ποὺ ἐρεθίζονται περισσό-
τερον εἶναι οἱ σκυλοὶ, ἰδίως οἱ γέροι,
ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὴν φλυ-
αρίαν τους. Τὰ ἀμερικανικὰ καταστή-
ματα, ὅμως, ἔχουν προνοήσει καὶ γι'
αὐτό: Πωλοῦν ἓνα «κατευναστικὸν»
γιὰ σκύλους, τὸ «Παζιτάλ», ποὺ ἔχει
καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ παραλαμβάνῃ τὸ
ἔλκος. Τὸ ἔλκος εἶναι συνήθως ἀρ-
ρώστια τῶν σκυλιῶν, καὶ ἓνας διάσημος
Ἀμερικανὸς κτηνίατρος, ὁ δρ Οὐίλ-
λιαμ Γκλένν, τὸ ἀποδίδει στὴν... ἐκ-
νευρτικὴν ζωὴν τῶν πόλεων.

Ἀς σημειώθῃ, πάντως, πὺς ὁ μέ-
σος ὅρος τῆς ζωῆς τῶν σκυλιῶν ἔχει
σχεδὸν διπλασιασθῇ στὴν Ἀμερικὴ
(12 χρόνια, ἀντὶ γιὰ 7 ἀπὸ 1930).

Ὅσο γιὰ τὰ λιγώτερον συνηθισμένα
ζῶα, μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ στὴν Ἡν.
Πολιτείαν ὅ,τι ποθεῖ ἡ ψυχὴ του. Στὸ
Χόλλυγουντ πωλοῦνται ποιντικία ποὺ
χορεύουν (δηλαδὴ κάνουν δῆματα ποὺ
μοιάζουν σὰν χορὸς, ἐξ αἰτίας μιᾶς
παθήσεως ποὺ ἔχουν στ' αὐτιά), καὶ
στὴν Ἀτλάντα, μπορεῖ κανεὶς νὰ πα-
ρογγεῖται ἓνα μικρὸν ἐλεφαντάκι, πρὸς
2.500 δολλάρια, χωρὶς νὰ ὑπολογι-
σθοῦν τὰ ναῦλα...

ΛΑΜΠΡΗ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΚΡΙΤΕΣ
ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΚΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΥΛΑΚΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΑΛΥΨΗ

Οἱ φωτογραφίες ποὺ συνοδεύουν τὸ κείμενο
τραβήχτηκαν πέρυσι τὸ Πάσχα, στὴν ἔδρα
τοῦ τάγματος προκαλύψεως στὸ Νέο Πε-
τρίτσι. Καὶ φέτος, ὥστόσο, ἡ γιορτὴ τῆς Λαμ-
πρῆς σ' αὐτὴ τὴν ἀπόμακρη γωνίᾳ τῆς Ἑλλάδος
δὲν θὰ παραλλάξῃ πολὺ. Καινούργια, βέβαια,
πρόσωπα θ' ἀκολουθήσουν πιστὰ τὰ γνωστὰ δῆ-
ματα τῆς ὠραίας ἑλληνικῆς παραδόσεως, τοῦ
στρατιωτικοῦ Πάσχα. Ἔτσι, μ' ὅλο ποὺ τὸ γράμ-
μα τοῦ δεκανέα Νικολάου Χωραφᾶ, ποὺ ἀκολου-
θεῖ, ἔχει ἡμερομηνία κατὰ δώδεκα μῆνες προγυ-
νέστερη, ζωντανεῖ μὲσα ἀπὸ τὴν παραστατικώ-
τατη περιγραφὴν τοῦ τῆ γιορτῆς ποὺ αὐτὲς τὶς μέ-
ρες ἐπαναλαμβάνεται σ' ὅποιονδήποτε γωνίᾳ τῆς
Ἑλλάδος, ποὺ τὰ στρατευμένα παιδιὰ τῆς ἑαγρυ-
ποῦν γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εὐημερία μας.

Ἀγαπημένη μου μητέρα,

Ἐλπίζω τὸ γράμμα μου νὰ σ' εὕρῃ μὲ υγείαν.
Κ' ἐγὼ εἶμαι καλὰ. Θάθελα νὰ κάναμε Λαμπρὴ
στὸ σπῆτι, ὅλοι μαζί, — μὴ τέττα μέρα νιώθει
κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῇ κοντὰ στοὺς δικούς
του. Ἀλλὰ, βέβαια, στὸ Στρατὸ δὲν κάνεις ὅ,τι
σ' ἀρέσει, κ' ἔτσι ἔμεινα μὲ τὸ τάγμα μου στὸ
Νέο Πετρίτσι. Ὅχι πὺς δὲ μοῦ ἄρεσε. Ἀντίθετα,
ἦταν μὴ ἀπ' τὶς καλύτερες Λαμπρές τῆς ζωῆς
μου.

Διὰ νὰ δώσῃ στὴ γιορτὴ μας σπιτικὴν ἀτμό-
σφαιρα, ὁ κ. Διοικητὴς προσκάλεσε ὅλους τοὺς
κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Ἦρθαν κατοσταριές —
ἀγόρια, κορίτσια, ἄντρες γυναῖκες μὲ τὰ μαῦρα
τους, οἱ προεστοὶ. Σμίξαμε ὅλοι σὲ μίαν μεγάλην
οἰκονομία.

Σὲ μίαν πλατωσιά, πάνω ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ
τάγματος, στρώθηκαν τὰ τραπέζια καὶ οἱ κα-
ρέκλες, κάτω ἀπὸ σκιαδὲς, πινιμένες ἀπὸ κλα-
διὰ καὶ φύλλα. Στοιχίσανε ὀλόγυρα μὲ γιρλάντες
καὶ χάρτινες σημαῖες ποὺ ἀνέμιζαν χοροῦ-
μενα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν χορευτῶν.

Ἀπὸ τὰ χαράματα, τοιμάστηκαν οἱ σοῦβλες
καὶ μὴ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ ἀρνιά ἄρχισαν νὰ
γυρίζουν καὶ νὰ σιγαψήνουνται καὶ νὰ ροδοκοκκι-
νίζουν πάνω ἀπὸ τὴν θρακιά. Εὐτυχῶς δὲν μούπτε-
σε νὰ γυρίξω σοῦβλα γιὰτὶ ἡ ζέστη ἦταν μεγά-
λῃ ποὺ σ' ἐπνίγε ἀπὸ πέρα. Ἀλλὰ μὴ θαρρεῖς
πὺς στάθῃκα διόλου ἐκεῖνο τὸ πρῶιν. Μὲ πῆρε

«Χριστός 'Ανέστη» σὲ κάθε φυλάκιο

Λαμπρή στο Στρατό... Πρέπει νάχης ζήσει αυτές τις γεμάτες γραφικότητα ώρες, νάχης μεσολαβήσει και κάποια αποσπασή χρόνου, γιά νά ξυπνήση ή νοσταλγία. 'Η Λαμπρή είναι ή γιορτή πού άπηχεί ώς τά μύχια τής ψυχής μας ή 'Ανοιξη, ή εποχή πού ξυπνάει τήν άκατάλυτη λαχτάρα ζωής. Πώς μπορούσαν νά περάσουν άπαρατήρητες άπό τά νειάτα πού φορούν τό χακί; 'Ετσι ξεκίνησε τό θαυμάσιο αυτό έθιμο, τού στρατιωτικού Πάσχα, με τούς παρατεταγμένους όδελφές, τά κόκκινα αυγά, τς στολισμένες μυρτιές, τούς λεβέντικους χορούς, τά γιορταστικά τραγούδια... Λίγες ώρες πού ελεύθερη αφήνεται ή ψυχή νά γιορτάση τήν άνάσταση τού ανθρώπου και τής φύσης... Λίγες ώρες, πού όποιος τς έζησε μία φορά, ποτέ του δέν τς ξεχνάει.

ό διοικητής με τό τζίπ και τόν πήγα νά επιθεωρήση όλα τά παραμεθόρια φυλάκια τού τομέα μας. 'Επρεπε νά εύηθοΰμε τό «Χριστός 'Ανέστη» σ' όλα τά παιδιά πού ή ύπηρεσία τους δέν θά τ' άφηνε νά ρθούν στή γιορτή μας. Σπουδαίος είναι ό διοικητής μας. Μας έχε' όλους σάν παιδιά του, — αλλήμονό σου όμως άν σέ τσακώση νά κοιμάσαι. Παιδιά δικά του δέν

έχει, είναι άνύπαντρος. Μας πήρε, λοιπόν, όλο τό πρωϊνό νά γυρίσουμε ένα ένα τά φυλάκια, γιατί οι άποσπάσεις είναι μεγάλες, και ό δρόμος μοιάζει περισσότερο με κατσικόστρατα, πού στριφογυρίζει και άνεδοκατεβαίνει στίς πλαγιές τών λόφων. 'Επειτα, σέ κάθε φυλάκιο στεκόμαστε, και ό διοικητής χαιρετούσε ένα ένα τά παιδιά, τσούγγριζε μαζί τους αυγό, έπινε στήν υγεία τους άπό ένα ποτηράκι ρετσίνα και δοκίμαζε τό ψητό τους, γιατί δέν χρειάζεται νά σου πώ, βέβαια, πώς στο κάθε φυλάκιο ήτανε στημένη ή σούβλα.

Γυρίσαμε στήν έδρα τού τάγματος περασμένο μεσημέρι πιά, και στο μεταξύ, τó γλέντι είχε άνάψει. Παντού γελαστά πρόσωπα, στρατιώτες και ντόπιοι, και κορίτσια, κορίτσια... άλλο τίποτα, στολισμένα όλα με τά κυριακάτικα τους.

Ερήκα τήν παρέα και στράωχα κι' εγώ στο τραπέζι. 'Από τήν πείνα μου ρίχτηκε με τά μούτρα σ' ένα ψητό, μεγαλειό... Τό κρασί έτρεχε ποτάμι, παντού κέφι και γέλια. Στο μείνάνι, οι χορευταράδες, στριφογυρίζαν και πηδούσαν, χαλασμός κυρίου.

Δυό παιδιά άπό τό τάγμα παίζανε σπουδαία μουσική, άκκορντεόν και κιθάρα. Παίζαν ό,τι τούς γύρευες, άπό σάμικο μέχρι μάμπο... Τούς έλεγε τó τραγούδι και στο παίζανε στή στιγμή. Σε λιγάκι, έμφανιστήκανε και κάμποσοι γύφτοι με τούς ζουρνάδες τους. Είχανε κι' αυτό έπιτυχία.

Μιά κοπέλα μ' έμαθε σάμπα. Μού είπε πώς είχε έρθει άπό τó Σιδηρόκαστρο, πού

δέν είναι μακριά. 'Ομορφή ήτανε, όχι όμως σάν τήν Μάρω. Λέω πώς άν ήταν κι' ή Μάρω εδώ θά περνούσα πολύ καλύτερα, ούτε λόγος νά γίνετα, μα και τώρα πέρασα θαυμάσια. 'Ο διοικητής μας μάς άφησε με τó στόμα άνοιχτό, σάν χόρεψε ένα ζείμπέκικο, πηδούσε με καταπληκτική εύλυγισία, άν λογαριάσης και τόν όγκο του.

Γιά μία στιγμή, σήκωσα τά μάτια σ' αντίκρυνά βουνά, πού ύψώνονταν στο βάθος, πελώρια. Μόλις εδώ και δυό μήνες ήτανε σκεπασμένα άπό χιόνι. Και οι άντρες τών φυλακίων είχαν άποκλειστή βδομάδες ολόκληρες. Τό κρύο ή'αν φοβερό. Τό ξέρω, γιατί ήμουνα κι' εγώ άπό τούς άποκλεισμένους. Δύσκολες μέρες. Δέ σέ μέλλει ώστόσο, άφού ξέρεις πώς στέκει εκεί γιά νά φυλάς τά σύνορα. Είμαι εύχαριστημένος πού μούτυχε νά περάσω τούς τελευταίους μήνες τής θητείας μου σέ τάγμα προκαλύψεως. Κεί πάνω — στήν άκρη άκρη τής 'Ελλάδος — νιώθεις περισσότερο άπό όπουδήποτε άλλου τι σημαίνει γιά τόν καθένα πατρίδα.

Καθώς έπιασε νά σουρουπώνη ένας ένας οι μουσαφίραίοι μας άρχισαν νά φεύγουν, άφού εύχαριστούσαν τó διοικητή μας γιά τήν ώραία γιορτή. Στο τέλος έφυγαν και οι γύφτοι με τούς ζουρνάδες. Και μέσα στή σιγαλιά, άκουγες μονάχα τόν άμανέ τού φίλου μου τού Γιώργη, πού τόν είχαν πιάσει τά ντέρτια του, άπό τήν κρασοκατάλυση.

Μέ αγάπη
'Ο γιός σου
Νίκος

ΤΕΛΕΙΩΣΕ ή γιορτή, έφυγαν οι επισκέπτες και ό καθένας ξαναγύρισε στήν ύπηρεσία του. 'Αλλά ό Γιώργος, μερακιωμένος άπ' τó κρασί, έπιασε «πρίμο» τούς μελαγχολικούς άμανέδες, με «σεκόντο» έναν άνθυπολοχαγό άπό τó Σιδηρόκαστρο. Τό άκκορντεόν κι' ή κιθάρα τούς συνόδευαν

ΟΜΟΡΦΕΣ ΚΟΠΕΛΕΣ άπό τó χωριό κι άπό τó γειτονικό Σιδηρόκαστρο ήρθαν στή γιορτή στολισμένες τά γιορτινά τους. 'Εσυραν τόν πατροπαράδοτο καλαματιανό, άλλα χόρεψαν και σάμπα

ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΑΜΑΤΑ παρατάχθηκαν οι όδελφές και πάνω στή θρακιά άρχισαν νά στριφογυρίζουν και νά σιγοψήνωνται τά λαμπριάκια άρνιά. Στο μεταξύ, σέ μία άνοιχτωσιά (δεξιά) κοντά στήν έδρα τού τάγματος, έτοιμάστηκε ό χώρος τής γιορτής πού δέν άργησε καθόλου νά γεμίση άπό τούς πανηγυριώτες—στρατιώτες και προσκεκλημένους κατοίκους τού χωριού. Κάτω άπό τούς καταπράσι-νους, εύωδιαστους λόφους έναψε σέ λίγο τó κέφι και χορός. Τραγούδι και φαίγαστό και άνοιξη. Είναι μερικές στιγμές πού δέν ξεχνιούνται ποτέ

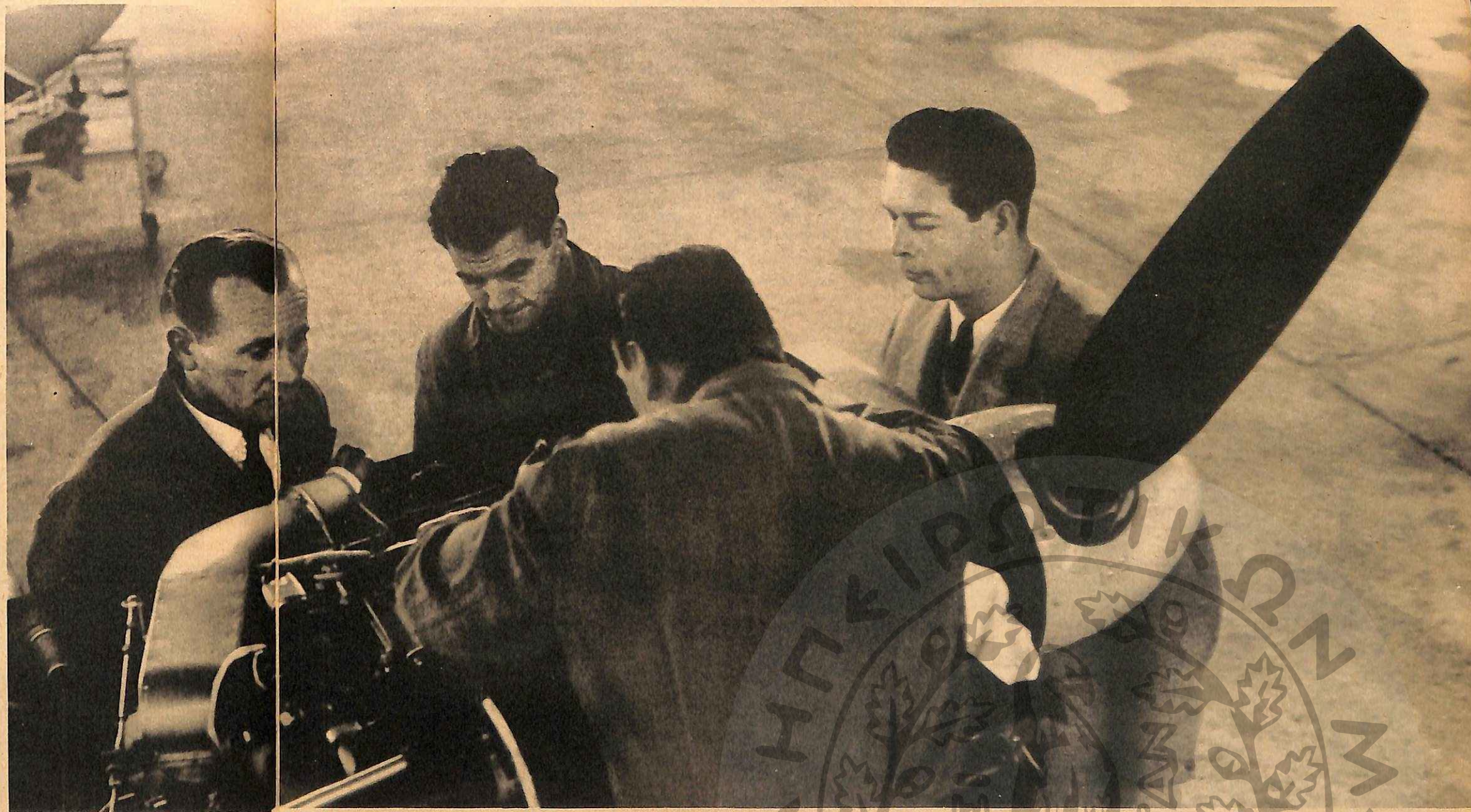

ΣΗΜΕΡΑ ό τέως μονάρχης διοικεί τό καινούργιο του βασίλειο. Τό άεροπλάνο.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ, ΤΩΡΑ

ΛΕΓΕΤΑΙ ΑΠΛΩΣ ΜΙΧΑΗΛ...

Ο ΠΙΟ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ «ΜΠΙΖΝΕΣΜΑΝ»

ΥΠΗΚΟΟΙ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΧΑΗΛ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΟΔΗΓΗΣΕΩΣ, ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

Είναι ένας άνδρας νέος, ψηλός, μελαχροινός, με φαρδιούς ώμους. Δεν υπάρχει οτις κινήσεις του τίποτα τό νωθρό, τό παράστημά του είναι άθλητικό, τό βάδισμά του γρήγορο, τό πρόσωπό του φρέσκο, αλλά και άρρενωπό. Θα μπορούσε κανείς νά όρκισθί πώς δεν έχει άσχοληθί παρά μέ τό χτίσιμο σιταποθηκών ή μέ τόν ύπολογισμό τής πιέσεως του νερού στό μπετόν ένός φράγματος. Λέγεται Μιχαήλ —τίποτ' άλλο. Αυτή ή έλλειψη έπωνύμου δείχνει τήν κοινωνική του θέση: Χρημάτισε βασιλιάς τής Ρουμανίας στα 1946. Τόν εξώρισαν, και τώρα είναι διευθυντής τής σχολής αυτομάτου όδηγήσεως, τήν όποιαν έχει εγκαταστήσει στη Γενεύη ή άμερικανική εταιρία «Λήρ».

(Φωτ. Lutetia)

Δέν υπάρχει Εύρωπαίος πού νά μή θυμάται τ' όμορφο πρόσωπο του μικρού βασιλιά Μιχαήλ, πού αποτελούσε τήν ιδιαίτερη συμπάθεια των φιλοτελιστών, γιατί είχε άποτυπωθί σέ μία σειρά από —σπάνια πιά— γραμματόσημα. Τώρα, ό Μιχαήλ δεν είναι παιδί: Τό πρόσωπό του έχει μία ώριμη έκφραση —τήν έκφραση του ανθρώπου πού, έπειτα άπ' τα μάτια μεγαλεία, θρήκε τόν προσορισμό του στην εργασία.. Ζή εύτυχισμένα μέ τή γυναίκα του, τέως πριγκίπισσα τής Γαλλίας, πού γνώρισε κι αυτή τή ζωή του κοινού όθντος, δουλεύοντας ως υπάλληλος καταστήματος στην Άμερική. Με τήν εργασία του Μιχαήλ, ή οικογένεια ζή εύτυχισμένη, και δεν θέλει τίποτ' άλλο άπ' τή ζωή...

Τ' αεροπλάνα είναι ή χαρά του. Κ' ή φιλία τῶν ἐργατῶν τοῦ αεροδρομίου - ή εὐτυχία του

Αλλοτε, ο Μιχαήλ είχε υπηκόους. Τώρα έχει μαθητάς. Τὸν βλέπεις κανείς ὅλη τὴν ὥρα στὸ αεροδρόμιο τοῦ Κοναντρέν, νὰ γυρίζει μὲ ἐλαστικό δῆμα στὰ διάφορα ὑπόστεγα ὅπου βρίσκονται τ' αεροπλάνα, νὰ ξανασεφανίζεται γιὰ ν' ἀκροαστῇ ἕνα μοτέρ, ν' ἀπαντᾷ σ' ἕναν ἐργάτη ποὺ ζητάει συμβουλὴ... Κι ἂν τὸ βλέμμα τοῦ Μιχαήλ στρέφεται ἀκόμη πρὸς τ' ἀνατολικά, δὲν τὸ κάνει γιὰ νὰ ἐνδοιοποιήσῃ τοὺς χαμένους ὀρίζοντες τῆς Ρουμανικῆς Δοβρουτσᾶς, ἀλλὰ μάλλον γιὰ ν' ἀκαλύψῃ στὸν οὐρανὸ τῆς Γενεύης κάποιο αεροπλάνο τῆς «Λὴρ» ποὺ πλησιάζει.

Οἱ μηχανικοὶ ξέρουν πολὺ ἀόριστα τὴν ἱστορία του, ἀλλὰ μερικοὶ ἀναρωτιῶνται ἂν, ἀκόμα κι ὅταν ἦταν στὸ θρόνο του τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ ἀντρας αὐτὸς δὲν εἶχε κίβλας ἀσχοληθῇ μὲ τίς μηχανές — ἂν δηλαδὴ ἡ μοναρχία δὲν τοῦ εἶχε χρησιμεύει γιὰ νὰ θεμελιώσῃ μηχανικὸς...

Γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὴ τὴ μεταμόρφωση, ὁ βασιλικὸς ἐξόριστος δὲν ἔπρεπε ἀπλῶς νὰ εἶναι προικισμένος μ' ἐκπληκτικὴ θέληση, ἐπιμονὴ καὶ θάρρος. Χρειαζόταν — ὅσο κι ἂν ἡ λέξις φανῇ παράξενη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ γεννήθηκε στὸ θρόνο — καὶ τύχη! Ἡ τύχη παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν Μιχαήλ μὲ τὴ μορφὴ ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ποὺ συνδύαζε τὶς δυὸ πατροπαράδοτες μορφές τοῦ Γιάνκη: Τὸν μπίζνεσμαν καὶ τὸν αὐτοδημιουργητὸ ἄνθρωπο. Ὁ κ. Οὐίλλιαμ Λήρ, γιὸς ἐνὸς μαραγκοῦ, μηχανικὸς στὸ δεκατέσσερα χρόνια του, εἶχε ἐφεύρει τὸ «μαγικὸ μάτι» τῶν ραδιοφωνικῶν δεικτῶν.

Αὐτὸ τὸ μαγικὸ μάτι, ἀπὸ πρόσοδο σὲ πρόοδο, χάρισε στὸν ἐφευρέτη του μιὰ τεράστια περιουσία. Ὁ Λήρ ἦταν εἰδικευμένος στὴν ἠλεκτρομηχανικὴ καὶ στὸν τομέα τῆς ἡλεκτρονικῆς. Στὸ ἐργοστάσιό του τῆς Σάντα Μόνικα, μὲ τοὺς 5.000 ἐργάτες, κατασκεύαζε ὄργανα ποὺ προωρίζονταν γιὰ τὴν ἀεροπλοΐα καὶ τὴς τηλεπικοινωνίες. Ἀλλὰ ἡ χρῆσις τῶν ὀργάνων αὐτῶν ἀκριβείας εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, κ' ἔπρεπε νὰ τὴν διδάξῃ κάποιος στοὺς Εὐρωπαίους ποὺ θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσαν — πιλότους ἐταιριῶν καὶ ιδιωτῶν.

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ..

Ὁ Ἀμερικανὸς συλλογίστηκε λοιπὸν νὰ ἐγκαταστήσῃ μιὰ σχολὴ πιλότων αὐτομάτου ὁδηγήσεως, τὴν πρώτη τοῦ εἴδους τῆς στὴν Εὐρώπη. Διάλεξε τὴ Γενεύη. Ἐπρεπε ὅμως νὰ βρεθῇ ἕνας διευθυντής.

Κάποιος μίλησε στὸν Λήρ γιὰ κάποιον ἐξόριστο βασιλέα Μιχαήλ, ποὺ εἶχε γνώσεις μηχανικῆς κ' ἤθελε νὰ μπηῖ στὸ ρυθμὸ ζωῆς ἐνὸς «κανονικοῦ ἀνθρώπου», ἐνὸς κοινοῦ θνητοῦ. Τὸ πράγμα ἐνθουσίασε τὸν Ἀμερικανό, ποὺ κατάλαβε ἀμέσως τὴ διαφημιστικὴ σημασία ποὺ θάχε γιὰ τὴν ἐταιρία. Δὲν εἶναι μικρὴ ὑπόθεση νά-χῃς γιὰ ὑπάλληλο ἕνα βασιλιά...

Ἀλλὰ ὁ ἀθῶος αὐτὸς νοσητισμὸς διαλύθηκε ὅταν ὁ Λήρ ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ὑποψήφιο διευθυντὴ τῆς σχολῆς του. Ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ὁ μπίζνεσμάν κατάλαβε πὺς δὲν εἶχε στὴν πραγματικότητα νὰ κάνῃ μὲ μιὰ «Μεγαλειότητα».

Ὁ νέος εἶχε διατελέσει βασιλιάς, μὰ ἦταν φανερό πὺς μπορούσε νὰ κάνῃ κι ἄλλα πράγματα.

Οἱ ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματά του δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀσκήσι τῆς ἐξουσίας. Μποροῦσαν νὰ χρησιμεύουν ἄλλοι — γιὰτὶ ὅχι λοιπὸν στὴν ἐταιρία αὐτοῦ τοῦ Οὐίλλιαμ Λήρ, ἀνθρώπου χωρὶς προγόνους, ἀλλὰ καὶ χωρὶς προκαταλήψεις;

Ὁ Λήρ εἶπε λοιπὸν «ὁ κεύ», κι ὁ βασιλιάς ἔγινε ὑπάλληλος του.

Αὐτὰ ἔγιναν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1956. Αὐτὴ ἡ μέρα σήμαινε γιὰ τὸν βασιλιά τὴν ἀρχὴ μιᾶς καινούργιας ζωῆς — ἀλλὰ ζωῆς ποὺ ἦταν, ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις, ἐπίσης βασιλική: Ὁ Μιχαήλ θὰ μάθαινε γρήγορα πὺς κάθε ἄνθρωπος, ὁσοδήποτε ταπεινὸς κι ἂν εἶναι, ἔχει τὸ δικό του βασίλειο, καὶ πὺς τοῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ τὸ διοικήσῃ, ἀνάλογες ιδιότητες μ' ἐκεῖνες ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ πῇ κανεὶς «ναί» σ' ἕνα ὑπουργικὸ συμβούλιο. Οἱ ἐξαιρετικὲς ἀρετὲς ποὺ εἶχε ἐπιδείξει στὸν 16ο αἰῶνα ὁ μεγάλος του πρόγονος Μιχαήλ ὁ Γενναῖος γιὰ νὰ ἱδρύσῃ τὸ ρουμανικὸ του βασίλειο, ἦταν ἀρκετὰ ὁμοιες μ' ἐκεῖνες ποὺ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦσε αὐτὸς, ὁ Μιχαήλ ὁ ἐξόριστος, στὴν καθημερινὴ του ζωὴ.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΑΡΧΙΖΕ

Ὅταν δέχτηκε τὴν προσφορὰ τοῦ Οὐίλλιαμ Λήρ, ὁ Μιχαήλ δὲν ἦταν μόνος. Εἶχε πλῆθι τὸν κάποιον ἄλλον ποὺ τὸν βοηθοῦσε, τοῦδινε ἐμπιστοσύνη: Τὴ γυναῖκα του, τὴν Ἀννα τῶν Βουρβάνων-Πάρμας, μιὰ Γαλλίδα πριγκίπισσα ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ Λονδίνο τὴν ἐποχὴ τῶν γάμων τῆς Ἐλισάβετ μὲ τὸν Φίλιππο.

Αὐτὸ τὸ ταξίδι ἦταν ἡ τελευταία του πραγματικὴ βασιλικὴ πράξη. Ἦταν ἀκόμα βασιλιάς. Τοῦ ἀπέδιδαν τιμὲς μὲ κανονιοβολισμούς. Δὲν ἤξερε πὺς, μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, ἦταν γραφτὸ νὰ σῶσῃ μπροστὰ στὴν κόκκινη σημαία, τελευταῖος ἐστεμμένος τοῦ Σιδηροῦ Παραπέτασματος...

Ἡ κομμουνιστικὴ κυβέρνησις τὸν ἀνεχόταν μὲ δυσκολία. Στὶς 30 Δεκεμβρίου 1947, ἕνα τηλεφώνημα ποὺ ἔλαβε στὸ παλάτι τῆς Σινάια τὸν πληροφοροῦσε πὺς ἡ κυβέρνησις τὸν χρειάζονταν ἀμέσως στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Μιχαήλ κατάλαβε πὺς ἡ δοκιμασία ἀρχίζει.

Τὸ παλάτι ἦταν περικυκλωμένο. Τοῦ παρουσίασαν ἕνα ἔτοιμο κείμενο ποὺ περιείχε τὴν παραίτησή του. Δὲν τοῦμενε παρὰ νὰ ὑπογράψῃ. Τὸ κοίταξε, χαμογέλασε: Ἦταν γεμᾶτο ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη. Ζήτησε προθεσμία λίγων ὥρας γιὰ νὰ σκεφτῇ. Τοῦ ἔδωσαν εἴκοσι λεπτά. Ἦξερε πὺς ἂν δὲν ὑπέγραφε θὰ χυνόταν αἷμα στὸ Βουκουρέστι, χωρὶς νὰ κερδίσῃ τίποτε οὔτε ὁ λαὸς, οὔτε τὸ στέμμα. Ὑπέγραψε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔφευγε σιδηροδρομικῶς ἀπ' τὴ χώρα του. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν παραταχθῇ κατὰ μῆκος τῆς ἀποβάθρας, μὲ τίς πλάτες γυρισμένες πρὸς τὸ τραῖνο, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν στὸν πειρασμὸ νὰ δείξουν κάποια συμπάθεια σ' ἐκεῖνον ποὺ ὅλη ἡ Ρουμανία εἶχε ἐπὶνομάσει χαϊδευτικὰ «Μιχαίτσα» («Μιχαλάκη»).

Ὁ βασιλιάς δὲν ἔπαιρνε μαζί του παρὰ τὰ προσωπικὰ του ἀντικείμενα — καὶ τὸ ἰδιωτικὸ του αεροπλάνο, ποὺ ὁ πιλότος του τοῦ τῶφερε, παρ'

ὅλο τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. Ἡ ἐξορία ποὺ τὸν περίμενε δὲ θάταν καθόλου εὐκόλη — κι ὁ Μιχαίτσα τῶξερε καλὰ. Ἦταν 26 ἐτῶν, χωρὶς περιουσία, κ' εἶχε ἕνα παρελθὸν συντριπτικό, ποὺ φαινόταν ν' ἀπαγορεύῃ ὀριστικὰ κάθε μέλλον. Ἄν ἦταν γραφτὸ νὰ «πετύχῃ» μ' ἄλλο τρόπο στὴ ζωὴ του, θὰ εἶχε νὰ ὑπερπηρήσῃ ἕνα σοδαρώτατο ἐμπόδιο. Τότε, αὐθόρμητα, σκέφτηκε τὴ μικρὴ Γαλλίδα τοῦ Λονδίνου...

Ἡ Ἀννα τὸν εἶχε γοητεύσει, ὅχι μόνον μὲ τὴ χάρις της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπλότητά της. Ἄν καὶ γαλαζομίσητη, δὲν εἶχε αὐταπάτες οὔτε ἀλαζονία. Στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου εἶχε ἐργασθῇ ὡς πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα μὸδας, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες...

Ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Γαλλίας, ὑπηρετήσε ὡς νοσοκόμος στὸ γαλλικὸ στρατό. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ Ἀννα τῶν Βουρβάνων-Πάρμας ἦταν ἱκανὴ νὰ γίνῃ μιὰ συνηθισμένη Ἀννα. Ὁ ἐξόριστος ποὺ ἦθελε νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο, νὰ μὴ μείνῃ «τέως βασιλεὺς» ποὺ σέρνει τὴν πλεγγὴ του ἀπὸ ξενοδοχεῖο σὲ ξενοδοχεῖο, ἦταν φυσικὸ νὰ τὴν θυμηθῇ ἀμέσως.

Παντρεύτηκε τὴν Ἀννα στὴν Ἀθήνα, ὅπου βρισκόταν ὁ θεὸς του, ὁ βασιλιάς τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ζεῦγος ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἑλβετία. Τὸ ζεῦγος ἀπόκτησε τὰ τρία παιδιά του, τρία κορίτσια: Τὴν Μαργαρίτα, τὴν Ἐλένη καὶ τὴν Εἰρήνη. Ἡ Μαργαρίτα ἔχει τὰ λακκάκια τοῦ πατέρα της, ἡ Ἐλένη τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά του κ' ἡ Εἰρήνη τὸ χαριτωμένο του χαμόγελο — ἐκεῖνο τουλάχιστον ποὺ εἶχε πρὶν ἀπ' τὸ τελεσίγραφό τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1947...

Στὴν ἐπαυλὴ ὅπου μένουν, στὰ περὶχωρα τῆς Γενεύης, ποὺ ἰδῶς κυριαρχοῦσε αὐτὰματα σ' ὅλους τοὺς: Νὰ ξεχάσουν αὐτὸ ποὺ ὑπῆρξαν, καὶ νὰ γίνουν αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ γίνουν. Νὰ μὴ θυσιastoῦν στὴ μελαγχολία, ποὺ εἶναι τὸ μοιραῖο καταφύγιο τῶν ξεπεσμένων ἀριστοκρατῶν. Ἐπρεπε νὰ ζήσουν. Ἡ μοναρχία τοῦ Μιχαήλ ἦταν τώρα ἡ καθημερινὴ ζωὴ. Ἡ ἐπαυλὴ τοῦ Λεμάν, τὸ παλάτι του. Ἡ Ἀννα, ἡ βασιλισσά του, κ' οἱ κόρες του, οἱ πριγκίπισσές του.

Ἀντὶ νὰ κάνῃ ἐκστρατείες σὲ ξένες χώρες, ὅπως οἱ πρόγονοί του, θὰ σπουδάσῃ ἀεροπόρος στὴν Ἀμερικὴ, κ' ἡ ἐπιχορήγησή του θὰ λέγεται τώρα μισθός...

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ «ΑΥΛΗ» ΤΟΥ

Παρ' ὅλη τὴ δουλειά του, ὁ τέως βασιλεὺς δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ διαθέτῃ ἀκολουθία. Ἐνα ζευγάρι Ἰταλῶν καὶ μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα ἀποτελοῦν ὅλη τὴν «αὐλὴν» του. Ἡ Ἀννα πηγαίνει τὰ παιδιά στὸ σχολεῖο, φροντίζει τὸ σπῆτι καὶ τὸν κῆπο. Τὸ μεσημέρι τρᾶνε ὅλοι μαζί, καὶ τ' ἀπόγευμα, ἡ οἰκογένεια κάνει ἕνα μεγάλο περίπατο.

Τὰ τρία κορίτσια εἶναι πολὺ χαρούμενα, πολὺ κεφάτα. Ξέρουν ἀγγλικά, γαλλικά, ἰταλικά, ἀλλὰ ἐλάχιστα ρουμανικά. Ὁ Μιχαήλ κ' ἡ Ἀννα ἔχουν ἀποφασίσει νὰ παρατείνουν ὅσο μποροῦν περισσότερο τὴν ἀμερικανιστὴ τους. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ τοὺς διηγηθοῦν ἕνα δράμα ποὺ δὲν πρέπει νὰ παίξῃ ρόλο στὴ ζωὴ τους; Ὁ Μιχαήλ τῆς Ρουμανίας, ἐκπτωτός

βασιλιάς, θυμάται μὲ πικρία αὐτὰ ποὺ τράβηξε ὁ ἴδιος ὅταν, παιδί ἀκόμα, δρέθηκε ἀνακατεμένος στὴν ἀνεμοζάλη τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΚΑΙ ΣΗΜΑΙΑ...

Ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε — στὶς 25 Ὀκτωβρίου 1921 — τὸν εἶχαν κάνει σύμβολο καὶ σημαία. Ἦταν ὁ πρωτότοκος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ρουμανίας, καὶ γεννιόταν σὲ μιὰ χώρα ποὺ οἱ διαστάσεις της, ἔπειτ' ἀπ' τὸν πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, ἔφταναν ἀπ' τὸ Δνεϊστερὸς ὡς τὸν Τίκα — ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχαν ὀνειρευτῇ οἱ πατριώτες...

Τοῦ εἶχαν δώσει τ' ὄνομα τοῦ Βλάχου πριγκίπα ποὺ εἶχε κατορθώσει, στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, νὰ ἐνώσῃ κάτω ἀπὸ ἕνα μόνον σκῆπτρο τὴ Βλαχία, τὴ Μολδαβία καὶ τὴν Τρανσυλβανία: Τοῦ Μιχαήλ τοῦ Γενναίου.

Πάνω ἀπ' τὸ λίκνο του χαμογελοῦσαν ὁ παππὸς του, ὁ βασιλιάς Φερδινάνδος, κ' ἡ γιαγιά του, ἡ ἡλι-

κιωμένη βασίλισσα Μαρία. Ἦταν ἐκεῖ κ' ἡ πριγκίπισσα Ἐλένη, ἡ μητέρα του, ποὺ συχνὰ εἶχε μελαγχολίες χωρὶς ὁ γιὸς της νὰ ξέρῃ γιὰτὶ... Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μιλοῦσε στὴν Αὐλὴ γιὰ τίς ἐρωτοδουλειὲς τοῦ πατέρα του, τοῦ πριγκίπα Καρόλου. Αὐτὸ τὸ θέμα ἦταν ἀπαγορευμένο...

Καὶ μιὰ μέρα, στὶς 20 Ἰουλίου 1927, ὅλες οἱ καμπάνες τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, στὰ χωριά καὶ στὶς πόλεις, ἀρχισαν νὰ χτυποῦν πένθιμα: Ὁ γέρο-βασιλιάς εἶχε πεθάνει, θὰ τὸν διαδεχόταν ὁ Κάρολος. Μὰ ὁ πριγκίπας εἶχε ἄλλες φροντίδες στὸ μυαλό του: Αὐτοεξορίστηκε, ἀφήνοντας τὸ θρόνο του στὸν Μιχαήλ, ποὺ ἔγινε βασιλιάς σὲ ἡλικία 6 ἐτῶν.

Τρία πρόσωπα ἀνέλαβαν τὴν ἀντιβασιλεία: Ὁ θεὸς του πριγκίπας Νικόλαος, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου, καὶ ὁ πατριάρχης Μύρων. Ἡ μητέρα του, δέδαια, ἦταν κοντὰ του. Μὰ ἀρκοῦσε ἄραγε αὐτό; Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι εὐτυχισμένος σὲ ἡλικία ἑξὶ ἐτῶν, μὲ ἄνθρώπους ποὺ τὸν χαιρετοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα, τοῦ μιλοῦν στὸ τρίτο πρό-

σωπο καὶ δὲν χαμογελοῦν ποτέ;

Ὁ μικρὸς βασιλιάς δὲν ἦταν ἀκόμα ἐννέα ἐτῶν ὅταν τοῦ συνέβη, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἕνα δεύτερο σημαντικό γεγονός: Ἐκθρονίστηκε, καὶ «σφετεριστῆς» ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του, ὁ Κάρολος, ποὺ εἶχε ἀλλάξει γνώμη κ' ἤθελε νὰ ξαναβασιλέψῃ! Ὁ Κάρολος πῆρε τὸν τίτλο Κάρολος Β', κ' ὁ Μιχαήλ ἔγινε «Μέγας Βοεβόδας» τῆς Ἀλμπας Γιούλιας, πόλεως ὅπου, πρὶν ἀπὸ 350 χρόνια, ὁ Μιχαήλ ὁ Γενναῖος εἶχε αὐτοανακηρυχθῇ πριγκίπης τῆς Μολδαβίας, Βλαχίας καὶ Τρανσυλβανίας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ὅταν ὁ πατέρας δρέθηκε κοντὰ στὸ γιό του, ἤρθε ἡ σειρά τῆς μητέρας του, τῆς βασίλισσας Ἐλένης, νὰ πάρῃ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας.

Στὰ 1939 κηρύχτηκε ὁ πόλεμος. Ὁ Κάρολος ἀρχισε νὰ ἐπεμβαίνει στὴν πολιτικὴ, κ' ὅχι πάντα μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Στὰ 1940, ἀφοῦ δέχτηκε τὴ διανομὴ τῆς Τρανσυλβανίας καὶ παραχώρησε τὴν Βεσσαράβια στὴ Ρωσία, ὑπακούοντας στὸ

σοβιετικὸ τελεσίγραφο, κάλεσε τὸν γερμανικὸ στρατὸ στὴ Ρουμανία καὶ ἄφησε νὰ ἐγκαθιδρυθῇ στὴν ἐξουσία ὁ δικτάτορας Ἀντονέσκο. Ὁ τελευταῖος τοῦ ἀφαίρεσε ὅλα τὰ βασιλικά προνόμια, ἐκτὸς ἀπ' τὸ δικαίωμα τῆς παροχῆς χάριτος καὶ τῆς παρασημοφορίας. Ἐπειτα, μιὰ ὥρα μὲρα, τὸν ἐκθρόνισε. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ὁ «Μιχαίτσα» ἔγινε βασιλιάς γιὰ δεύτερη φορά, κ' ὁ λαὸς ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν βασιλιά ποὺ ἀπέκτησε ὑπὸ πλήρη γερμανικὴ κατοχὴ. Φυσικά, ὁ Μιχαήλ δὲν μπορούσε νὰ κἀν τίποτα — μὰ οἱ Ρουμῶνοι ἤξεραν πὺς, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ὁ νεαρὸς βασιλιάς ἦταν ἀντιγερμανὸς ὅσο καὶ οἱ ἴδιοι...

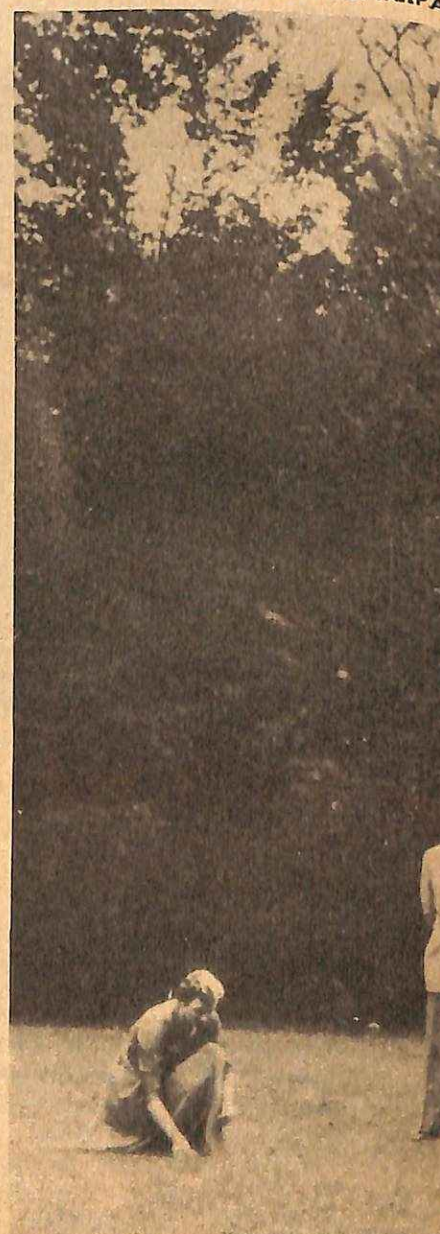
Στὶς 23 Αὐγούστου 1944, τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα πλησίαζαν στὰ ρουμανικὰ σύνορα. Τὴν ἴδια μέρα μαθεύτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Παρισιῦ. Ἡ σειρά τοῦ Βουκουρεστίου δὲν ἔ' ἀργοῦσε... Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ ἡρεμὴ φωνὴ τοῦ Μιχαήλ ἀνῆγγελε στὸ ραδιόφωνο τὸ πραξικόπημα. Ἡ Ρουμανία, χάρις σὲ μερικοὺς πολιτικούς, τάχτη-

κε πάλι στὸ πλεοὺς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας.

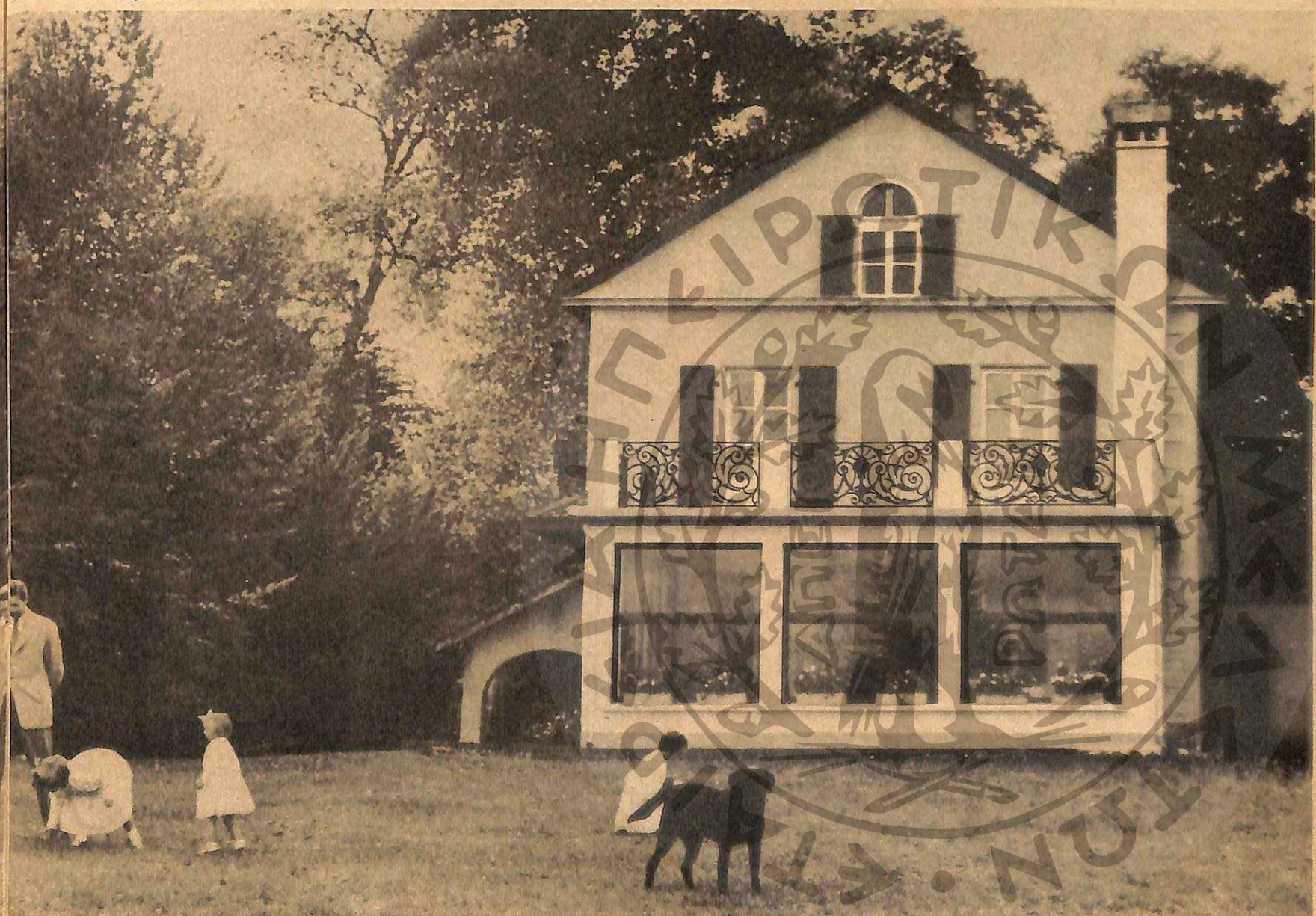
Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιο δὲν μπορούσε νὰ βαστάσῃ πολὺ. Ἀνάμεσα στὴν μοναρχία καὶ τὸν κομμουνισμὸ δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ συνεννόηση. Ἡ Ἀννα Πάουκερ, ὁ Γεωργίου-Ντεξ δὲν ἔδλεπαν τὴν ὥρα ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ δὲν τοὺς ἐξυπηρετοῦσε σὲ τίποτα, ἢ μάλλον τοὺς ἐναχλοῦσε. Στὶς 30 Δεκεμβρίου 1947, τὸν ὑποχρέωσαν νὰ φύγῃ...

Τώρα ὁ Μιχαήλ εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀνάμεσα σὲ ἀπλοὺς ἄνθρώπους. Ἡ ἐργασία ἔλυσε ὅλα τὰ προβλήματά του — τὰ οἰκονομικά καὶ τὰ ψυχικά. Ἀρκεῖ νὰ τὸν δῇ κανεὶς στὸ αεροδρόμιο τοῦ Κοναντρέν γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τί σπουδαία διέξοδο ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν ἡ ἐργασία. Τ' αεροπλάνα εἶναι χαρὰ του, κ' ἐπολαμδάνει τὴ φιλία τῶν ἐργατῶν τοῦ αεροδρομίου. Γιὰτὶ ὁ βασιλιάς Μιχαήλ διαδράζει τώρα, στὰ μάτια τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων, κάτι ἀλλιώτικο ἀπ' τὸ σεβασμὸ ποὺ ὀφείλεται σὲ μιὰ βασιλικὴ μεγαλειότητα...

ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ ΕΠΑΥΛΗ, ΣΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ

ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ. ΑΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΤΟΣ ΧΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΕΓΑΣΗ ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ

Τὰ μαγιὼ λῆς καινούργιας σαιζὸν δὲν φοβοῦνται οὔτε τὸ χρώμα, οὔτε τὸ σχῆμα, οὔτε ὁσοιαδήποτε ἐκκεντρικότητα

ΑΝ Ο ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ δὲν κρύβεται ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῶν τριῶν κοριτσιῶν, πὺ ἐπιδεικνύουν τὰ μαγιὼ τῆς... γιαγιάς τους, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὺς τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας πὺ θὰ παρουσιάζοταν ἔτσι ντυμένη, ἐδῶ καὶ μερικὲς δεκαετίες, θὰ κοκκίνεζε ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία μὴν τὴν δῇ κανένα ἀδι-ἀκρίτο μάτι. Τὰ «μπαϊν-μιξ» ἦταν τότε, θέβαια, ἀδι-ἀνόητα, καὶ οἱ τολμηρὲς κυρίες πὺ ἀποφάσιζαν νὰ παραδοθοῦν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ποσειδώνα, ἦταν σί-γουρες πὺς τὸ Λιμεναρχεῖο προστάτευε τὴν ὑπόλη-ψή τους, φροντίζοντας ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς θρασεῖς καὶ ἀδιάκριτους μέχρις ἀποστάσεως... τηλεσκοπίου.

Η ΑΡΧΗ πὺ ἐπικρατοῦσε ἦταν ὅτι ἓνα μαγιὼ δὲν πρέπει νὰ διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ ἓνα ὁποιοδήποτε ἄλλο φόρεμα, σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὶς ἐπιτρεπόμενες... ἀ-ποκαλύψεις. Ἡ μόνη διαφορά ἦταν πὺς μὲ αὐτὸν τὸν μπελά, πὺ δὲν τοῦ ἔλειπαν οὔτε οἱ κορδέλλες, οὔτε τὰ γαϊαδάκια καὶ οἱ ἀγκράφες, βουτοῦσε κα-νεῖς στὴ θάλασσα, ἀντὶ νὰ πηγαῖνὴ περίπατο. Γι' αὐ-τό, θγαίνοντας ἀπ' τὸ νερό, ἔμοιαζε μέ... πνιγμένο.

Αλλοτε, ὅχι καὶ πολὺ παλιά, οἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τοῦ πο-λιτισμένου κόσμου ἀντίκρυζαν τὸ νερό σάν... ἁγίασμό. Μό-λις τὸν δέκατο ἑνατο αἰῶνα ἀρχίζει νὰ γενικεύεται ἡ στροφὴ πρὸς τὴ φυσικὴ ζωὴ καὶ τὸν ἀθλητισμό καὶ νὰ ἐλευθερώνεται τὸ σῶμα ἀπὸ τὰ ἀφόρητα δεσμά πὺ τὸ εἶχε καταδικάσει μιά παρα-νοημένη ἀντίληψη ἀξιοπρεπείας καὶ «καθωσπρεπισμοῦ». Ἡ ἀλλαγὴ δὲν ἔγινε, θέβαια, ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη, καὶ ἂν στὴν ἀργὴ αὕτὴ διαδρομὴ παρουσιάστηκαν καὶ ἀμφιέσεις πὺ μᾶς φαίνονται σήμερα ἄρκετὰ κωμικὲς, δὲν πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ ἀγνοοῦμε πὺς στὴν ἐποχὴ τοὺς εἶχανε κριθῇ πολὺ τολμηρὲς... τολμηρότατες!

Τώρα, θέβαια, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τὸ σύνθημα πὺ συναρ-πάζει τὰ νεῖδα, σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς, εἶναι τὸ πανάρχαια ἐκεῖνο: «Νοῦς ὑγιὲς ἐν σώματι ὑγιεῖ», πὺ θρῆ-κε τὴν ἔκφρασή του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀθλητισμό, καὶ στὸ ὅλοένα πὺ ἀπλὸ καὶ πὺ κατάλληλο γιὰ τὸ σῶμα ντύσιμο. Τὰ γεροδεμένα ἀ-πὸ τὴ γυμναστικὴ καὶ τὴν ἄρμη τῆς θάλασσας καὶ τὸν ἥλιο κορ-μιά, ἀφήνονται ἐλεύθερα νὰ χαροῦν τὴν ἀλκή τους. Μιά σύγκριση ἀνάμεσα σὲ δύο ἀντιλήψεις, πὺ οὔτε μιά πεντηκονταετία τίς χωρί-ζει, θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἀναμφισβήτητα ν' ἀντιφθοῦμε παραστατικά τὸ τεράστιο ἀληθινὰ θῆμα προόδου πὺ ἔχει ἤδη ἐπιτελεσθῇ.

ΟΛΟΕΝΑ πὺ φανταχτερὰ χρώματα, πὺ πρωτότυ-πα σχέδια, πὺ εὐχρηστα ὀλίκα, οἶχνει στὶς βιτρί-νες ἡ φαντασία τῶν δημιουργῶν τῆς... παρακτίου μόδας. Δὲν συμφωνεῖτε πὺς ἀναδεικνύει ὑπέροχα τὸ σῶμα, τὸ στρώπλες αὐτὸ μαγιὼ, ἀπὸ σαπέν; Τὸ κορ-σᾶς ἀπὸ λαοτέξ εἶναι κατασκευασμένο κατὰ τέτιο τρόπο ὥστε νὰ διατηρῇ πάντα τὸ ὁμορφο σχῆμα του

(Φωτ. Camera Press)

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΓΡΑΜΜΗ, πὺ θέλει γιὰ φέτος τίς γυναῖκες μὲ «φουφουλίσες», πέρασε καὶ στὴ μόδα τῶν μαγιῶ. Κολακεύει ἀφάνταστα κάθε ἡλικία τὸ ἐξαιρετικὰ ἀπλὸ αὐτὸ σχέδιο ἀπὸ μαῦρο σάρσιν.

Το παιδί με το ΔΕΛΦΙΝΙ

ΤΟΥ ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΝΤΙΒΑΪΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Καλοκαίρι στη Μύκονο. Ένας Έγγλέζος αρχαιολόγος, ο καθηγητής Κάλντερ, φτάνει ένα μεσημέρι στο νησί, με σκοπό να κάνει έρευνες στο θυδό της θάλασσας για να μελετήσει ένα αρχαίο ναυάγιο, μία τριήρη φορτωμένη με άμφορες και αγγεία που άνοικαλύφθηκε έξω απ' τη Δήλο. Ο Κάλντερ, χαρακτηριστικός τύπος Έγγλέζου ψυχραιμού και φλογματικού, συναντά στη Μύκονο το μόνο πρόσωπο που μπορεί να του πη πού περίπου βρίσκεται το ναυάγιο. Το πρόσωπο αυτό είναι η Πηρώ Λούστρου, μία τετραπέρατη, πανέμορφη και πλούσια Έλληνίδα, που περνάει το καλοκαίρι της στη Μύκονο, επειδή ο πατέρας της θέλει να την απομακρύνει απ' τον 'Ιταλό με τον οποίο είναι τρελλά ερωτευμένη, τον Γκουίντο Τορτσέλλι. Η Πηρώ είναι αποφασισμένη να εμποδίσει με κάθε τρόπο τον Έγγλέζο αρχαιολόγο να φέρει εις πέρας την αποστολή του. Και τούτο επειδή αυτή έχει ανακαλύψει πρώτη το αρχαίο ναυάγιο, κάποια μέρα που κολυμπούσε έξω απ' τη Δήλο με τον 'Ιταλό φίλο της, τον Γκουίντο Τορτσέλλι, κ' έχει ένα δικό της σχέδιο στο νου. Την ίδια ακριβώς μέρα φτάνει στη Μύκονο κ' ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο Τζών Μάντεν, για να παρακολουθήσει για λογαριασμό της εφημερίδας του τις έρευνες του Έγγλέζου αρχαιολόγου. Στο άναμεταξύ, ο Γκουίντο Τορτσέλλι πείθεται απ' έναν άρκατοκάπλο, τον Νικμάχο, να πουλήσει λαβραία σ' έναν πλούσιο Σουηδό, τον Νόρσντ, το άραιο έγαλμα που όρκες στο θυδό της θάλασσας. Χωρίς να είδωποιήσει την Πηρώ ηγαίνει κρυφά έξω απ' την Μύκονο, παίρνει το έγαλμα και το κρύβει κάπου αλλού. Στο άναμεταξύ η Πηρώ εξομολογείται στον Κάλντερ και τον Μάντεν το αίσθημά της και τους παρακαλεί να πείσουν τον πατέρα της ν' άφήσει τον Γκουίντο να πάει στη Μύκονο για να βοηθήσει κι αυτός στις αρχαιολογικές έρευνες. Ο Μάντεν επιστρέφει απ' την 'Αθήνα άπρακτος. Φέρνει μονάχα στην Πηρώ ένα γράμμα απ' τον Γκουίντο, ο οποίος της όμολογεί ότι άπεφάσισε να πουλήσει το έγαλμα. Η Πηρώ άπογοητεύεται απ' τη στάση του Γκουίντο και άποφασίζει να βοηθήσει τον Κάλντερ για τον όποιο, χωρίς να το καταλαβαίνει ούτε η ίδια, άρχίζει να νιώθει κάτι περισσότερο από φίλεια και έστίμηση. Στο άναμεταξύ έρχεται και ο Νικμάχος στο νησί.

10

—Κάνε όπως σου λέει, Πηρώ, είπε εκείνος. Κατά τις έπτά θά είμαστε πίσω.

—Αν σου δοίκεται άκόμη απ' εκείνο το παλιό κονιάκ του μπαμπά σου, θάβρωμε να μās κάνει τó τραπέζι, είπε ο Μάντεν.

—Έλάτε, άποκρίθηκε η Πηρώ χαμογελώντας άτονα.

—Στό καλό, λοιπόν, και θά σέ δούμε άργότερα.

Οι δυο άντρες παρακολούθησαν την Πηρώ με τó βλέμμα καθώς άπομακρυνόταν με τó κεφάλι σιστό, χωρίς τη συνθημένη της ζωντάνα.

Κάθισαν λίγη ώρα άκόμη στη σκά κονθεντίζοντας οάθυμα. Τέλος ο Κάλντερ είπε:

—Θάθελα να ρίξω μία ματιά έξω απ' τη Δήλο. Έχω μία ιδέα πώς ίσως...

—Όχι, βουτιές, είπε ο Μάντεν άνασκηκώνοντας τά φρύδια.

—Όχι. Κάτι θέλω να δώ. Πάντως για κάθε ένδεχόμενο θά πάρω μαζί μου τά έξαρτήματα.

Ο Μάντεν τόν κοίταξε καχύποπτα, αλλά ο Κάλντερ δέν τού έδωσε σημασία.

Η Θεοδώρα σκαρφάλωσε την μάντρα κ' έορίζε μία ματιά στον κήπο. Η Πηρώ κοιμότανε ξεπλωμένη σ' ένα μακρύ πάγκο.

Η μικρή φώναζε τ' όνομά της πολύ σιγά—δέν ήταν καμιά άνάγκη να την πάρη είδηση και η Μαρία. Η Πηρώ δέ σάλεψε. Κοιμότανε βαθειά, τó στήθος της άνεδοκατέβαινε άπαλά, ρυθμικά. Η μικρή ξαναφώναζε. Και πάλι η Πηρώ δέν την άκουσε. Η Θεοδώρα ψαχούλεψε στον τοίχο κ' έπιασε ένα πετραδάκι. Ζυγίζοντας έπειτα με τó βλέμμα την άπόσταση, τó πέταξε ίσια πάνω στο στομάχι της Πηρώς.

Η Πηρώ τινάχτηκε μονομιάς και, ζαλισμένη άκόμη απ' τόν ύπνο, κοίταξε σαστισμένη γύρω της. Είδε τη Θεοδώρα σκηνιμένη πάνω απ' τόν τοίχο.

—Μ' έστειλε ο Γκουίντο, είπε η μικρή ψιθυριστά. Μου είπε να σου πώ πώς θά σέ περιμένη στις πέντε εκεί που ξέρεις. Να πās μόνη, λέει, με μία θάρκα. (Σούφρωσε τά φρύδια σά νάθελε να θυμηθί άκριβώς τά λόγια που της είχε πη ο Γκουίντο): Είναι μεγάλη άνάγκη, είπε. Όλα κρέμονται απ' αυτό, μου είπε να σου πώ. Όλα. (Κοντοστάθηκε και πρόσθεσε διασπαστικά): Άν ρωτάς έμένα, θά κάνης μεγάλη κούταμάρα αν πās... Ο Έγγλέζος είναι πολύ καλύτερος. Άλλά ύποσχέθηκε να μου δώσει είκοσι δραχμές.

—Ποιός; Ο καθηγητής;
—Όχι, ο Γκουίντο. Λοιπόν, σου είπα δ, τι είχα να σου πώ. Στις πέντε... με τη θαρκούλα... μόνη. Φεύγω τώρα.

Η Θεοδώρα εξαφανίστηκε. Την ίδια στιγμή η Μαρία φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

—Ήρθε, λοιπόν, μουμούρισε.

Η Πηρώ άκούμπησε την πλάτη της στον τοίχο και έκλεισε τά μάτια της.

—Ήρθε, ψιθύρισε, μου έστειλε μήνυμα... Δέν τώκλεινε λοιπόν...

Ένωθε μία άτερίγραπτη άνακούφιση, σά να είχε φύγει ένα μεγάλο βάρος από πάνω της. Είχε δίκιο λοιπόν να πιστεύη στην ελκωρία του Γκουίντο. Η έξηγήση ήταν άπλη. Τό γράμμα που της είχε στείλει ήταν γραμμένο άδέξια, αυτό ήταν όλο. Ο Γκουίντο δέν είχε μωροέσει να έκφραστή όπως ήθελε κ' εκείνη τόν είχε παρεξηγήσει. Άδικο είχε ο πατέρας της, άδικο ο Μάντεν—πάνω απ' όλους ο Μάντεν. Η ψυχή της πλημύρισε από άγαλλιαση. Τύλιξε τά μπράτσα της γύρω απ' τó λαμό της Μαρίας και φώναξε συγκινημένη:

—Είμαι εύτυχισμένη! Άχ, τι εύτυχισμένη που είμαι!

Άξαφνα, σά να τη δάγκασε ένα μικροσκοπικό, άόρατο ζουζούνι, στάθηκε σαστισμένη προσπαθώντας να ξεδιαλύνη αν ήταν αλήθεια εύτυχισμένη.

Τό κεφάλι, οι όμοι, έπειτα τά μπράτσα ενός άγοριού προβάλαν πάνω απ' τόν τοίχο. Με κομμένη άνατομή, λαχανιασμένα, τó άγόρι είπε στην Πηρώ:

—Δεσποινίς Πηρώ, ο Γκουίντο Τορτσέλλι είναι έδω. Μ' έστειλε ο Γιώργος να σάς τó πώ. Τόν

είδε πάνω απ' τó βουναλάκι. Χάθηκε πίσω απ' τόν κάθο και δέν τόν ξαναείδαμε.

Είδε άξαφνα τη Μαρία και μ' ένα φοβισμένο: «Ψ!» γλίστρησε απ' τόν τοίχο κ' έφυγε.

—Μ' άλλα λόγια, όλο τó χωριό τó έμαθε, είπε η Μαρία με ύφος βλοσυρό. Τι λογαριάζεις να κάνης;

—Θά τó πώ στον καθηγητή, άποκρίθηκε η Πηρώ χωρίς να ξέρη ούτε η ίδια για πούό λόγο οι λέξεις αυτές ξέφυγαν αθόρυμτα απ' τά χείλη της.

—Αυτό δείχνει πώς άρχισες να θάρης λίγο μυαλό, είπε η Μαρία.

Μία σκιά άπλώθηκε στο πρόσωπο της Πηρώς.

—Άλλά δέν μπορώ. Δέν είναι έδω. Πήγε στη Δήλο με τόν Άμερικανό.

Έορίζε μία ματιά στο ρολόγι της.

—Ο Γκουίντο είναι να δρσκωμαι εκεί στίς πέντε. Δέν προλαβαίνω.

—Στείλε κάποιον να τού τó πη, πρότεινε η Μαρία.

—Όχι. Αυτή είναι δική μου δουλειά, άποκρίθηκε η Πηρώ με ύφος άποφασιστικό. Τώρα όμως πρέπει να πάω να βρώ τόν Γκουίντο.

Καθισμένος άναπαυτικά στην καρέκλα του, στην ταβέρνα, ο Νικμάχος είδε την Πηρώ να προχωρή διασπαστικά κατά τó μωλο. Η κοπέλα προσπαθούσε να φαίνεται άδιάφορη, ώστόσο από τις κινήσεις της μάντενες πώς διαδότανε να φάση κάπου, πώς ήθελε να τρέψη.

Ο σύντροφός του είχε γυρισμένη την πλάτη του στο μωλο.

—Όλα στην ώρα τους, είπε ο Νικμάχος. Έφτασε η στιγμή να δράσωμε. Η κοπέλα ηγαίνει κατά τó μωλο. Έκεινο που μās ενδιαφέρει είναι να δούμε τι θά κάνει όταν φτάσει εκεί. Ο καθηγητής κι ο Άμερικανός θαυμάζουν τούτη τη στιγμή τά έρεψια της Δήλου. Ποιόν πάει άραγε να συναντήσει η μικρή έτσι διασπαστικά; Όχι βέβαια τόν κύριο καθηγητή.

Η Πηρώ σταμάτησε στην άκρη του μώλου, έσκυψε, έλυσε τó σχοινί που κρατούσε δεμένη μία θαρκούλα και πήδηξε μέσα.

Η ψηλή σιλουέτα του παπα—Σταύρου φάνηκε κείνη τη στιγμή στο μωλο. Ο παπα—Σταύρος περπατούσε με μεγάλα βήματα κ' ήτανε φανερό πώς ήθελε να προλάβη την Πηρώ. Ο Νικμάχος τούς είδε από μακριά να κουνεντίζουν και είπε στο σύντροφό του:

—Τώρα ξέρουμε πού ηγαίνει έτσι διασπαστικά η Πηρώ. Για να τρέξη ο παπάς από πίσω της, θά πη πώς ο Γκουίντο βρίσκεται έδω.

Ο άλλος έκανε άμείως να σηκωθί.

—Μη διάζεσαι, μη διάζεσαι, είπε ο Νικμάχος ήρεμα. Περιμένε να δούμε τι θά γίνει.

Η Πηρώ είδε τόν παπα—Σταύρο να προχωρή πρός τó μέρος της και περιμένε διασπαστικά.

—Κόρη μου, είπε ο ιερωμένος με άπαλή φωνή, άκουσα πώς ο Γκουίντο βρίσκεται πάλι έδω. Είναι αλήθεια;

—Ρωτήστε όποιον θέλετε, άποκρίθηκε η Πηρώ ξερά. Όλο τó χωριό γι' αυτό μιλάει.

—Και... ηγαίνεις να...

—Ηγαίνω να τόν δώ, είπε η Πηρώ με ύφος μαχητικό.

—Θά φύγης μαζί του;

—Δέν ξέρω, δέν ξέρω, άποκρίθηκε η Πηρώ θλιμμένα. Πρέπει να τόν δώ. Είναι άνάγκη. Δέν μπορώ να σās έξηγήσω τώρα, αλλά άκόμη κι ο πατέρας μου θά μ' άφηνε να πάω να τόν δώ. Δέν πρόκειται μονάχα για μένα και για κείνον.

Ο παπα—Σταύρος την κοίταξε σαστισμένος. Ήταν φανερό πώς δέν ήξερε τι να κάνει. Η θαρκούλα ξανοίχτηκε.

—Πηρώ, γύρνα πίσω! φώναξε ο παπα—Σταύρος.

—Θά γυρίσω, θά γυρίσω, άποκρίθηκε η Πηρώ με δάκρυα στα μάτια.

—Πότε όμως; ψιθύρισε ο παπάς πονεμένα, αλλά ο άέρας πήρε τά λόγια του.

Ο Νικμάχος σηκώθηκε.

—Πάμε, είπε στο σύντροφό του.

Άφησε μερικά φιλά πάνω στο τραπέζι και με ύφος άδιάφορο τράβηξε κατά τó μωλο. Ο άλλος τόν άκολούθησε. Χαιρέτησαν με σεβασμό τόν παπα—Σταύρο δγάζοντας τά καπέλλα τους κ' εκείνος άνταπέδωσε τó χαιρετισμό με μία κλίση του κεφαλιού. Έμοιαζαν με παραθεριστές που κάνουν βόλτες για να σκοτώσουν την ώρα τους. Όταν έφτασαν στο καΐ του, πήδηξαν μέσα και ξύπνησαν τούς θαρκάριδες.

Γδύσαν και πέσε στη θάλασσα να ξεμπλέξουν την άγκυρα, είπε ο Νικμάχος στον φίλο του. Ο μικρός που την έμπλεξε δέ σκέφτηκε πώς τó νερό είναι κατακάθαρο και φαίνεται ο πάτος.

Απ' την άκρη του μώλου δπου παραφύλαγε, ο Πετρίος τούς είδε με άπελασία να ξεκινούν άθόρυβα, άκολουθώντας την άσση θαρκούλα που ξανοιγότανε όλοένα στην καταγάλανη θάλασσα.

Σκέψεις έξαλλες στριφογύριζαν στο μυαλό της Πηρώς. Προσπαθούσε να θυμηθί τά λόγια που της είχε γράψει ο Γκουίντο στο γράμμα του. «Είναι η τελευταία μας έλπίδα, ο μόνος τρόπος για

να φύγωμε μαζί. Θά έχωμε λεπτά άρκετά και για τούς δυο». Με σφιγμένη καρδιά άναγκάστηκε να παραδεχτή πώς σέ κάθε παράγραφο του γράμματός του, ο Γκουίντο έκανε λόγο για λεπτά. Να είχε άραγε δίκιο ο Μάντεν στην κρίση του για τόν Γκουίντο;

Απ' την άλλη, ζωντανή ζύπνησε μέσα της η άνάμνηση της μέρας που οι δυο μαζί είχαν άνακαλύψει τó ναυάγιο. Θυμήθηκε τά γέλια, τη χαρά, τόν ένθουσιασμό τους. Ξαναείδε με τη φαντασία της τόν ώραίο έφηβο έτσι όπως τόν είχε δη τóσε φορές. Γεμάτο σφρίγος, ζωντάνα, νειάτα, όμορφο. Κι όλη την ώρα, η καρδιά της φώναζε: «Γρήγορα. Γρήγορα. Πιό γρήγορα.» Άλλά η λογική της άπαντούσε: «Περιμένε. Μη διάζεσαι.»

Τόν είδε να στέκεται όρθιος μπροστά στο δράχο—ίδιο ζωντανό αρχαίο έγαλμα με τούς καλλιγραφισμένους όμους του, τó ύπεροχο κεφάλι.

Σκέφτηκε: «Δέν είναι τόσο ψηλός όσο νόμιζα» και άναρωτήθηκε πανικόβλητη γιατί τάχα έκανε αυτή τη σκέψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21ο

Ο ήλιος έκαιγε και καθώς ανέβαινε άργά με τόν Κάλντερ τόν έπείό λόγο, ο Μάντεν σταματούσε κάθε τόσο λαχανιασμένος για να σφογγίσει τόν ιδρώτα του. Ήταν ιδέα του Κάλντερ ν' άνεθούν ψηλά στην κορφή.

—Θά σου κάνη καλό στη σιλουέτα, έλεγε γελώντας στον Άμερικανό, όσο τόν έβλεπε να λαχανιάζει.

Είχανε φτάσει στα μισά του δρόμου, όταν ο Μάντεν άθήσε άξαφνα χάμω και σήκωσε τά κιάλια του.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Κάλντερ έννευρισμένος.

—Βλέπω μία θαρκούλα. Μ' άρέσουν οι θάρκούλες.

Ο Κάλντερ κοίταξε πρός τη θάλασσα αδιάφορα.

—Και μ' άρέσουν πιό πολύ, όταν κάθεται μέσα η Πηρώ, συνέχισε ο Μάντεν. Ίσως έπειδή μ' άρέσει η ίδια η Πηρώ.

—Είναι η Πηρώ μέσα σ' αυτή τη θάρκα; ρώτησε ο Κάλντερ με ξαφνικό ένδιαφέρον.

—Άκριβώς.

—Θά ψάχνη να μās βρη, είπε ο Κάλντερ πολύ γρήγορα.

—Ίσως, άποκρίθηκε ο Άμερικανός.

—Τι καθόμαστε λοιπόν; Πάμε.

—Ίσως όμως και να μην ψάχνη να μās βρη, είπε ο Άμερικανός.

Ο Κάλντερ άθήσε στο πλάι του, φουσκισμένος.

—Θά σέ παρακαλούσα να μου έξηγήσης τι διάβολο έχεις στο νου σου, είπε.

—Προσπαθώ να μαντέψω τι συμβαίνει, άποκρίθηκε ο Μάντεν ήρεμα. Γιατί άραγε η Πηρώ δέν πήρε θαρκάρι μαζί της;

Είχε όλοένα τά κιάλια κολλημένα στα μάτια του.

—Θά διαδότανε, είπε ο Κάλντερ χωρίς πεποίθηση, σά να μιλούσε στον έαυτό του.

—Χι, αυτό θά τó δούμε, είπε ο Μάντεν κατεβάζοντας έπιτέλους τά κιάλια. Πάμε. Βάζω στοίχημα πώς κάτι πολύ ένδιαφέρον πρόκειται να γίνει.

Ο Γκουίντο άπλώσε τó ένα του χέρι και τη βοήθησε να βγη απ' τη θάρκα.

—Πρόσεχε, είναι γλιστερά έδω, είπε.

Η Πηρώ χαμογέλασε άγνά. Της φανότανε τρομερά δύσκολο να μιλήση. Με τó χέρι της μέσ' στο δικό του, τόν άκολουθήςε πάνω στο δράχο. Ο Γκουίντο είχε δώσει τη θάρκα σέ μία πέτρα και την είχε σπρώξει μακριά απ' τά θάρκια. Όταν έφτασαν σ' ένα σημείο δπου ο δράχος σχημάτιζε μία έπίπεδη επιφάνεια, στάθηκε και χωρίς κανένα δισταγμό άγκάλιασε την Πηρώ και τη φίλησε.

Η Πηρώ έκανε μεγάλη προσπάθεια για ν' άνταποκριθί στο φιλή του. Άλλά δέ μπόρεσε. Τύλιξε μονάχα τά μπράτσα της γύρω απ' τó λαμό του και, κοιτάζοντάς τον κατόματα, είπε έπιτέλους:

—Ω, Γκουίντο. Γκουίντο. Τι έκανες;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Εικονογράφηση ΓΙΩΡΓΗ ΒΑΡΛΑΜΟΥ

Βλέπεις τί ήσυχα που είναι όλα έδω; Η θάλασσα γυαλί. Ο ήλιος λαμποκοπάει, τó κορίτσι κουνεισπίνει άμέριμνο με τόν κύριο καθηγητή. Όλα εν τάξει.

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΚΑΙ ΤΖΕΗΜΣ ΣΤΙΟΥΑΡΤ: 2 ΓΝΩΣΤΟΙ...ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΘΗΡΕΣ

Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΗΛΟΡ ΚΑΙ Η ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ ΕΤΟΙΜΟΙ... ΝΑ ΥΠΟΔΕΧΘΟΥ ΤΗΝ ΕΦΟΡΙΑ

ΔΥΟ ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ —Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ ΚΑΙ Ο ΤΟΜ ΓΙΟΥΕΛ— ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΥΝ...ΤΙΣ ΜΕΤΟΧΕΣ ΤΟΥΣ

Σ τὸ Μπέμπερλυ Χίλλς, στὸ προάστιο τοῦ Λὸς Άντζελες, ὅπου οἱ διαβάσεις γιὰ τοὺς πεζοὺς εἶναι σημειωμένες μὲ ἀσημένια καρφιά, οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου δὲν ἔχουν καθόλου ἰδιωτική ζωή: Εἶναι ἀδιάκοπα ἐκτεθειμένοι στ' ἀδιάκριτα μάτια τῶν τουριστῶν, τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν φωτογράφων, ποὺ ἐπιβλέπουν τὶς παραμικρὲς τοὺς πράξεις καὶ χειρονομίες. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ εἶναι καλύτερα πληροφορημένος γιὰ τοὺς ἀστέρες, ἐκεῖνος ποὺ ξέρεי μυστικὰ ποὺ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἀγνοεῖ, εἶναι ὁ κ. Ντόναλντ Ρήγκαν, ὁ ἐφοριακὸς ὑπάλληλος τοῦ Μπέμπερλυ Χίλλς καὶ τοῦ Χόλλυγουντ. Πέρασε πιά ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Πόλα Νέγκρι, ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο καὶ ἡ Μαίρη Πίκφορντ μπορούσαν νὰ τσεπώσουν ἐκατοντάδες χιλιάδες δολλάρια, ν' ἀγοράσουν τὸ μισὸ Λὸς Άντζελες καὶ ὅλες τὶς γύρω ἐρημιὲς χωρὶς νὰ δώσουν λογαριασμὸ σὲ κανένα. Σήμερα, ὅταν ἓνας ἡθοποιὸς —ἀκόμα κι ὁ πιὸ διάσημος, κι ὁ πιὸ δημοφιλὴς— ἔχει πληρώσει τὴν ἀσφάλεια ζωῆς του καὶ τὶς δόσεις τῆς βίλλας του, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ εὐτυχὴς ἂν τοῦ μένουν ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ μερικὲς μετοχές στὸ χρηματιστήριο.

Άν βλέπῃ κανεῖς τόσους γνωστοὺς ἡθοποιούς νὰ ἐμφανίζονται στίς σκηνὲς τοῦ Μπροντγουαίη ἢ νὰ κάνουν τουρνὲ στίς μπουάτ τοῦ Λὰς Βέγκας, ἂν δοκιμάζουν τὴν τύχη τους στὴν τηλεόραση, ὅπου δίνουν ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια σ' ὅποιον θυμᾶται τὸ ὄνομα τοῦ σκύλου τῆς ἀδελφῆς τοῦ θυρωροῦ τοῦ «Καπιτόλ», αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μισθοὶ τοὺς δὲν φτάνουν γιὰ νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τοὺς —ποὺ εἶναι ὁμολογουμένως ἐξωφρενικὲς. Τί συμβαίνει λοιπόν; Τὸ Χόλλυγουντ τσιγγουνεύεται νὰ πληρώσῃ τοὺς ἡθοποιούς του; Ἀσφαλῶς ὄχι, ὅταν πρόκειται τουλάχιστον γιὰ μεγάλους ἡθοποιούς, γιατί, ἂν καὶ γίνονται παντοῦ ἀλλοῦ οἰκονομίες, οἱ κινηματογραφικὲς ἐταιρίες δὲν πολυπαζαρεύουν τοὺς μισθοὺς τῶν ἀστέρων, ποὺ χωρὶς αὐτοὺς θάταν ἀδύνατος ὁ συναγωνισμὸς μὲ τὴν τηλεόραση.

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

"Αχ, αὐτὴ ἡ 'Εφορία!..

Οἱ μεγαλύτερες δόξες τοῦ Χόλλυγουντ τρέμουν μπροστὰ τῆς καὶ καταφεύγουν σὲ ἀπίδαναστρατηγήματα γιὰ νὰ γλυτώσουν

ΕΝΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ
ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΚΑΙ Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΑΙΗ ΕΓΙΝΕ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

‘Η Μαίριλυν Μονρόε και Ντόρις Νταιή Ξγιναν... ανώνυμες εταιρίες

“Οχι —ό υπείθυνος είναι ο κ. Ρήγκαν, ο έφοριακός, ο άνθρωπος που αντιπαθεί και φοβάται ολόκληρος ο κινηματογραφικός κόσμος.

‘Ο φόρος του εισοδήματος δεν είναι μεγαλύτερος στις ‘Ηνωμένες Πολιτείες απ’ την Εύρώπη. ‘Αλλά στην ‘Αμερική, είναι πολύ δύσκολο για τους κοινούς θνητούς κι αδύνατο για τους αστέρες να καμουφλάρουν το εισόδημά τους. ‘Ο Ντόναλντ Ρήγκαν έχει μυστηριώδη «ραντάρ» που θυθομετρούν τα χρηματοκιβώτια του Μπέμπερλυ Χίλλς. ‘Αλωστε, ακόμα κι αν δεν είχε μεγάλη δόφρηση, ο κίνδυνος της απάτης είναι πολύ μεγάλος. Πραγματικά, αν συλληφθῇ κανείς για φοροδιαφυγή, μπορεί να τον στείλουν στο ‘Αλκατράς, ένα χωρυσμένο νησί στ’ ανοιχτά του ‘Αγίου Φραγκίσκου, όπου ο διάσημος ‘Αλ Καπόνε πέρασε τις τελευταίες μέρες της ζωής του επειδή είχε εξαπατήσει το Δημόσιο για το εισόδημά του —ένώ τ’ αναρίθμητα έγκλημά του έμειναν ατιμώρητα. ‘Υπάρχει η εντύπωση, στο Μπέμπερλυ Χίλλς, πως η Ούάσιγκτων δεν θα δίσταζε να επιφυλάξει την τύχη του ‘Αλ και πολλών άλλων και στη Μαίριλυν Μονρόε η τόν Κλάρκ Γκαϊμπλ αν, κατά τύχη, έκαναν ψευδείς δηλώσεις στην έφορία... ‘Ο πειρασμός είναι μεγάλος, γιατί οι φόροι φτάνουν μερικές φορές σὲ άστρονομικά ποσά. ‘Ενας ήθροποιός που κερδίζει 260.000 δολάρια τὸ χρόνο —μισθός άρκετά συνηθισμένος— πρέπει να πληρώσει φόρο εισοδήματος 190.000 δολλαρίων. ‘Εκείνος που εισπράττει 200—300.000 δολάρια κατά ταινία θα καταθέσει στην έφορία τὰ 85% τὸν κερδών του. ‘Όσο για κείνους που κερδίζουν ακόμα περισσότερα —τὸν Μπίγκ Κρόσμπυ, λ.χ.— κ’ ἐγγίζουν τὸ εκατομμύριο, ὁ φόρος τους ξεπερνάει τις έννιακόσιες χιλιάδες δολλάρια. ‘Αν ένας ήθροποιός γυρίσει δυὸ καλές ταινίες την ίδια χρονιά, θα πληρώσει έξαιρετικά βαρὺ φόρο, και δεν θα τὸν δώσουν πίσω ούτε μιὰ δεκάρα αν είναι άνεργος την άλλη χρονιά. Κ’ ἐνῶ ὁ θιαυήχανος μπορεί ν’ ἀφαιρέσει απ’ τὴ δήλωσή του τὰ έξοδα παραστάσεως του ἢ άλλα, ὁ έφοριακός δεν θα δεχθῇ ποτὲ σὺν άναγκαία δαπάνη τὸ μεγάλο γέζιμα στοῦ «Ρομανός», ἢ τὴ γιορτὴ με τὰ πυροτεχνήματα ἢ τὸ κολλίε με τὰ μαργαριτάρια που θα προσφέρῃ ἕνας ήθροποιός στη φίλη του. Κι ὅμως τὰ έξοδα αὐτὰ είναι άπαραίτητα για ἕνα άστέρα που θέλει να κάνει τὴ διαφήμισή του. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ὁ ‘Ερρολ Φλὺν προτιμάει να γυρίσει στις διάφορες εὐρωπαϊκές πρωτεύουσες, αφιερώνοντας τὸν περισσότερον καιρό του σὲ πράγματα έντελῶς ξένα πρὸς τὸν κινηματογράφο. ‘Απ’ τὸ 1953, ὀφείλει στοῦ ‘Αμερικανικοῦ Θησαυροφυλάκιο 407.839 δολλάρια και 9½ σέντς —χωρίς να ὑπολογισθοῦν οἱ τόκοι. ‘Όταν περνάει απ’ τὴν ‘Αμερική, δεν τὸυρχειται ποτὲ ἡ ιδέα να γυρίσει μιὰ ταινία, γιατί οἱ έφοριακοὶ τὸν ακολουθοῦν ὡς τὸ στούντιο...

Ὁ ΤΖΗΝ ΚΕΛΛΥ, προτίμησε νὰ «εφαρμόσει» τὸ νόμο περὶ εργαζομένων στοῦ έξωτεικοῦ, ἄλλα δεν γλῶττωσε τελικά τὴν τσιμπιδα τῆς έφορίας.

Μὰ οἱ άστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, ακολουθώντας τις συμβουλές τὸν καλυτέρων δικηγόρων και επιχειρηματιῶν, έχουν τὴν μερικοὺς τρόπους για νὰ παρακάμπτουν τις δυσκολίες. ‘Ο Μάριο Λάντσα, λ.χ., που είναι πολυεκατομμυριούχος, αντί να ζητήῃ ἕνα ποσὸν κατ’ ἀποκοπήν για τὸς δίσκους του, προτιμάει νὰ εισπράττει ἕνα τόσο τοῖς ἑκατὸ πάνω στην τιμὴ πωλήσεως. ‘Αλλοι ήθροποιοὶ «ρευστοποιοῦν» τὴ δημοτικότητά τους διαφημίζοντας ἑμπορικά προϊόντα και ζητώντας σὲ ἀντάλλαγμα μετοχές τῆς επιχειρήσεως. ‘Ετσι, ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ ἔγινε μετοχος ἑνὸς μεγάλου εργοστασίου χυμοῦ πορτοκαλιῶν. Τὸ Δημόσιο δεν μπορεί νὰ φορολογήσῃ τις μετοχές του παρὰ ἂν τις πούλησῃ —και πάλι δεν θα τὸν πάρουν παρὰ τὰ 25% τοῦ κεφαλαίου, ἐνῶ θα πληρώνει 90% αν ἐπρόκειτο για μισθό. ‘Όσο για τὸς φόρους τὸν μερισμάτων, είναι σχετικά μικροί. ‘Ο Μπίγκ Κρόσμπυ είχε ἄλλωστε κι άλλες ιδιοφυεῖς ιδέες: Χρηματοδότησε τις γεωτρήσεις στὰ κοιτάσματα πετρελαίου τῆς Καλιφόρνιας, τοῦ Τέξας, τῆς Βενεζουέλας κι άλλων μερῶν. ‘Αν οἱ γεωτρήσεις δεν ἀπέδιδαν, θα μπορούσε ν’ ἀφαιρέσει απ’ τὸς φόρους του τὰ έξοδα τὸν ἔρευνῶν. ‘Αν πάλι βρίσκονταν πετρέλαια, τὸ κεφάλαιό του θα δεκαπλασιαζόταν κ’ ἐπὶ πλέον δεν θα πληρώνει παρὰ 37% φόρο ἐπιτηδεύματος, χάρη σ’ ἕνα νόμο εὐνοϊκὸ για κείνους που ἀνακαλύπτουν καινούργιες πετρελαιοπηγές. ‘Απὸ τότε, ὅλο τὸ Χόλλυγουντ —ἢ Ντόρις Νταιή, ἢ ‘Ελίζαμπετ Τάιηλορ, ἢ Τζάννετ Λή, ὁ Ρόμπερτ Τάιηλορ, ὁ Φρέντ ‘Ασταρ, ἢ Μάρλεν Ντήτηρ, ὁ Τζέιμς Στιούαρτ και πολλοὶ άλλοι— ψάχνουν νὰ βροῦν πετρέλαια!

Μετά τὸ πετρέλαιο, οἱ ήθροποιοὶ ἄρχισαν νὰ κερδοσκοποῦν στοῦ χάλυβα, στοῦ χαρτί, στοῦ ἀτομικὰ ὑποδύχια, στοῦ ξενοδοχείου. Αὐτὴ τὴ στιγμή, είναι τῆς μόδας οἱ χαρτοπαικτικές λésχες τοῦ Λας Βέγκας. ‘Αλλοι ήθροποιοὶ ἱδρύσαν δικές τους επιχειρήσεις. ‘Ο Φρέντ ‘Ασταρ διευθύνει σχολὴ χοροῦ. ‘Η ‘Αρλὴν Ντάλ έχει ἐμπόριο ἑσωρροῦχων πολυτελείας.

ΠΡΟΣΟΧΗ: ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Αὐτὰ τὰ πλάγια συστήματα φοροδιαφυγῆς είναι προσιτὰ σὲ ὅλους, και κανεὶς δεν ἀμφισβητεῖ στην ἀριστοκρατία τοῦ Μπέμπερλυ Χίλλς τὸ δικαίωμα να τὰ χρησιμοποῖ. ‘Αλλὰ ὑπάρχουν κι άλλες διαδοχάσεις που δημιουργησαν πολλές ἀμφισβητήσεις στὸν τύπο, ἔδωσαν ἀφορμὴ συζητήσεως στη Γερουσία και κινδυνεύουν νὰ στοιχίσουν ἀκριβὰ σ’ ἐκείνους που, χρησιμοποιώντας τις, ἐλπίζουν νὰ παρακάμψουν τὸ νόμο. Λ.χ., ὑπάρχει ἡ ἔρμηνεία τῆς τροπολογίας τοῦ άρθρου 52 τοῦ φορολογικοῦ νόμου τοῦ 1951. ‘Εκείνη τὴν ἐποχὴ —γινόταν τότε ὁ πόλεμος τῆς Κορέας— οἱ ‘Ηνωμένες Πολιτείες κατασκεύαζαν σημαντικές στρατιωτικές βάσεις στην ‘Αφρική, στην ‘Ασία και στη Μέση ‘Ανατολή. Για τὴν κατασκευή τους χρειαζόνταν εργάτες καὶ τεχνικοὶ. Αὐτοὶ ὅμως ἀρνιόντουσαν νὰ ἐκπατρισθοῦν για μεροκάματα που δεν ήταν καθόλου ἀνώτερα ἀπὸ κείνα που ἐισέπρατταν στην ‘Αμερική. Για νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸς εργάτες νὰ ἐκπατρισθοῦν, τὸ Κογκρέσσο δήλωσε πως κάθε ‘Αμερικανὸς πολίτης που θάμεινε στοῦ ἑξωτερικοῦ 17 μήνες στοὺς 18 θ’ ἀπαλλάσσονται απ’ τὸ φόρο εισοδήματος. Τὸ Κογκρέσσο είχε ὑπ’ ὄψη του τὸς εἰδικούς που θα κατασκεύαζαν τὰ ἀεροδρόμια στις ἐρημιές. Μὰ οἱ ήθροποιοὶ κατάλαβαν γρήγορα τὸ ὄφελος που θα μπορούσαν νὰ ἀποκομίσουν απ’ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, κι ἄρχισαν νὰ ἐκπατρίζονται —νὰ γυρίζουν— στοῦντιο τοῦ Λονδίνου, τοῦ Παρισιοῦ ἢ τῆς Ρώμης για λογαριασμό τοῦ Χόλλυγουντ. ‘Ενα μῆνα στοὺς δεκαοχτῶ γυρίζαν στην ‘Αμερική.

‘Ετσι, ἡ Τζὴν Κέλλυ γύρισε τὴν ταινία «‘Ενας ‘Αμερικανὸς στοῦ Παρίσι», ὁ Γκρέγκορυ Πέκ τις «Διακοπές στη Ρώμη» και τὸν «Μπόμπυ Ντίκ», κι ὁ Κέρκ Ντάγκλας ἔφτασε ὡς τὴν Παλαιστίνη...

‘Αλλὰ ὁ ὑπουργὸς τὸν Οικονομικῶν, ὁ κ. Τζῶρτζ Χάμφρεϋ, ζήτησε απ’ τὴ Γερουσία νὰ τεθῇ τέρμα σ’ αὐτές τις καταχρήσεις. ‘Επειτα ἀπὸ πολλές συζητήσεις, ψηφίστηκε ἕνας νόμος που περιορίζει τὴ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ στα πρώτα 20.000 δολλάρια που κερδίζονται στοῦ ἑξωτερικοῦ. ‘Ετσι, οἱ ‘Αμερικανοὶ εργάτες που δουλεύουν στην ξένη χώρας ἱκανοποιούνται, ἐνῶ οἱ μεγιστάνες τοῦ Μπέμπερλυ Χίλλς δεν βρίσκουν πιά συμφέρουσα τὴν ἐπιχείρηση.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ — ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ

Μιὰ άλλη μέθοδος, πιὸ περίπλοκη, ἔδωσε θαυμάσια ἀποτελέσματα: Συνίσταται στη μεταμόρφωση τοῦ Κλάρκ Γκαϊμπλ ἢ τῆς Μαίριλυν Μονρόε σε... ἀνώνυμη εταιρία! ‘Όταν μιὰ ταινία τελειώνει, ὁ μισθὸς δεν καταβάλλεται στον ήθροποιό, ἄλλα στην ἀνώνυμη εταιρία που έχει τ’ ὄνομά του και που «μισθώνει» κατὰ κάποιο τρόπο στον παραγωγὸ τις ὑπηρεσίες τοῦ αστέρος τῆς. ‘Επισήμως, ἡ ἀνώνυμη εταιρία δεν πληρώνει στον ήθροποιό παρὰ ἕνα γελοίο μισθό —ἕνα ἢ δυὸ δολλάρια τὸ μῆνα. ‘Αλλὰ ὁ ήθροποιός δεν χάνει τίποτα, ἀφοῦ ἡ ἀνώνυμη εταιρία τοῦ ἀνήκει. Τὰ οικονομικὰ ὀφέλη μιὰς τέτιας διαδικασίας είναι πολλαπλά. Πρώτα-πρώτα, ἡ εταιρία μπορεί νὰ μειώσῃ ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς τὰ «ἐπαγγελματικὰ έξοδα», ὅπως λ.χ., τὴ διαφήμιση, τὰ ταξίδια στοῦ ἑξωτερικοῦ κλπ.. Μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀπώλειας κάθε περίοδο ἀνεργίας τοῦ ήθροποιού. ‘Ο ήθροποιός θα πληρώσει φυσικά τὸν φόρο εισοδήματος τὸν ποσὸν που ἀποσύρει απ’ τὴν εταιρία, ἄλλα ὅχι και στα ποσά που μένουν κατατεθειμένα στην Τράπεζα. ‘Επειδὴ δὲ ὁ φόρος τοῦ κεφαλαίου δεν είναι παρὰ 25%, είναι φανερό τὸ κέρδος τοῦ ήθροποιού απ’ αὐτὴ τὴ μέθοδο.

Πολλοὶ απ’ τὸς ήθροποιούς τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως ἡ Ντόρις Νταιή και ὁ Τὸμ Γιούελ, έχουν γίνει ἔτσι ἀνώνυμες εταιρίες —ἐκείνι ἰδίως που παίζουν στην τηλεόραση. ‘Η τηλεόραση δεν μπορεί ακόμα νὰ προσφέρῃ, ὅπως ὁ κινηματογράφος, 300.000 ἢ 500.000 δολλάρια για ἕνα πρόγραμμα, ἄλλα προσφέρει μακροπρόθεσμα συμβόλαια, που ἀποφέρουν ἄρκετὰ ἑκατομμύρια δολλάρια. Αὐτὰ τὰ ποσά, που πληρώνονται στην ἀνώνυμη εταιρία, γίνονται οὐσιαστικὰ ἰδιοκτησία τοῦ ήθροποιού. ‘Ετσι, πολλοὶ παλιὸι άστέρες τοῦ κινηματογράφου, που είχαν κάπως ἑξασχθῇ, μπόρεσαν γρήγορα νὰ ἐναρμόνιάζουν περιουσίες. ‘Η Λούσιλ Μπῶλ, ἢ ‘Ανν Σάουδερν, ἢ Λορέττα Γιούγκ, ὁ Ντίκ Πάουελ, δεν έχουν λόγους νὰ παραπονοῦνται. ‘Ο Τζάκυ Γκλῆτον, που ἔδω και πέντε ἢ ἑκα χρόνια ἔπαιζε δευτερεύοντες καμικούς ρόλους στον κινηματογράφο, ἔγινε ἡ «Α. Ε. Τζάκυ Γκλῆτον» και κερδίζει κάπου 2.000.000 δολλάρια τὸ χρόνο. ‘Ο Τζάκ Μπέννυ, που πληρωνόταν μέτρια ποσά ὅταν ἔπαιζε σὲ δευτερώτερες ταινίες, είναι σήμερα ἔ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

Η ΑΚΛΗΡΗ

Διήγημα του ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Βέβαια, ἡ τύχη τῆς τὸ είχε, κοντὰ εἰς ὅλα τ’ αὐτό, ὅπου ἑκατοικοῦσε, εἰς μέρος τόσον παράμερα, και τόσοον ξανοιχτὸ συνάμα εἰς τὸν αἰγιῶλον, κατέναντι εἰς μικρὰν πλατείαν, και ἀνάμεσα εἰς δύο εργαστήρια, τὸ ἐν σιδηρουργείον, τὸ ἄλλο βαρελῶδικο. Διότι ὅλα αὐτὰ τὰ διάφορα μέρη ἦσαν ὡς κυμῆλαι, ὡς σφηκοφυλαεῖ, ὅπου ἐμαζώνοντο καθημερινῶς ὅλες οἱ «κλήρες» τῆς γειτονίας τοῦ χωριοῦ, κ’ ἐθροβούσαν, κ’ ἐχαλνούσαν τὸν κόσμο.

Νέα ὅταν ἦσαν ἡ Μαχώ, ἐν ὅσῳ εἶχεν ακόμα ἐλπίδα ν’ ἀποκτήσῃ κι αὐτὴ τέκνον, ἐσυνήθιζε ν’ ἀγαπᾶ ὅ,τι σήμερον ὠνόμαζε «κλήρες», τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. ‘Αλλ’ ἀφοῦ εἶχε κάμει τόσα ταξίματα και μεταχειρισθῇ ψευτοιατρικά κ’ ἐπήγε δυο-τρεις φορές στα «Θέρμα», και ἡ στειρώσή τῆς δεν ἐθεραπευθῇ, και δεν ἠμπόρεσε νὰ καρπονησῇ, —τώρα, τελευταίον, ἐξεγεινευθῇ και ὁ σύζυγός τῆς, κι αὐτὴ πλέον ἤρχισε νὰ γηράσῃ— δεν ἠμπόρεσε πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ καθίστανο λίαν ἀχληρά!

Διότι, ὁ γιαιλὸς εἶχε ὅρκες, και μέσα στις ὅρκες ἐπηδούσαν οἱ κλήρες, κ’ ἐφώναζαν, και ἀτακτοῦσαν —αν ἦτον καλοκαίρι, πρωτῇ, βράδυ, μεσημέρι, δεν ἔπαυαν νὰ κολυμποῦν κ’ ἐβουλιάζον τις ὅρκες, κ’ ἔκαναν διαδολεμένο θόρυβο και ἡ μικρὴ πλατεία εἶχε δένδρα, κ’ ἐπάνω στα δένδρα ἀνερριχάντο οἱ κλήρες, κ’ ἔτρωγον μισογάουρα τὰ μούρα και τὰ ζιζύφια, κ’ ἐκυνηγούσαν τὰ πουλιὰ, κ’ ἔσπαζαν τὰ κλωνάρια· και κανὲν απ’ αὐτὰ δεν ἔπιπτε ποτὲ κάτω νὰ μιστραυθῇ, διὰ νὰ πάρουν ὄφδον τ’ ἄλλα. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐν εργαστήριον ὁ βαρελῶς ἦτον αἰθρωπος, μαλακός, κ’ ἐπέτρεπεν εἰς τις κλήρες νὰ κυλοῦν τὰ βαρελῖα, νὰ τοῦ χαλοῦν τὰ στεφάνια, νὰ κάμουν ὄρες-ὄρες τρομερὸν θόμβον εἰς τὴν γειτονίαν. Καὶ ὅσον διὰ τὸς δύο ἀδελφούς γύφους τοῦ ἄλλου εργαστηρίου, ὁ μαστρο-Γιάννης, ὅσον και ἂν τὰ ἐμάλλωνε, δεν ἠμπορούσε νὰ τὰ περιορίσῃ και ὁ Γιάλα-Ντρίτσας ἐπικαλοῦμενος, ὁ ἄλλος ἀδελφός, ἦτον πάντοτε μεθυσμένος, και οἱ μάγκες είχαν εὐρεῖ με αὐτὸν καλὴν διασκέδασι. ‘Εκτυποῦσαν κ’ ἔσπαζαν τὸς φυστήρες, ἐκλεπταν τεμάχια σιδήρων, τοῦ ἥρταζαν τις βρεχτοῦρες, και τὸν ἐκυνηγούσαν με ἀλαλαγμούς και φωνές.

—Γιάλα-Ντρίτσα! Γιάλα-Ντρίτσα!

Δίπλα εἰς τὸ σπιτί τῆς Βίας Μαχῶς, ἑκατοικοῦσε ἡ ‘Αφροδῶ, με τὸν ἄνδρα τῆς και τὰ παιδιὰ τῆς. ‘Η ‘Αφροδῶ εἶχε —πως τὰ μοιράζει ὁ Θεός!— ὀκτῶ παιδιὰ, ὅλο κορίτσια! ‘Εν μόνον ἀγόρι εἶχε κάμει, και ὡς διὰ νὰ διορθωθῇ τὸ πάροσμα τῆς φύσεως, τῆς τὸ εἶχε πάρει ὁ χάρος. Κάποια ἐχθρά τῆς στρίγλα, τις οἶδε ποῖα, τῆς εἶχε ρίξει τὰ κορίτσια ἐπάνω στον γάμο τῆς, ὅταν ἀνεγινώσκετο ὁ ἀραβῶν. Δεν είχαν λάβει πρόνοιαν οἱ δικοὶ τῆς, νὰ τῆς δάλουν τὸ Τετραδάγγελον εἰς τὸν κόρφον τῆς. ‘Αλλως, ὁ πεθερός τῆς ἔλεγαν ὅτι ἐδιδάζε τὴν Σολομωνικήν, και ἴσως ἐκείνη ἡ ἀμαρτία νὰ εἶχε φθάσει...

Εἶχεν ὀκτῶ κορίτσια, ὅλα ὡς ἀραπάκια, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, και πολὺ σύντομα, εἰς τὴν ἡβην, ὅλα ἐξάσπριζαν, ἀνιόφφαιναν, ἐγίνοντο ἀγνώριστα... Αὐτὰ κατορθώνει ἡ δημιουργὸς μήτηρ, ἡ φύσις!

‘Η θεία Μαχώ, «σὺν ψέματι, σὺν ἀλήθεια», τῆς εἶχε ζητήσει νὰ τῇ δώσῃ ἐν τὸν κορασίου τῆς, νὰ τὸ υιοθετήσῃ. ‘Η ‘Αφροδῶ, με ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς (ὁ σύζυγός τῆς, χωρικός, εἶχε μικρὰν τινα κτηματικὴν περιουσίαν) ἀδιστάκτως ἠνῆθη!...

Μίαν χρονιά, ὅταν ἦλθεν ἡ Μεγάλη ‘Εβδομάς, ἀπὸ τὴν Τετάρτην ἑσπέρας, καθὼς διεκρίθησαν τὰ μαθήματα τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ὅλες οἱ «σπουδὲς» τοῦ χωριοῦ, τοῦ σχολείου και τοῦ δρόμου, είχαν κολλήσει γύρω εἰς τὴν μικρὰν πλατείαν και εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, κ’ ἔκαμον δαιμονικὸν θόρυβον. ‘Απαιτούσαν ἀπὸ τὸν Γιάλα-Ντρίτσαν νὰ τοῖς δώσῃ μεγάλην καρφία, «τζαβόντες», διὰ νὰ καίον τὰ καυμύλια των. ‘Αλλοὶ ἐζητοῦσαν ἐπιτακτικῶς νὰ τοὺς κατασκευάσῃ μικρὰ «κανονάκια». ‘Εμαλλον τὸν στίχον τοῦ ἁσματος:

Χαλικά, χαλικά, φτιόσ’ μας καρφιά,
φτιόσ’ μας πειρυνία τρία,
ὁ σκύλος ὁ παράνομος...

‘Η βρεχτοῦρα ἔπαιζε μέγα μέρος εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν διαμάχην και τὴν στιχομυθίαν. Τὴν μίαν τὴν είχαν κλέψει οἱ μάγκες, και τὴν ἔβρεχαν με θαλάσσιον νερό,, ὁ Γιάλα-Ντρίτσας τοὺς ἐφοβέριζε με τὴν ἄλλην.

Εἰς ἐπίμετρον, ὁ νέος δήμαρχος, ὅστις εἶχεν ἐκλεχθῇ τὸ ἔτος ἐκείνο, θέλων νὰ νεωτερίσῃ και νὰ μιμηθῇ ὅ,τι γίνεται εἰς τὰς πόλεις, εἶχε διατάξει νὰ κατασκευασθῇ ἐξέδρα ἐπὶ τῆς μικρᾶς πλατείας, διὰ νὰ ψαλῇ ἡ ‘Ανάστασις. ‘Ο ναὸς ἀπέειχε περὶ τὰ διακόσια ἑήματα. ‘Επάνω εἰς τοὺς δοκοὺς και εἰς τὰ εὔλα και τὰ σκελετὰ ἐκείνα, ἐκόλλησαν ὅλες οἱ «κλήρες» και δεν ἐξεκολλούσαν. Περισσότερον θόρυβον ἔκαμον αὐτοὶ παρὰ ὅσων δουλαιὰ οἱ μαστόροι, ἀπὸ τὸ πρωτῷ εἰς τὸ βράδυ ὁμοίαν με μῦτες, ὅπου είχαν πέσει ἐπάνω εἰς κολλητικὸν γλυκὺ στρώμα. Πᾶν νεοφανεὲς πράγμα ἦτο δι’ αὐτοὺς ἀνέκφραστος ἀγαλλίασις.

‘Η πωχὴ, ἡ «ἀκλήρη», δεν ἐτόλμα πλέον ν’ ἀνοίξῃ παράθυρον, νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ. Εἶχε δισαχθῇ ἐκ πικρᾶς πείρας, ὅτι τὸ «νὰ τοὺς μαλλώνῃ»

τις ἦτο δι’ αὐτοὺς μεγάλη διασκέδασις· και ἄλλο καλύτερον δεν ἐζητοῦσαν, εἰμὴ νὰ εὐρουν πλάσμα τι, νὰ κάμνῃ τὸν σοβάρων, διὰ νὰ τὸν πάρουν «στὸ μέζον». Πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἶχε ἦθῃ λάβει τὰ μέτρα τῆς, νὰ μὴν παραπονητὰ ποτὲ, ἄλλα νὰ ὑποφέρῃ ἐν ἄκρα ὑπαυνοῇ. Τὸ ὅποιον εἶναι σπανία φρόνησις, και δι’ αὐδρα ἀκάμῃ.

Τέλος ἦλθεν ἡ νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Τὰ μεσάνυχτα ἐμᾶλῃ ἡ ‘Ανάστασις ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, κατὰ τὰ σχέδια τοῦ νέου δημάρχου. ‘Όλος ὁ κόσμος ἐστάθη γύρω εἰς τὴν ἐξέδραν, αἱ γυναῖκες ὀλίγον παραπίσω. ‘Η θεία Μαχώ, μαζὶ με ἄλλας δυὸ ἢ τρεῖς, χήρας ἢ γράσιες, ἐστάθησαν ἐξῶ τῆς γυναικείας θύρας τοῦ ναοῦ, κ’ ἐθέωντο μακρόθεν.

Γυναῖκες τινες ἐγόγγυζον, ὅτι δεν ἦκουον ἡ ὅτι δεν ἐδόσαν καλὰ τὰ ἐν τῇ ἐξέδρα. ‘Εσμιπέρασαν μόνον ὅτι ἐμᾶλτε το «Χριστὸς ἀνέστη» ἀπὸ τὰς σταυροειδεις ἀνακινήσεις τὸν λαμπάδων, και ἀπὸ τὰ ὀλίγα τρουμπόνια που ἔπεσαν.

Πλησίον εἰς τὸν δμίλον τὸν χρῶν και τὸν γεροντισσῶν ἦλθεν ἐν δεκαετὲς παιδίον, τὸ ὅποιον δεν ἐφαίνετο εὐχαιριστημένον. ‘Ητο μακρινὸς ἀνεψιὸς τῆς Μαχῶς. Μία ἐκ τοῦ δμίλου ἦτο ἡ μητέρα του. ‘Ητο τὸ μόνον παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο κάπως συμπαθὲς εἰς τὴν «ἀκλήρην».

—‘Ιπέρσ’ ἦταν καλὰ, θεία Μαχώ, εἶπεν ἀποτεινὰς τὸν λόγον πρὸς τὴν θείαν του.

«‘Ιπέρσ’, καθὼς ἐνθυμεῖτο ἡ Μαχώ, ἔβρεχε, και ἡ ‘Ανάστασις δεν εἶχε γίνει εἰς τὸ ὑπαίθριον. ‘Αλλ’ ἴσως ὁ μικρὸς ἐνθυμεῖτο ἐν πυροτέχνημα, τὸ ὅποιον ἐκάη ἀπὸ παραθύρου γειτονικῆς οικίας.

—Τάχα θα ζήσουμε και τὸ χρόνον, παιδάκι μ’; εἶπεν ἡ Μαχώ.

Τὸ παιδίον, ἀπογοητευμένον ἦδη, εἶχεν ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὸ ἰδανικόν του, κ’ ἐλυπεῖτο τὸ παρελθόν.

‘Η γράφια ἀνησυχεῖ διὰ τὸ μέλλον.

(1905) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

‘Η Μπύρα είναι λό πιο Ιονωλικό ἀπ’ ὅλα τὰ ποιά!

Οἱ ἐπίσημες ἀναλύσεις τοῦ ‘Επιστημονικοῦ ‘Ινστιτοῦτου Διαιτητικῆς τὸν Παρισίων (“BIERE ET SANTÉ”, σελ. 28) ἀποδεικνύουν ὅτι 1 κιλό μπύρας (2 μπουκάλια) εἶναι:

Πλούσιο σὲ ΦΩΣΦΟΡΟ
ὅσο ἕνα ὠραῖο μπαρμποῦνι

ΜΥΪΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Πλούσιο σὲ ΠΑΝΤΟΘΕΝΙΚΟ ΑΣΒΕΣΤΙΟ
ὅσο 3 γραμ. Βασιλικὸ πολτοῦ

ΞΑΝΑΝΙΩΜΑ

Πλούσιο σὲ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β₂
ὅσο ἕνα μεγάλο ποτήρι γάλα

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ

Πλούσιο σὲ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Π Π
ὅσο ἕνα μπουτί κόττας

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

Πλούσιο σὲ ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β₆
ὅσο ἕνα καλὸ μπιφτέκι

ΚΑΛΗ ΠΕΨΙΣ

‘Επὶ πλέον, ἡ μπύρα περιέχει 46 ἀκόμη θρεπτικὰ στοιχεῖα ἀπαραίτητα για τὴν ὑγεία.

‘Η μπύρα καθιστὰ τὸν ὀργανισμὸν ἰσχυρόν, ὅταν πίνεται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ και κάθε φορὰ πού διψᾷμε. ‘Απο σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα, τὸ ποτὸ τὸν δυνατὸν λαόν. Προσφέρετε και στοὺς φίλους σας. Γενετικὴ και δροισιτικὴ, ἡ μπύρα εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσι.

Μπύρα **ΟΙΕ**

ΤΟ ΠΙΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟ ΑΠ’ ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ.

ΑΛΛΑΓΗ ΦΡΟΥΡΑΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

“Ένα καινούργιο κεφάλαιο αρχίζει — Καινούργιες προσδοκίες απαλύνουν την άγνωση των φιλάδων

ΑΥΤΟΙ έπέτυχαν τὸ 2-0. Ἀνάμεσά τους καὶ τέσσαρες νέοι, πὸν πρωτοφόρεσαν τὴ φανέλλα τῆς Ἑθνικῆς. Πόσοι ἀπὸ τοὺς «παλαιούς» θὰ ἐκτοπισθοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὁμάδα, δίνοντας τὴ θέση τους στὰ νέα ταλέντα;

Στοὺς 62 ἀγῶνες τῆς ἱστορίας της, ἡ ἑθνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς τῆς Ἑλλάδος, ἔχει δεχθῇ 154 γκολ, προερχόμενα ἀπὸ παίκτες 14 ἐθνικοτήτων. Εὐρωπαῖοι, Ἀφρικανοί, Σκανδιναβοὶ καὶ Μεσανατολίτες... εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ ἐξαποστείλουν τὶς εἰρηνικὲς βολίδες τους στὰ ἑλληνικὰ δίχτυα. Σ' αὐτὸν τὸν καταγισμό πυρός, τὰ ἑλληνικὰ...πόδια ἔχουν ἀπαντήσει μὲ 84 γκολ... Πράγμα πού, φυσικά, σημαίνει ὅτι ὁ λογαριασμός, πὸν ἔμεινε ἀνοικτός, δὲν μᾶς συνιστᾷ καὶ τόσο κολακευτικὰ στὴν διεθνὴ κίνηση...

...Καὶ ὅμως, δὲν πᾶει πολὺς καιρὸς, πὸν οἱ παίκτες μὲ τὶς μπλὲ-ἄσπρες φανέλλες πέτυχαν μιὰ νίκη ἱκανὴ νὰ «ἐξοφλήσῃ» κάθε παλιὸ λογαριασμό. Οἱ Ἴσπανοὶ ἔφυγαν κατὰπληκτοὶ γιὰ τὴν ἥττα τους κ' ἐμεῖς εἶδαμε ἕναν καινούργιο δρόμο ν' ἀνοίγεται γιὰ τὸ ἑλληνικὸ φουτ-μπῶλ. Σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, πὸν μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὴν ἀνασυγκρότηση, χρειάζονται νέοι γεροὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ. Σὲ τέτοιους παίκτες σπρίζει κιόλας τὴν προσπάθειά του, γιὰ μιὰ καινούργια ἑθνικὴ ὁμάδα, ὁ κ. Μαρτίνι.

Ο ΜΑΝΤΑΛΟΣ: ΕΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΟΣΟ ΛΙΓΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ. ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΟΜΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ. ΑΡΑΓΕ ΘΑ ΒΓΗ «ΣΩΣ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ;

Οἱ «φίρμες» ἀποστρατεύονται — νέοι παίκτες στὸ προσκήνιο! Τὸ τολμηρὸ πείραμα τοῦ κ. Μαρτίνι δὰ δώση τὴν εὐτυχὴ λύση;

Λίγες ἡμέρες μᾶς μένουν μέχρι τὸ καινούργιο μεγάλο μάτς, πὸν ἔχει νὰ δώσῃ ἡ ἑθνικὴ μας ὁμάδα ἀντιμετωπίζοντας, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, τὴν ἑθνικὴ τῆς Γιουγκοσλαβίας γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο. Τί θὰ κάνῃ στὸν δύσκολον αὐτὸν ἀγῶνα ἡ ἑλληνικὴ ἑθνικὴ;

“Υστερὰ ἀπὸ τὴν μεγάλη νίκη ἐπὶ τῶν Ἴσπανῶν μὲ 2 — 0, ἔχει δημιουργηθῇ στοὺς Ἑλλήνες φιλάθλους μιὰ ἐντελὴς νέα ψυχολογία. Ἡ νίκη αὐτὴ ἀνοίξε θέσαια καινούργιους δρόμους, γιὰ τὴν ἀνοδο τοῦ ποδοσφαίρου μας, ἀλλὰ ἀναμφισβήτητα ἔκανε καὶ ἀπαιτητικοὺς τοὺς ποδοσφαιροφίλους, πὸν ὡς τώρα θεωροῦσαν σὰν σημαντικὸ γεγονός ἔστω καὶ μιὰν ἀμφιβόλου ἀξίας ἱσπανία μας πρὸς ξένο συγκρότημα. “Ὅμως τὸ «2—0» ἀνοίξε μιὰ καινούργια ἐποχὴ, καὶ τώρα πιά ἕνας νέος ἀγῶνας τῆς ἑθνικῆς μας παίρνει μιὰν ἄλλη σημασία.

Στὸ προσκήνιο τῆς ποδοσφαιρικῆς μας ζωῆς προβάλλει, αὐτὸν τὸν καιρὸ, ἡ ἀδρὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἰταλοῦ προπονητοῦ κ. Ρίνο Μαρτίνι. Σ' αὐτὸν, ἀναντίρρητα, ὀφείλεται ἕνα μέρος τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς ἑθνικῆς μας. Ξένος στὸν τόπο μας, ἔχοντας ζήσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀθλητικῆς του ζωῆς σὲ χώρες προηγμένες ποδοσφαιρικά (Ἰταλία, Πορτογαλία, Βραζιλία, Αὐστρία, Ἑλβετία), κατὰφερε μέσα σὲ μικρὸ, σχετικὰ, χρονικὸ διάστημα νὰ προσαρμωθῇ στὶς ἰδιόρρυθμες ἑλληνικὲς συνθήκες καὶ νὰ ἐπισημάνῃ ἀμέσως τὴν θέση τοῦ ποδοσφαιρικοῦ μας προβλήματος: Τὴν ἀπουσία —τὸν ἀποκλεισμό μᾶλλον— τοῦ ποδοσφαίρου ἀπὸ τὰ σχολεῖα.

—Κάνετε ἕνα ἔγκλημα στὴν Ἑλλάδα, ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ φιλικὴ συζήτηση, ὁ κ. Μαρτίνι. Ἐνῶ τρελλαίνεστε γιὰ τὸ φουτ-μπῶλ, καὶ χαλάτε τὸν κόσμον κάθε φορὰ στὰ γήπεδα, παράλληλα ἔχετε... διὰ νόμου ἀποκλείσει τὴν ποδοσφαιρικὴ σας πρόσδο. Δὲν μπορῶ, ἐγὼ τουλάχιστον, νὰ καταλάβω, πῶς εἶναι δυνατόν, σὴν χώρα ὅπου γεννήθηκε ὁ ἀθλητισμός, νὰ ὑπάρχῃ νόμος τοῦ κράτους, —ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐφαρμόζεται σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις— πὸν ν' ἀπαγορεύῃ στοὺς μαθητὰς νὰ παίζουν φουτ-μπῶλ. Τί εἶδους φιλαθλιασμός εἶναι αὐτός; Ἐμεῖς στὴν Ἰταλία —καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ αὐτὸ γίνεται— ἀπὸ ἐκεῖ πὸν σεῖς ἔχετε κλείσει τὶς πόρτες, ἀρχίζουμε τὴν προσ-

πάθειά μας, γιὰ ν' ἀνανεώσουμε τὶς ἀθλητικὲς μας δυνάμεις: Ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ καλύτερο ὕλικό. Καὶ χωρὶς περιστροφές, ὁ Ἰταλὸς προπονητὴς, μᾶς ἐτόνισε:

—Ἐκεῖ θὰ στηρίξω κ' ἐγὼ τὴν προσπάθειά μου, γιὰ νὰ συγκροτήσω, μέσα σ' ἕνα κάποιο χρονικὸ διάστημα, ἰσχυρὴ ἑθνικὴ ἑλληνικὴ ὁμάδα. Καὶ πιστεύω νὰ μὴν ἀνατρέψουν τὶς ἐπιδιώξεις μου τοπικὰ ἐμπόδια.

Ἀρχίζει, λοιπόν, ὅπως οὐδέποτε, μιὰ καινούργια περίοδος γιὰ τὸ ποδόσφαιρό μας. Ὁ ξένος προπονητὴς, στὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ δύσκολη ἀποστολή, ἔχει τολμηρὰ σχέδια. Καὶ θαδίζει μεθοδικὰ, ἀποφασισμένος νὰ προχωρήσῃ στὸν δρόμο πὸν ἔχει χαράξει.

Πρῶτο του σχέδιο, ὅπως εἴμαστε σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε, εἶναι ἡ πλήρης ἀνανέωση τοῦ ἑμψυχου ὕλικου, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ στηριχθῇ γιὰ τὴν συγκρότηση τῆς ὁμάδος. Οἱ μεγάλες «φίρμες», οἱ ἄσσοι, πὸν ἔχουν τὴν συμπάθεια, τὴν λατρεία τοῦ μεγάλου κοινοῦ, προσέφεραν τὸ καλύτερο πὸν εἶχαν νὰ προσφέρουν. Καιρὸς νὰ πάρουν ἀπολυτήριο. Ἀνοίγουν οἱ πόρτες γιὰ τοὺς νέους.

—Θέλω, κατ' ἀρχὴν, παίκτες καινούργιους, μικροὺς στὴν ἡλικία, γεμάτους δυνάμη καὶ δίψα γιὰ δράση, πὸν νὰ κυνηγοῦνε ἐπὶ μιάμιση ὥρα, ἀσταμάτητα, τὴ μάλλα, χωρὶς νὰ κουράζονται. Ἐφ' ὅσον εἶναι νέοι καὶ διαθέτουν μεγάλην ἀντοχή, ἐπιμονὴ καὶ ταχύτητα, ἀποτελοῦν κατὰ θάση ἕνα ὕλικό, πὸν μπορεῖς νὰ τὸ πλάσῃς καὶ νὰ δημιουργήσῃς μ' αὐτὸ ἐκεῖνο πὸν ἐπιθυμεῖς. Μὲ παίκτες, πὸν πιστεύουν τὸν ἑαυτὸ τους φτασμένο, δὲν μπορεῖς νὰ προχωρήσῃς ἔτσι.

Καὶ ὁ Ἰταλὸς προπονητὴς συνεχίζει μὲ πὸν συγκεκριμένες λεπτομέρειες.

—Ἢδη ἔχω ἐπιλέξει ἕναν ἀριθμὸ νέων παικτῶν, πὸν πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ δώσουν τὸ ὕλικό πὸν γυρεύω. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι κιόλας στὴν ἑθνικὴ νέων, ἄλλοι ὄχι. Πάντως εἶναι ὕλικό πὸν πλάθεται. Μ' αὐτοὺς λοιπόν θὰ προχωρήσω. Καὶ κυρίως θὰ ἐπιδιώξω νὰ συμπληρώσω τὰ κενὰ μὲ παιδιὰ τοῦ σχολείου, παιδιὰ μὲ μιὰν πνευματικὴ καλλιέργεια, πὸν θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀξιοποιήσουν ἀποδοτικώτερα τὰ φυσικὰ προσόντα τῶν. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ὁ Πιστικός.

Τὸ φούτ-μπῶλ στὴν Ἑλλάδα εἶναι πελάτης τοῦ κράτους ἀντὶ νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ αὐτὸ...

Ὁ νεαρός αὐτός χάφ τῆς «Δόξης» Δράμας εἶναι ἀπὸ τοὺς παίκτες, πού πραγματικά ἀποτελοῦν τὸ ὄνειρο κάθε προπονητοῦ. Νέος, δυνατός, μετὰ τάλεντο καὶ ἐπὶ πλέον μορφωμένος, ἀφθαρτός ἀκόμη ἀπὸ τὴν ποδοσφαιρικὴ δόξα, εἶναι ὁ καλὸς δέκτης τῶν τεχνικῶν διδασκαλιῶν, μετὰ τὴν εὐρεῖα τοῦ ἀντίληψη καὶ τὸν ἀθλητικὸ αὐθορμητισμὸ του. Τὸ σκαλοπάτι τῆς ἐθνικῆς νέων τὸ ἀνέβηκε ἀμέσως. Καὶ εἶναι ἔτοιμος καὶ γιὰ τὸ σκαλοπάτι τῆς μεγάλης ἐθνικῆς. Παρόμοιος παίκτης, πού προηγήθηκε τοῦ Πιστικοῦ, εἶναι ὁ Δερμάτης. Τὸ ντεμποῦτο του στὴν ἐθνικὴ, μετὰ τοὺς Ἰσπανούς, ἦταν καταπληκτικό. Καὶ εἶναι καὶ ἄλλοι, πού ἴσως εἶναι σκόπιμο τώρα νὰ μὴ τοὺς κατονομάσω. Μετὰ τέτοιους παίκτες θὰ προχωρήσω, ἀποστρατεύοντας τοὺς παλαιούς.

Μοχθεῖ σήμερα, γιὰ τὸ αὐριο τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου

Ἡ «ἀποστράτευση» αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ἄμεση, ἀλλὰ θαυμαία. Οἱ ἄσσοι θὰ τεθοῦν ὀλοκληρωτικὰ στὸ περιθώριο, ἀφοῦ οἱ νέοι θὰ ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ ἀποκτήσει τὴν ἀπαραίτητη πρώτη πείρα. Σύμφωνα μετὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Μαρτίνι, τὸ μάτς μετὰ τοὺς Γιουγκοσλάβους δὲν πρόκειται νὰ εἶναι ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο θὰ ντεμπούτουν οἱ νέοι ποδοσφαιρικοὶ θλαστοί, σὰν ἐθνικὴ ἑνδεκάς. Ἐναντὶ τῶν Γιουγκοσλάβων θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ παλαοὶ καὶ νέοι, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν κλονισθοῦν οἱ νέοι ἀπὸ ἓνα θεδισμένο ριζιμο στὴ μάχη. Ὁ Ἰταλὸς προπονητὴς δὲν δουλεύει γιὰ τὸ σήμερα τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου. Μοχθεῖ σήμερα γιὰ τὸ αὐριο. Αὐτὸ πρέπει νὰ κατανοήσουν οἱ φίλαθλοι καὶ νὰ μὴ σπεύσουν νὰ ζητήσουν ἐπιτυχίες.

Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 1957, ἡ ἐθνικὴ ομάδα μας ἔχει νὰ δώσῃ τέσσερις σπουδαίους ἀγῶνες γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο. Στὶς 5 Μαΐου παίξει ἐδῶ μετὰ τὴν Γιουγκοσλαβία καὶ στὶς 16 Ἰουνίου, πάλι ἐδῶ, δίνει τὸν δεύτερον ἀγῶνα, ἀντιμετωπίζοντας τὴν Ρουμανία. Οἱ «ρεβάνς» αὐτῶν τῶν συναντήσεων θὰ γίνουν στὶς 3 Νοεμβρίου στὸ Βουκουρέστι καὶ στὶς 10 τοῦ ἰδίου μηνός, στὸ Βελιγράδι.

Οἱ ἀγῶνες αὗτοι νομίζομε ὅτι ἀποτελοῦν θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ νὰ προθάρουμε, σὲ διεθνή κλίμακα, τὶς νέες ποδοσφαιρικές μας δυνάμεις. Τὸ γεγονός ὅτι λογικῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιμένωμε πρόκριση γιὰ τοὺς τελικούς τοῦ Παγκοσμίου Κυπέλλου —ὅπου θὰ ἀναμετρηθοῦν τὰ μεγαθῆρια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς— βοηθεῖ στὸ νὰ περιορίσωμε τὶς φιλοδοξίες μας καὶ νὰ «διαθέσωμε» καὶ ἡμεῖς, σὰν φίλαθλοι, τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς, στὴν δοκιμασίᾳ τῶν νέων παικτῶν, ἔστω καὶ μετὰ ζημίες. Μονάχα μετὰ «θυσίες» ἐπιτυγχάνεται πρόοδος. Δὲν πρέπει νὰ φανοῦμε «κακομαθημένους» ἀπὸ τὸ 2-0. Δὲν φθάσαμε μετὰ αὐτὸ στὸ τέρμα. Ἀντιθέτως, τώρα ἀρχίζομε.

Ἦδη, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ποδοσφαιρικῆς ἡγεσίας, γίνεται ἀξιέπαινη ἐργασία. Κοινὴ ἐπιδίωξη διοικούντων καὶ προπονητοῦ εἶναι ἡ προώθηση τῶν νέων, πού μποροῦν ν' ἀποδώσουν ὅχι μόνον στὸν τεχνικὸ τομέα, ἀλλὰ καὶ νὰ διακριθοῦν σὰν πραγματικοὶ ἀθληταί, μετὰ πίστη καὶ προσήλωση στὸ ἀθλητικὸ ἰδεώδες —καλλιεργούμενοι στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ.

Στὴν προσπάθεια αὐτὴ ἡ διοίκηση τοῦ ποδοσφαίρου μας προχωρεῖ μόνη, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο τῆς κρατικῆς συμπαράστασης, πού γνωρίζουν οἱ ἀνάλογες ὁμοσπονδίες ὅλων τῶν ξένων χωρῶν καὶ

θαρημένη ἐπὶ πλέον μετὰ μὴν ἀπίστευτη φορολογία, πού ἀποτελεῖ μόνιμη αἰμορραγία τοῦ ποδοσφαιρικοῦ μας ὀργανισμοῦ. Ἔτσι τὸ φούτ-μπῶλ στὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς πού θασικά συντηρεῖ, μετὰ τὶς ἐκ τῶν ἀγῶνων εἰσπράξεις του, ὅλα τὰ ἄλλα σπόρ, πολὺ λιγώτερο ἀπὸ αὐτὸ δημοφιλῆ, ἐπὶ πλέον εἶναι καὶ ἓνας ὑποδειγματικὸς πελάτης τοῦ κράτους, στὸ ὁποῖο καταβάλλει συνεχῶς μεγάλη ποσά.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περίπτωση τοῦ «Παναθηναϊκοῦ Α. Ο.», ὁ ὁποῖος συνῆψε ἀπὸ τὸ κράτος τοκοχρεωλυτικὸ δάνειο 1.200.000 δραχ., γιὰ τὴν θελίωση τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ γηπέδου του, καὶ μέσα σ' ἓνα χρόνο, ὅχι ἀπλῶς ἐξώφλησε τὸ ποσόν, ἀλλὰ κατέβαλε στὸ κράτος ἐπὶ πλέον καὶ 2.500.000 δρχ., πού εἰσπράχθησαν σὰν φόρος δημοσίων θεαμάτων. Ἔτσι ἀπεδείχθη ὅτι τὸ δάνειο αὐτὸ δὲν ἦταν οὔτε καν μὴ τυπικὴ κρατικὴ διευκόλυνση, ἀφοῦ στὴν οὐσία ἀπετέλεσε γιὰ τὸ κράτος παραγωγικὸ δάνειο. Διότι μετὰ τὴν αὐξηση τῶν θέσεων τοῦ γηπέδου, αὐξήθηκε ἀναλόγως καὶ ἡ κρατικὴ εἰσπράξη.

Ἕνας δρόμος καινούργιος ἀνοίξε, ἡ σκηνοθεσία ὅμως δὲν ἀλλάξε...

Μέσα σὲ ἓνα τέτιο πλαίσιο κινεῖται ἡ ἑλληνικὴ ποδοσφαιρικὴ ζωὴ. Ὅ,τι ἐπιτυγχάνεται, ὀφείλεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

Τώρα ἀρχισε μὴ νὰ προσπαθεῖται, γιὰ τὴν τεχνικὴ ἀναδιοργάνωση τοῦ ποδοσφαίρου μας, μετὰ τὴν ἀνανέωση τοῦ ἔμφυχου ὕλικου, στὸ περιθώριο τῶν δυνατοτήτων τῆς ποδοσφαιρικῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Στὸν κ. Μαρτίνι ἀνετέθη ὁ σοβαρώτερος ρόλος. Καὶ τοῦ δόθηκε ἐλευθερία κινήσεων, γιὰ νὰ προγραμματίσῃ τὴν ἐργασία του καὶ νὰ φθάσῃ στὴν ἐπιτυχία.

Ἀλλαγὴ φρουρᾶς, λοιπόν, στὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο. Οἱ «φίρμες» ἀποστρατεύονται —οἱ νέοι ἐμφανίζονται στὸ προσκήνιο.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ σίγουρα κατὰ τὸ ἰδιαίτερα σημαντικό, πού δημιουργεῖ ἐλπίδες γιὰ ἓνα καλὸ αὐριο. Μαζὶ ὅμως δίνει καὶ τὴν συγκίνηση, γιὰ παίκτες κοσμογάπητους, πού χάνονται ἀργὰ μὰ σταθερὰ ἀπὸ τὴν πρώτη σειρά —ἔφεδροι στὰ μετόπισθεν— ἴσως πὺ γρηγόρα ἀπὸ ὅ,τι ὁ χρόνος θὰ ἐπέβαλλε, «θύματα» μιᾶς σκοπιμότητος.

Σύμφωνα μετὰ πληροφορίες μας, ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς τῆς ποδοσφαιρικῆς γενεᾶς τοῦ 1950, ἐλάχιστοι θὰ περισωθοῦν. Αὐτοὶ θὰ εἶναι τὰ θασικά κομμάτια τοῦ σκελετοῦ, πάνω στὸν ὁποῖον θὰ συντεθῇ ἡ νέα ἐθνικὴ ὁμάς.

Ἀλλαγὴ φρουρᾶς, λοιπόν —κανούργιο αἷμα. Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο πῆρε ἓνα δρόμο διαφορετικὸ, πού ὡς τώρα δὲν εἶχε καταφέρει νὰ ὀρθῇ. Ἡ σκηνοθεσία θέβαια τριγύρω δὲν ἀλλάξε. Βαρύτατη φορολογία (38-40% ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀγῶνων), ἐνδιαφέρον κρατικὸ σὲ φιλολογικὰ μόνον πλαίσια, νόμοι πού ἀπαγορεύουν τὸ φούτ-μπῶλ στὰ σχολεῖα καὶ μονάχα σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία διαπιστοῦται εὐχάριστη ἀλλαγὴ. Εἶναι ὅμως καὶ αὐτὸ κατὰ σημαντικὸ. Ὅπως δὲποτε κάναμε μὴ στροφή πρὸς τὸν δρόμο πού ἀκολουθοῦν προηγμένα ἀθλητικῶς κράτη, τουλάχιστον σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν χοντρή γραμμὴ μιᾶς τακτικῆς, γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τοῦ ἔμφυχου ὕλικου. Τὰ μέσα εἶναι ἀπόλυτα συνδεδεμένα μετὰ οἰκονομικοὺς παράγοντες. Κ' ἡμεῖς δὲν ὑπολογίζομε παρὰ μονάχα σὲ ὅσα μπορεῖ νὰ διαθέσῃ ὁ ἰδιώτης —ἡ ἀρμοδιὰ κρατικὴ ἀρχὴ εἶναι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀνύπαρκτη.

Δ. ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ. Σ' ΑΥΤΟΥΣ Ο κ. ΜΑΡΤΙΝΙ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ, ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΤΑ ΤΟΥΣ ΦΑΝΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΩΣ. ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΤΩΡΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΤΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΘΑ ΔΩΣΟΥΝ ΤΗ ΛΥΣΗ

Μοιάζει, αλήθεια, με όνειρο, είναι όμως πραγματικότητας. Μία κουζίνα που να ξυπνάει το ένστικτο της νοικοκυράς σε κάθε γυναίκα και, ταυτόχρονα, να κάνει τη θητεία της, στο απαραίτητο αυτό διαμέρισμα του κάθε σπιτιού, ευχάριστη και απολαυστική. Και αν, μέχρι στιγμής, κανένα σπίτι στον κόσμο —έστω και το πλουσιώτερο— δεν την έχει αποκτήσει, δεν απέχει και πολύ η ημέρα που θα γίνει κοινός τόπος. Σε πέντε, σε δέκα χρόνια, υπολογίζεται ότι η διάδοσή της θα είναι ευρύτατη. Καρπός πρακτικής εφαρμογής και συνδυασμού ποικίλων και πολυετών επιστημονικών έρευνών, απέτελεσε την μεγάλη έκπληξη στην Έκθεση Οικοκυρικής ή όποια έγινε στο «Γκράν Παλαί», στο Παρίσι, τον μήνα που μās πέρασε

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΕΠΕΔΕΙΧΘΗ ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ ΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΕΝΟΙΑ!

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ της ηλεκτρονικής κουζίνας, από το οποίο η νοικοκυρά του μέλλοντος θα κατευθύνει όλες τις δουλειές της. Η όθνη της τηλεοράσεως της επιτρέπει να ελέγχει τα ψώνια που παρήγγειλε τηλεφωνικώς στο μπακάλη ή στο μανάβη, οι οποίοι είναι και αυτοί έφοδιασμένοι με ανάλογη συσκευή για να γίνεται ζωντανότερη ή επικοινωνία. Ακόμη από την ίδια όθνη παρακολουθεί όλες τις κάμαρες του σπιτιού, όσο βρίσκεται απασχολημένη με τα κουμπιά της.

ΤΟ ΠΥΡΑΚΤΩΜΕΝΟ ΜΑΡΜΑΡΟ αποτελεί την καταπληκτικότερη εφαρμογή των τελευταίων επιστημονικών επιτεύξεων, πάνω στον τομέα των μαγνητικών πεδίων. Το χέρι σας μπορείτε να το ακουμπήσετε άφοβα. Ένα μετάλλιο όμως αντίκειμενο θα πυρακτωθεί σχεδόν άμέσως.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του νοικοκυριού παρουσιάσε η Έκθεση του Γκράν Παλαί τον καινούργιο πολύτιμο σύμμαχο, που μπαίνει από δω κ' έμπρός στη διάθεση της γυναίκας: Της ηλεκτρονικής έφορμογής. Καταργούνται πια τα άσκοπα χασομέρια, οι σαπουνάδες, τ' άπλυτα πιάτα, τα σφουγγαρίσματα. Μερικά μαγικά κουμπιά περιμένουν το άπλωμα του χεριού της καλής νοικοκυράς και είναι πρόθυμα να κάνουν όλες τις δουλειές μέσα σε λίγα λεπτά και πολλές φορές σε δευτερόλεπτα. Ο χώρος που θα κινείται πια η κυρία ή η μαγειρίσσα είναι τόσο παστρικός που μοιάζει περισσότερο με σαλόνι μοντέρνα επιπλωμένο, παρά με την πατροπαράδοτη κουζίνα. Ασφαλώς και φορώντας τουαλέττα χορού, μπορεί να εργασθεί κανείς εκεί μέσα. Και η «εργασία» αυτή συνίσταται στο να πατήση κανείς μερικά κουμπιά. Με το πρώτο που αφορά τη συνταγή του φαγητού που επιθυμεί αρχίζει η δουλειά, στο δέκατο το γεύμα είναι έτοιμο. Άς παρακολουθήσουμε όμως στις λεπτομέρειές της την καταπληκτική αυτή διαδικασία που θυμίζει το μαγικό ραβδί κανενός φακίρη.

Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΣ

Εκείνο που αποστρατεύεται πρώτ' απ' όλα στην ηλεκτρονική κουζίνα είναι το διόλγιο με τις συνταγές της μαγειρικής. Πάνε πια οι σκοτούρες της προσεκτικής αναμίξεως των συστατικών που έκαναν ως τώρα τις γυναίκες να σπαζοκεφαλιάζουν. Οι εντολές αλάβετε ώς δύο και τρίμματα τυρού διαδίδονται αυτόματα στα μηχανικά χέρια που βρίσκονται πανέτοιμα στην

(Φωτ. Interpress)

ύπηρεσία της κυρίας. Από ένα συρταράκι, όπου είναι ταξινομημένες με αλφαριθμητική σειρά οι καρτέλλες με τις συνταγές, η νοικοκυρά διαλέγει το φαγητό που θέλει και παίρνει την καρτέλλα του. Άρκει να την ρίξει σε μια ειδική σχισμή που έχει το ντουλάπι-ψυγείο, όπου βρίσκονται αποθηκευμένα όλα τα απαραίτητα υλικά όλων των φαγητών, για να πέσουν αυτόματα μέσα σ' ένα από τα δοχεία εκείνα που όριζει η συνταγή, στις σωστές αναλογίες τους με ακρίβεια γραμμαρίου και με τη σειρά που πρέπει ν' ανακαταθούν. Κάθε καρτέλλα έχει την κατάλληλη διάτρηση που της επιτρέπει να «δι-αλέγ» από την ποικιλία των υλικών μόνο εκείνα που χρειάζονται κάθε φορά, όπως η διάτρηση της ταινίας στις πιανόλες έβαζε σε κίνηση τις νότες που χρειάζονταν για να σχηματιστεί ένας ώρισμένος σκοπός.

Πώς είναι όμως δυνατόν να δράσει ένα φαγητό έστω και με τις καλύτερες αναλογίες υλικών, όταν δεν υπάρχει πουθενά στην ηλεκτρονική κουζίνα ένα φουρνέλλο, ή ένα «μάτι», ή ένα μπέκ γκαζιού. «Α, μην ανησυχείτε. Υπάρχει για σας ένα εύρυχωρο... μάρμαρο σαν τραπέζι. Ακουμπήσατε το χέρι σας πάνω; Δροσερό και παγωμένο σαν όλα τα μάρμαρα. Για δοκιμάστε όμως να βάλετε και μια κατσαρόλα με νερό. Σε έξη δευτερόλεπτα το νερό θα κοχλάζει και θ' αρχίσει να γίνεται άτμος. Όχι, δεν όνειρεύεστε. Κάτω από την ψυχρή επιφάνεια υπάρχει ένα ισχυρότατο μαγνητικό πεδίο που «ξυπνάει» μόνο όταν έρθει σε έπαφή με μετάλλια αντίκειμενα. Γι' αυτό το χέρι σας μπορεί να το ακουμπήσετε άφοβα, προσέξτε μόνο μήπως φοράτε βραχιόλι ή δακτυλίδι γιατί τό-

τε ασφαλώς δεν θα γλυτώσετε τα έγκαύματα. Το πιο περίεργο σχήμα έχει σίγουρα το ψυγείο της μοντέρνας αυτής κουζίνας. Σε μία γωνία υπάρχει ένα απαστράπτον πελώριο ταμπούλο, που πατώντας το σχετικό κουμπί αρχίζει να περιστρέφεται άργα και να σας παρουσιάζει πίσω από μια γυάλινη επιφάνεια τα αγαθά του. Στο πρώτο διαμέρισμα με κατάλληλα διαρρυθμισμένη θερμοκρασία διατηρούνται τα λαχανικά, τα φρούτα, τα ζαχαρωτικά κλπ. Στο δεύτερο διαμέρισμα με θερμοκρασία καταψύξεως, το κρέας, τα ψάρια. Θα χρειασθεί βέβαια να πατήσετε άλλο ένα κουμπί για ν' ανοίξει η πόρτα του και να πάρετε ό,τι διαλέξατε.

Η ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΣΟΥΒΛΑ

Δεν θέλετε όμως να μαγειρεύετε ούτε βραστό ούτε τηγανιστό στο θαυματουργό πυρακτωμένο μάρμαρο. Η καρδιά σας, ή μάλλον το στομάχι σας λαχτάρησε κοτόπουλο ψητό. Τίποτε ευκολότερο. Δεν έχετε παρά να το περάσετε στη σουβλα του και να το αφήσετε να γίνη μόνο του. Πραγματικά, μέσα σ' ένα γυάλινο ήμισφαίριο, που κλείνει έρμητικώς, αφού κινητοποιήσετε τον πειθαρχικό ηλεκτρονικό υπηρέτη σας, το κοτόπουλο θ' αρχίσει να περιστρέφεται, μέχρι να ψηθεί και να ροδοκακινιστεί. Έσεις μπορείτε ήσυχη ν' ασχοληθείτε με ό,τιδήποτε άλλο, ακόμα και με τον καλλοπισμό σας που και γι' αυτόν προβλέπει ένα συρταράκι - τουαλέττα σε μιάν άλλη γωνία της κουζίνας, γιατί το κοτόπουλό σας δεν πρόκειται να καή. Μόλις φθάση το κατάλληλο δευτερόλεπτο, σβήνει η ψησταριά, σταματάει η περιστροφή της

σουβλας και το γυάλινο ήμισφαίριο ανοίγει αυτόματα, αφήνοντας να ξεχυθεί η γαργαλιστική ερωδιά του στην ατμόσφαιρα.

Το γεύμα είναι πια σχεδόν έτοιμο. Δεν έχετε παρά να φροντίσετε για τα ποτά. Άλλά και γι' αυτά μην ανησυχείτε. Τα κουμπιά είναι πάλι έδω, καθώς και πέντε ειδικά στόμια, τα οποία κατά την αρέσκειά σας σας προσφέρουν νερό, μπύρα, γάλα, καφέ ζεστό, καφέ κρύο και παγωτά. Τέλος, αν ο σύζυγός σας είναι πολύ πεινασμένος και αδημονεί, συγκεντρώνετε διαστικά πάνω σ' ένα τραπέζι τα διάφορα πιάτα που ετοιμάσατε στο πυρακτωμένο μάρμαρο, πατάτε ένα άλλο κουμπί και το τραπέζι (έφοδιασμένο με λαστιχένιες ρόδες) ξεκινάει και ταξιδεύει προς την τραπέζια Καλή όρεξη.

Οι έφευρέτες όμως της ηλεκτρονικής κουζίνας δεν έξεχσαν και τον μεγαλύτερο καημό της νοικοκυράς, το σήκωμα του τραπέζιού και το πλύσιμο των πιάτων. Τίποτε το απλούστερο, φτάνει να σηκώσετε τις πετσέτες και να παραγγείλετε με το κουμπί σας στο τραπέζι να φύγει από μπροστά σας. Σαν πειθήνιος δούλος θα τσουλήσει και θα πάει ν' αδειάσει όλα τα υλικά του, πιάτα, κατσαρόλες, πινακιές, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα, στο ειδικό πλυντήριο, που μέσα σε τρία λεπτά όχι μόνο θα τα καθαρίσει και θα τα ξεπλύνει, αλλά θα τα αποστειρώσει και θα τα στεγνώσει. Όσο για τις πετσέτες και τα τραπεζοματώλια, φυσικά, δεν τα πετάτε, τα ρίχνετε σε ένα γυάλινο κουτί που τις πλένει, τις στεγνώνει, τις διπλώνει και τις σιδερώνει.

Αυτή είναι η ηλεκτρονική κουζίνα. Και η χειρότερη...

Έδω κι' Εκεί

ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ διεξήχθη στο αεροδρόμιο του Τατοΐου ο αγών δεξιοτεχνίας αυτοκινήτου, με τον όποιον έγινε και η έναρξη του Β' Πανελληνίου πρωταθλήματος της Ε.Α.Π.Α. Στην φωτογραφία μας ο κ. Χατζηφωτίου, ο οποίος και επέτυχε την καλύτερη επίδοση της ημέρας.

■ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ νεωτερισμός για τους άντρες στις 'Ηνωμένες Πολιτείες: Το κουμπί των μανικετιών που σκοτώνει. Πρόκειται για ένα μικροσκοπικό περιστροφικό, που δεν είναι μόνον κομψό, αλλά έχει και σφαίρες. Το εξάρτημα αυτό δεν στοιχίζει παρά μόλις 300 δραχμές περίπου, αλλά τα καταστήματα δεν τα πουλούν παρά μόνον σε όσους έχουν άδεια όπλοφορίας.

■ ΣΤΟ ΕΞΗΣ, οι γυναίκες δε θα έχουν λόγο να σκοτίζονται αν η μόδα επιβάλλει τα κοντά ή τα μακριά μαλλιά. Ένα αγγλικό εργοστάσιο έθεσε ήδη σε πώληση μαλλιά από νάυλον, που πλένονται, θουρτίζονται και κτενίζονται, χωρίς να χάνουν το χρώμα ή τη λάμψη τους. Διατίθενται σε όλα τα χρώματα και σε μεγάλη ποικιλία κότσεων, σε τιμές χαμηλότερες απ' τις τιμές των πραγματικών μαλλιών. Τα κοντά μαλλιά θα μπορούν επομένως να μεταμορφώνονται σε μακριά, σε ανενάντητη ποικιλία κτενισμάτων.

■ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ του πλανήτη μας αψώνονται και πληθύνονται ασίως. Σύμφωνα με μια τελευταία έκθεση του ΟΗΕ, ο πληθυσμός της γης το 1955 έφτασε τα 2.691.000.000 ανθρώπους και — πάντοτε κατά την έκθεση — η αύξηση θα συνεχισθεί επί αρκετά χρόνια ακόμη με συνεχώς αυξανόμενο ρυθμό.

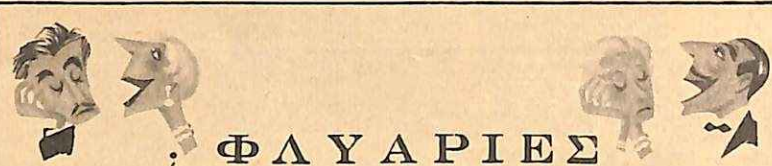
■ Ο ΧΙΤΛΕΡ ξανάγινε της μόδας. Τέσσερα βιβλία για τον Φύρερ έχουν αναγγελθεί στο Παρίσι, από τα οποία το ένα τιτλοφορείται: «Από το Καπιτώλιο εις την Ταρπιδαν Πέτραν». Συγγραφέας του ο άλλοτε διερμηνεύς του Γερμανού δικτάτορος Εγγένιος Ντόλμαν.

■ ΣΤΗΝ 'Αμερική ανακάλυψαν ένα νέο τρόπο για να προστατευθούν οι πεζοί από τα αυτοκινητιστικά ατυχήματα τη νύκτα — ένα ειδικό γκριζό υφασμα που φωσφορίζει όταν το φως των προβολέων πέφτει επάνω του. Έτσι, στους σκοτεινούς δρόμους, οι οδηγοί μπορούν να διακρίνουν τους πεζούς που φορούν ρούχα απ' το υφασμα αυτό σε απόσταση 170 μέτρων. Πολλοί μοτοσυκλετιστάι ράβουν ένα κομμάτι απ' το φωσφορίζον αυτό υφασμα στην πλάτη του σασκακιού τους.

■ ΠΟΛΛΟΙ τοκετοί γίνονται τώρα στην 'Αγγλία υπό τους ήχους μουσικής, ειδικά στις περιπτώσεις καισαρικής τομής, κατά τις οποίες η μητέρα δεν χάνει τις αισθήσεις της, επειδή η εφαρμογή ολοκληρωτικής ναρκόσεως μπορεί να έχει συνέπειες για το μωρό. Πειράματα απέδειξαν ότι απλή μουσική συντελεί στο να μετριάζει τον ένκενρισμό της μητέρας και να καλύπτει τον πόνο των χειρουργικών εργαλείων.

■ ΟΙ ΠΕΝΤΕ χελώνες της 'Ελλην Κάρμποντ, απ' το Ντάρμπαν της Νοτίου 'Αφρικής, κληρονόμησαν έτήσιον εισόδημα 1.500 λιρών 'Αγγλίας. "Αν μία απ' τις χελώνες πεθάνει από φυσικό θάνατο, το μερίδιο της κληρονομιάς του σύζυγου της 'Ελλην Κάρμποντ θ' αύξηθη κατά 300 λίρες. Έτσι ώρισε η μακαρίτισσα στη διαθήκη της.

■ ΕΝΕΑ αμερικανικές οικογένειες στις είκοσι είναι χρεωμένες για είδη που αγοράζουν με δόσεις. Το συνολικό ποσό των χρεών τους το 1956 έφθασε τα ένενά δισεκατομμύρια δραχμές.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Έκδρομικά... Χιλιάδες αυτοκίνητα ετοιμάζονται να καταβροχθίσουν χιλιάδες χιλιόμετρα. Η έκδρομή, με μέσον μετακινήσεως τις τέσσαρες ρόδες, έχει γίνει πιο εύκολη, πιο άνετη και πιο οικονομική. Συγχρόνως στέλλει πλούτο και κίνηση σ' όλες τις άγερτες της 'Ελλάδος. Όσοι επιμένουν να μισούν ή μάλλον να φθονούν τα Ι. Χ., ως σκεφθούν για λίγο αντικειμενικά την τεραστιά τους χρησιμότητα... Ο έσωτερικός τουρισμός δεν θα υπήρχε σχεδόν χωρίς αυτά... Η Κινηματογραφικά... Μια μόνη ταινία έχει δικαίωμα να παρουσιάσει έφέτος το κάθε κράτος στο Φεστιβάλ των Κανών. Η 'Ελλάς δεν θα στείλει καμμία, — πολύ σωστά — γιατί η έφετεινή παραγωγή υπήρξε άσημαντη και γιατί θα προβληθή λαμπρά μέσω της ταινίας του Ντασέν. Απ' όλες τις γαλλικές, αυτή διάλεξε η επιτροπή για να αντιπροσωπεύσει την γαλλική παραγωγή, και είναι ταινία κατά τα 3)4 ελληνική. Σενάριο: Καζαντζάκης, πρωταγωνίστρια: Μελίνα Μερκούρη, μουσική: Χατζιδάκης, τοποθεσία: Κρήτη, μικροί ρόλοι και κομπάρσοι: χωρικοί της Κρητσάς... Η Μόδες... 'Ελευθερα τα κορμιά. Το Παρίσι που είχε σφίξει τη γυναίκα σε διάφορα μέρη του σώματος και τότε της ζητούσε μέση δακτυλίδι, τότε σιλουέττα λεπτή σαν σάχνι, τώρα της επιτρέπει να τα έχει όλα φαρδιά, πλατιά, έλευθερα. Αυτό δεν πρέπει να χαρίξη μεγάλες αισιοδοξίες στις παχουλές. Αντιθέτως, εξακολουθεί να θέλη λεπτή γραμμή... Μάλιστα το κορμί το θέλει ακόμη πιο αδύνατο, ώστε να μη τεντώνη το φόρεμα... Η Σταγόνες σοφίας... Ένας άνδρας, τον όποιον αγαπά μια ωραία γυναίκα, τα καταφέρνει πάντα στη ζωή του. Και έλλη μία: Τα χρήματα βοηθούν τον άνδρα να προχωρήσει χωρίς μόρφωση και η μόρφωση τον βοηθεί να πάη μπροστά χωρίς χρήματα (κινέζικες παροιμίες)... Η Οικογενειακά... Το τελευταίο κεφάλαιο στην καταπληκτική ιστορία των Γκαμπόρ είναι ο γάμος της μαϊμάς. Η κ. Ζολί Γκαμπόρ, μαμά της Τσα-Τσά, Εύας και Μάγδας, άρπαξε ένα τέταρτο σύζυγο, έναν γοητευτικό κόμιτα ηλικίας 47 ετών, τον Ουγγρο Έδμόνδο ντε Τσιγκέτιν. Αυτός είναι ο 14ος σύζυγος των τεσσάρων Γκαμπόρ... Η Ειδήσεις: Στο νέο φίλμ του 'Ηλία Καζάν «Λάσπη στ' άστέριω» πάλι θα υπάρχει Νότος και πρόδλημα φυλετικό... Ο Λώρενς Όλβιέ άρχίζει τον «Μαθητή του Διαβόλου».

444

■ ΣΤΗ μητέρα του, που τον μαλλώνει, ο μπέμπης εξηγεί: — Έχεις άδικο. Μού ειχες υποσχεθή δέκα δραχμές αν καθόμουν φρόνιμα. Έ, λοιπόν, σκέφτηκα να σου κάνω οικονομίες!

■ —ΚΥΡΙΑ μου, λέει ο γιατρός, λυπούμαι πολύ, αλλά ήρθατε πολύ άργά. Το σκυλί που σας δάγκωσε ήτανε λυσσασμένο. Θα σας συμβούλευα να γράψετε τις τελευταίες σας βελήσεις. Η κυρία άρπάζει ένα χαρτί και άρχίζει να γράφη μετά μανίας. —Τη διαθήκη σας; ρωτάει ο γιατρός.

—Όχι, τον κατάλογο αυτόν που θα δαγκώσω!

■ —ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ; Μπορεί κανείς να κρίνη την έξυπνάδα μιας γυναίκας απ' το σχήμα του κεφαλιού της; —Απ' το σχήμα του κεφαλιού της; Δεν ξέρω. Ασφαλώς όμως απ' το σχέδιο του καπέλλου της.

■ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ήταν αναγκασμένος να φορά διαρκώς τα παλιά ρούχα που δεν έκαναν πια στα δύο μεγαλύτερα αδέρφια του. Φυσικά, κληρονομούσε και τα παλιά τους παγιγνίδια. Κάποια μέρα τον έπνιξε το άδικο και ρώτησε τη μητέρα του.

—Δε μού λες, μαμά, όταν ο Παύλος κι ο Κώστας πεθάνουν, θα πρέπει να παντρευτώ τις χήρες τους;

■ ΕΝΑΙΣ γεροντάκος παρουσιάζεται στο στρατολογικό γραφείο και δηλώνει πως θέλει να καταταγή στο στρατό ως έθελοντής. 'Ο λοχίας, για να μην τον κακοκαρδίσει, προσποιείται πως εξετάζει τα χαρτιά του και του λέει: —Μά, κακομοίρη μου, είσαι 72 χρονών. Πολύ γέρος για να γίνης ένας καλός στρατιώτης. —Ω, αυτό το ξέρω, αλλά δε θα μπορούσατε να με δολέψετε κάπου ως στρατηγό;

■ —ΓΙΑΤΙ δεν παντρεύεσαι; ρωτάει κάποιος ένα φίλο του. —Διότι, αγαπητέ μου, όταν διψάη κανείς δεν είναι άναγκη να πείσ στο ποτάμι.

■ —ΓΙΑΤΙ είσαι τόσο μελαγχολικός; —Πώς να μην είμαι! Έκανα την κουταμάρα να πω στην κοπέλα μου πως έχω ένα πλούσιο θείο και τώρα έγινε θεία μου!

■ ΕΝΑΙΣ άρρωστος παραπονιέται στο γιατρό του: —Δεν ξέρω τί έχω, αλλά κοιμούμαι συνεχώς. —Τί δουλειά κάνετε; —Υπάλληλος στα σφαγεία όπου μετρώ τα πρόβατα.

ΕΠΕΙΤΑ από δυο χρόνια άπουσίας, η ωραιότατη Τζένις Πέτζ ξαναγυρίζει στο Χόλλυγουντ για να πρωταγωνιστήση σε μια νέα παραγωγή της «Μέτρο Γκλόντουιν Μάγερ», τις «Μεταξωτές κάλτσες», με τον Φρέντ Άστοιρ και την Σύντ Τσάρις.

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Μια κάποια ποσότης ήλιακής ενέργειας και οι καστανιές παίρνουν θάρρος και άρχίζουν να λουλουδίζουν, μια κάποια αίσθια στους διπλωματικούς όριζόντες και τα έθνη αναθαρρούν και άρχίζουν να έλπιζουν. Αποτέλεσμα: 'Ο θάνατος των λουλουδιών και των ανθρώπων.

Άντρέ Μωρουά

Το τίμημα της επιτυχίας είναι καλού ύπαλλήλου είναι μεγαλύτερος φόρτος εργασίας.

Ανώνυμο

Έργνης είναι ο άνδρας που παίρνει τον γάμο πολύ στα σοβαρά.

Ζαν Ρικώ

Σε κατάσταση θαρραρότητας δεν βρίσκονται μόνον οι κοινότητες που δεν παραμένουν πιστές στις άρχές τους, αλλά και οι βίαιοι που επιτίθενται έναντίον τους και τις ανατρέπουν.

Ντανιέλ Ρόπς

Άνοίγει κανείς τα παράθυρα πρὸς το μέλλον μόνον όταν κλείνη όλες τις πόρτες πίσω του.

Κρόμμελνικ

Οι πολιτισμοί, όποιοιδήποτε και αν είναι, χαρακτηρίζονται, πρὸ παντός άλλου, από ένα παράγοντα: Τις σχέσεις του άνδρος πρὸς την γυναίκα.

Ζιρωντού

■ —ΕΧΕΙΣ να μου δώσης ένα τσιγάρο; —Έχω μόνο ένα. —Τότε θα καπνίσωμε ο καθένας απ' τα δικά του.

■ ΕΞΩ απ' ένα ύπουργείο, δύο όδοκαθαριστάι ακουπιζόντο το δρόμο. Ξαφνικά, ένα δυνατό φύσημα του αέρα σκορπίζει όλα τα χαρτιά που με κόπο είχαν μαζέψει. Ένα φύλλο χαρτί τους ξεφυγεί και μπαίνει απ' το παράθυρο στο ύπουργικό γραφείο. 'Ο ένας απ' τους άφρες σκαρφαλώνει γρήγορα γρήγορα να πάρη το παλιόχαρτο. Σε λίγο ξανακαταβγαίνει άπρακτος. —Αυτό άργά, λέει στο συνάδελφό του. Το υπέγραψε!

■ ΜΙΑ συμμορία γκάγκστερ έστειλε σ' έναν 'Αμερικανό το εξής σημείωμα:

«Αν δεν μας στείλεις χίλια δολάρια άμέσως, θα απαγάγωμε τη γυναίκα σου. Η άπάντησι: «Δεν έχω τόσα πολλά λεπτά, αλλά η πρότασή σας με ενδιαφέρει».

ΣΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΗ έτήσια τελετή άπενεμήθησαν τα «Όσκαρ» 1957. 'Ο Άντονι Κουϊν τιμήθηκε για το παίξιμό του στην άξέχαστη «Στράνταν». Η Ντόροθυ Μάλον κέρδισε το βραβείο για τον καλύτερο δεύτερο ρόλο και ο Γιούλ Μπρύννερ άνεγνωρίσθη σαν ο καλύτερος ήθοποιός της χρονιάς. Το βραβείο της καλύτερης ήθοποιού, που το κέρδισε η 'Ιγκριντ Μπέργκμαν, παρέλασε για λογαριασμό της ο συμπαθέστατος Κάρυ Γκράντ.

■ ΠΡΙΝ από δεκαπέντε χρόνια, ο Ρόμπερτ Γκρέιμπιλλ υιοθέτησε έπισήμως τη γυναίκα του ως άγνατέρα και κληρονόμο του. Ταύτο, επειδή η μητέρα του είχε όρισε στη διαθήκη της ότι αν ο γιός της πέθαινε χωρίς κληρονόμους, η περιουσία της (22.800 λίρες 'Αγγλίας) θα έπρεπε να διατεθή σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Τώρα ο Γκρέιμπιλλ πέθανε και το δικαστήριο του Φράνκφορτ, της πολιτείας Κεντάκι, άπεφάνθη ότι η υιοθεσία είναι νόμιμος και ότι η γυναίκα του κληρονομεί δικαιοματικά την περιουσία.

■ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΗ πια όδός 'Αϊνστάιν στο Μόναχο. «Δεν θέλωμε να έχη η πόλη μας ένα δρόμο με τ' όνομα του έφευρέτου της άτομικής βόμβας», έδήλωσαν οι κάτοικοι σε μια αίτησή τους στο δημοτικό συμβούλιο.

■ ΧΡΟΝΙΑ δολέχληρα ο σουρεαλιστής 'Αμερικανός ζωγράφος Τρίσταν Πράυς αγωνιζόταν να άργανώσει μια έκθεση των έργων του στη Νέα 'Υόρκη. Όταν τέλος το επέτυχε, έσημειωσε μια πολύ άτυχε έπιτυχία. Ένας φιλόλογος άγόρασε ένα του ταμλά για 30.000 δραχμές. Και άκριβώς αυτό το έργο —γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες — ήταν ο μυσσάσιος έπάνω στον όποιο ο ζωγράφος συνηθιζε να καθαρίζει τα πινέλα του.

■ ΠΟΣΑ λεπτά στοιχίζουν στον κόδε πολιτή το χρόνο τα έξοδα του κοινοβουλίου των διάφορων κρατών; Μια έλβετική στατιστική άποκαλύπτει: Γαλλία 15,20 δρχ., Βέλγιον και Σουηδία 14,40 δρχ., Έλβετία 3,68 δρχ., 'Ιταλία 6,72.

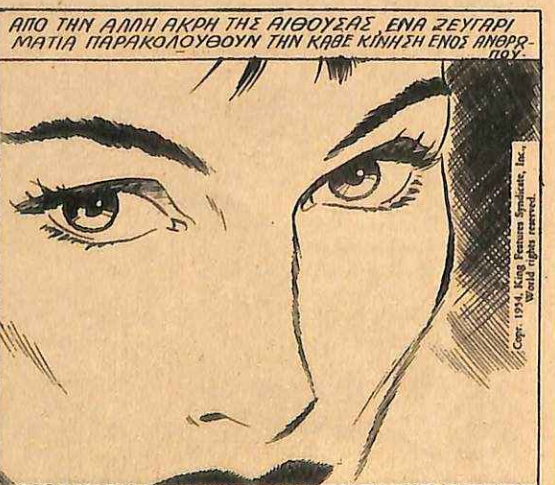
■ ΕΠΑΝΩ σ' ένα κεφαλάκι καρφίτσας, ένας Ρώσος μικροκαράκτης, ο Έδουάρδος Καζαρίαν, άναπαράστησε το έθνικό θέατρο του 'Εριβάν (πρωτεύουσα της σοσιαλιστικής δημοκρατίας της 'Αρμενίας). Μ' ένα πολύ δυνατό φακό μπορεί κανείς να διακρίνη τις λεπτομέρειες του έργου που δεν είναι μεγαλύτερο από έναμίσυ χιλιοστό του μέτρου εις πλάτος και έναμίσυ εις ύψος.

■ Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝ Ντιόρ, ο δικτάτωρ της γυναικείας μόδας, δρίσκειται στο άπογειο της δόξης του. Την πρώτη έβδομάδα του Μαρτίου, το άμερικανικό περιοδικό «Τάιμ» του αφιέρωσε έξη σελίδες με φωτογραφίες και το «Λάιφ» έπτά! 'Ο Ντιόρ στο σολόνι του διαμερισμάτος του στο Παρίσι ο Ντιόρ τρώγοντας ένα σάντουιτς στο έργοαστήριό του,διερωτώντας τον πέπλο ενός υφικού φορέματος, φιλώντας μια μωδιότα ψιθιρίζοντας κάτι στ' αὐτή ενός μανικέν. 'Ο Ντιόρ παντού και πάντοτε κρατεί τα σκίπτρα της μόδας.

■ ΣΤΟ ΣΙΓΚΑΓΟ, ο ίδιοκτήτης ενός εστιατορίου ήθελε να διαφημίση το μαγαζί του, άλλα δεν είχε αρκετά λεπτά. 'Ιδού λοιπόν τι σφιστήθηκε: Άγόρασε μια γάτα, τη γάμισε νερό και την έβαλε στη δίτηνη με την έπιγραφή: «Μέσα στη γάτα υπάρχουν άόρατα φάρμα από την Πατριωτική. Χρειάστηκε άστυνομική δύναμη για να βάλη σε τάξη τον κόσμο που έτρεχε στο εστιατόριο».

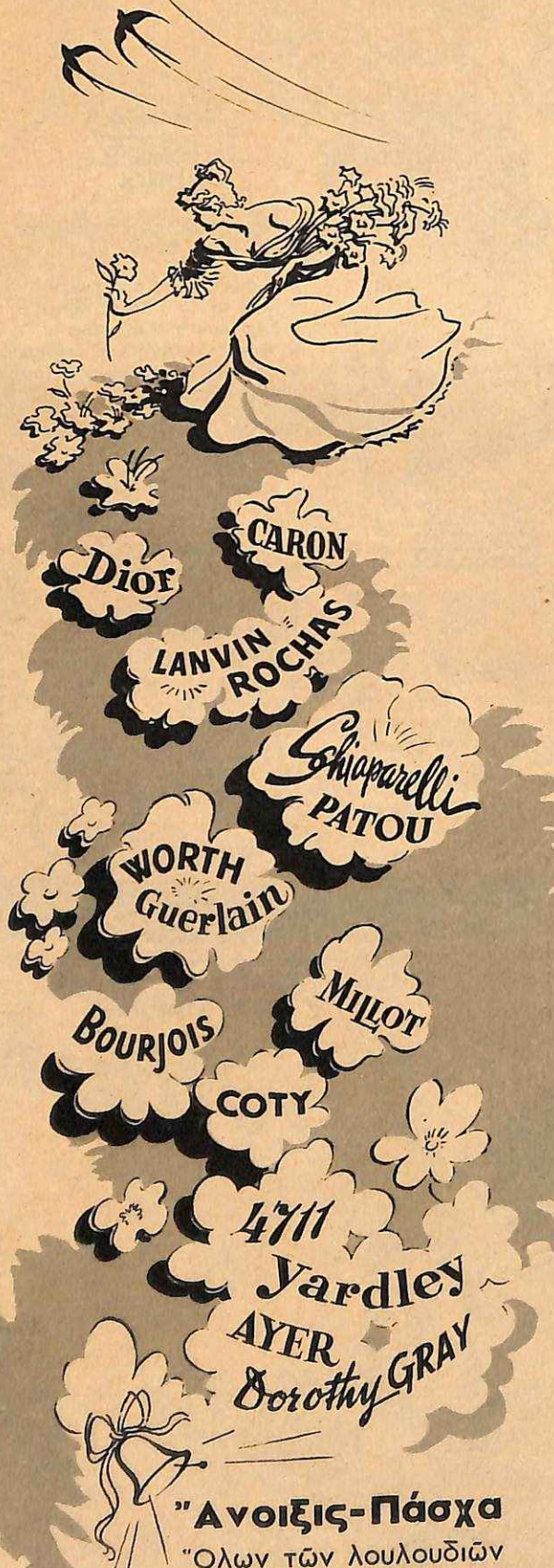
■ ΣΤΟΝ τηλεφωνικό κατάλογο της Νέας 'Υόρκης είναι καταχωρισμένοι: 72 Νάσερ, 6 Ούινστον Τσώρτσιλ, 7 Άντεάνουερ.

Ρip Κίρμπυ

Ρip Κίρμπυ

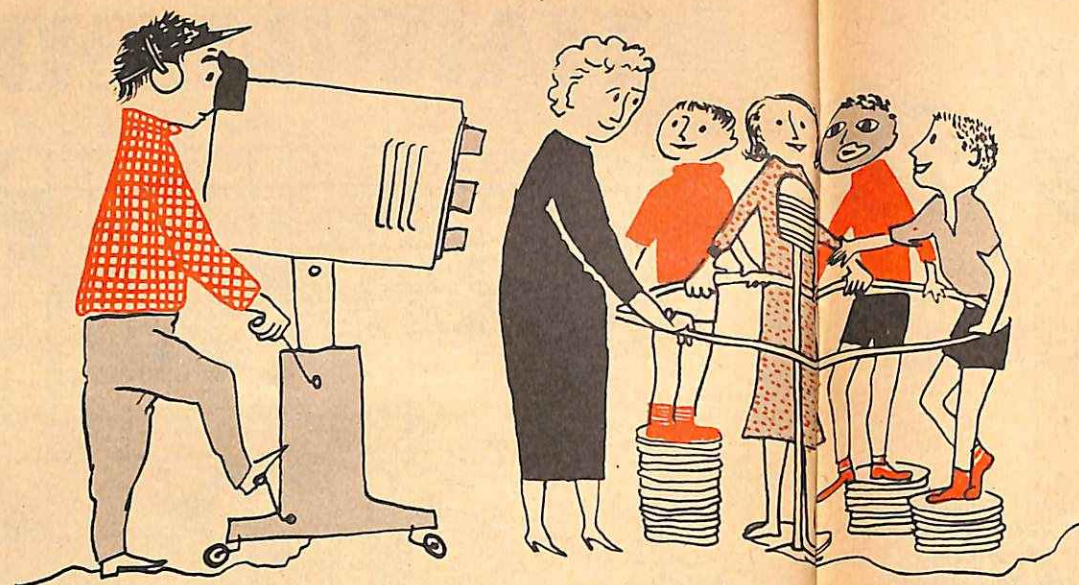

“Ανοιξίς-Πάσχα

“Ολων των λουλουδιών
τά άρώματα σάς τά προσφέ-
ρουν οι Μεγάλοι Παρισίνοι
Οίκοι σέ μία πλουσία συλλο-
γή πού δά βρήτε στήν Με-
γάλη “Εκδεσί μας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι.Γ.ΒΑΓΕΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 30-415 & 27-329

“Όταν τά παιδιά μιλοῦν γιά τούς γονεῖς τους

«ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΠΟΤΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΓΩ ΕΝΩ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΜΙΚΡΟΣ...»

Τά παιδιά κ' οι έφηβοι ζούν σέ πολύ διαφορετικούς κόσμους άπ' τούς μεγάλους. Κι όμως, μόλις πρόκει-
ται γιά τήν έκπαίδευση των νεαρών υπάρξεων, μιλά-
με γιά “κατανόηση”, γιά “προσέγγιση”... “Άραγε μπο-
ρεί ένας παιδαγωγός νά πετύχη εκεί όπου άποτυ-
χάνουν άκόμα κ' ή μητρική τρυφερότητα και στοργή;

Η “Ελεν Πάρκχορστ τό πιστεύει.
Ειδική στά ζητήματα τής έκ-
παιδεύσεως στήν “Αμερική, πίστεψε
πρώτα, όπως τόσοι άλλοι, πώς μπο-
ρεί κανείς νά ένθαρρύνει τούς γονεῖς
νά “επλησιάζουν” τά παιδιά, συζη-
τώντας μαζί τους τά προβλήματά
τους. “Αλλά” αυτό δέν άρκούσε.
“Η Πάρκχορστ άποφάσισε λοιπόν
νά πάρη τό πρόβλημα άπ' τήν ανά-
ποδη. “Αντί νά συζητήσει μεταξύ γο-
νέων τīs οικογενειακές δυσκολίες,
προτίμησε νά τīs σχολιάση μέ τά
ίδια τά παιδιά. Χιλιάδες παιδιών,
πού ξέρεi νά τά εξημερώνη ως διά
μαγείας (γιατί τούς φέρεται μέ σε-
βασμό και σάν ίση πρὸς ίσους),
τīs εμπιστεύθηκαν τīs γνώμες τους,
χάρη σέ μία έπαναστατική μέθοδο.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

“Ερήγορα άνακάλυψε —διηγείται
ή “Ελεν Πάρκχορστ, σ' ένα βιβλίο
πού έβγαλε τελευταία— ποιά ήταν
ή πιό άποτελεσματική μέθοδος: “Ε-
βαλα έξη, έφτά ή όχτώ παιδιά νά
μιλήσουν, και κατέγραψα τīs συνο-
μιλίες τους στό μαγνητόφωνο. Είπα
στά παιδιά νά σταθούν κοντά σ' έ-
να μεταλλικό κύκλο, πού τοποθετή-
θηκε γύρω άπ' τό μικρόφωνο, και
πού τούς έπιτρέπεται νά γαντζώνονται
στις στιγμές τής έξάψεως. Τά παι-
διά έλναι προτιμότερο νά έλναι μέ
τīs κάλτσες, χωρίς παπούτσια, και
νά δρίσκονται όλα στό ίδιο ύψος,
χάρη σέ ύποστηρίγματα πού τοποθε-
τούνται κάτω άπ' τά πόδια τους.

“Αφού έβαλα έτσι τά παιδιά γύ-
ρω άπ' τό μικρόφωνο, άρχισα νά συ-
ζητώ μαζί τους τά μεγάλα προβλή-
ματα τής έκπαίδευσής, των σχέ-
σεων γονέων και παιδιών, των προτε-
ρημάτων και έλαττωμάτων, κλπ.
“Οι συζητήσεις των παιδιών μετα-
δίδονταν έπειτα άπ' τήν τηλεόραση,
χωρίς περικοπές, χωρίς γενικές δο-

κιμές, χωρίς “μοντάζ”, χωρίς κανέ-
να τρύκ.

“Στά 1945, γιά νά μελετήσω τή
συμπεριφορά μιάς ομάδας παιδιών
κάτω άπό έξη έτών, είχα τήν έμπνευ-
ση νά βάλω νά μέ βοηθήση ή Τζόαν,
μία μικρή 11 έτών. “Όταν είχα νά
μεταδιδάσω κάποια ιδέα στήν ομάδα
των παιδιών, ανέθετα στήν Τζόαν
νά τούς τήν πη, γιατί έτσι μπορού-
σα καλύτερα νά παρατηρήσω τīs αν-
τιδράσεις τους. “Η μικρή απέκτησε
γρήγορα πολλή πείρα και κρίση.
Αυτή, λ.χ., μου εξήγησε γιατί ό
Τζόννυ, ηλικίας δυό έτών, ήταν πάν-
τα άνυπόφορος τήν ώρα του άπογευ-
ματινού ύπνου, άκόμα κι όταν καθό-
μουν κοντά του γιά νά διαβάσω.

“Ο Τζόννυ, μου είπε, νόμιζε πώς
τά γυαλιά μου μ' έμποδίζουν νά βλέ-
πω. Κ' ήταν άλήθεια: “Ο Τζόννυ ή-
σύχαζε μόλις έβγαζα τά γυαλιά μου!
“Εξήγησα στόν Τζόννυ πώς χωρίς τά
γυαλιά μου δέν έβλεπα καλά. Τού
έδειξα πώς οι φακοί έξώγκωναν τά
τυπωμένα στοιχεία. “Αμέσως ό Τζόν-
νυ έγινε πολύ ήσυχος, κι άναγκάστη-
κα ν' άναγνωρίσω πώς ή Τζόαν ήταν
πιό παρατηρητική άπό μένα...

“Τήν παρακάλεσα τότε νά μου
γράψη όλα όσα είχε παρατηρήσει
σχετικά μέ τά παιδιά, και ίδου τό
σημείωμα πού μου έδωσε:

«1. Δέν πρέπει νά θυμώνη κανείς
τά παιδιά.

2. Δέν πρέπει νά τά παραχαϊδεύη.
3. Θάπρεπε νά τ' άφήν νά ά-
κολουθούν τīs ιδέες τους —νά μιν
έπινοή άπασχολήσεις γι' αυτά, αλλά
νά τ' άφήν νά κάνουν ό,τι είναι ι-
κανά νά κάνουν.

4. Πρέπει κανείς νά έπιτηρή μέ
προσοχή τό παιδί, κι άν κάνει κάτι
κακό, νά εξηγήται μαζί του. Δέν έ-
χει ίσως πρόθεση νά θλάψη κανένα.
Πρέπει ν' άνακαλύψη κανείς τί πρα-
γματικά θέλει, και νά τό βοηθήση νά
τό καθαρώνη.

Μέ ομάδικές συζητήσεις στήν
τηλεόραση μιά “Αμερικανίδα ψυ-
χολόγος κατορθώνει νά εισδύη
στις παιδικές ψυχές και νά φέρη
στό φώς τīs κρυφές έπιθυμίες πού
δίνουν τήν πλέον όρθή κατεύθυν-
ση γύρω άπό τήν άνατροφή τους

“Ένα άρθρο του ΡΟΖ ΒΕΝΣΑΝ

5. Δέν ξέρουν όσα ξέρουμε έμείς,
και λοιπόν δέν πρέπει νά τούς ζη-
τάμε πολλά πράγματα.

6. “Αν κάνουν κάτι καλύτερα άπό
συνήθως, πρέπει νά τά συγχαίρουμε
έστω κι άν ή ένέργειά τους δέν εί-
ναι τέλεια.

7. Δέν τούς άρέσει νά παίζουν οι
μεγάλοι πού μαζί τους. “Εξηγήστε
τους καλύτερα πώς νά διασκεδάσουν
άναμεταξύ τους.”

“Είμαι σίγουρη πώς οι νεαροί γο-
νεῖς μπορούν κι αυτοί νά μελετήσουν
τή συμπεριφορά των παιδιών τους
όπως τόκανε ή Τζόαν.

“Τό παιδί καταλαβαίνει άπό έν-
στικτο πότε οι μεγάλοι τό κατανοούν
και πότε τό οδηγούν πρὸς τή σωστή
κατεύθυνση.

“Αν τό άπογοητεύση κανείς στό
σημείο αυτό, γυρίζει τήν πλάτη του,
όχι μόνο σ' εκείνους πού τό άπογο-
ήτευσαν, αλλά και σ' όλους τούς με-
γάλους: Κατασκευάζει ένα δικό του
κόσμο, όπου μπορεί νά καταφύγη
—τόν παιδικό κόσμο.

ΜΗ ΘΥΜΩΝΕΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ

“Μη θυμώνετε άν τό παιδί δέν σάς
δέχεται στό μικρό του κόσμο. Είναι
άλήθεια πώς ίσως νά δεχτή έναν άλ-
λον μεγάλο, φίλο ή δάσκαλο, πού
άαχη φανή άξιος τής έμπιστοσύνης
του. Τού χρειάζεται ένας ύπομονετι-
κός κι άνεκτικός άκροατής, πού κα-
ταλαβαίνει γρήγορα και δέν έχει πο-
τέ τό ύφος ότι άπαιτεί.

“Γιά νά μπη κανείς στόν παιδικό
κόσμο, πρέπει νά παραιτηθ' άπ' τīs
τιμωρίες.

—Δέν καταλαβαίνει λοιπόν κα-
θόλου τούς μεγάλους; ρώτησα μία

μέρα έναν άνθρωπάκο έντεκα έτών,
πού μου είχε κάνει άρκετά δηκτικά
σχόλια γιά τόν πατέρα του.

“Εκείνος σούφρωσε τό μέτωπο, κ'
έπειτα είπε:

—“Όχι, δέβαια! Δέν ήμουν ποτέ
μεγάλος έγώ... ένώ ό μπαμπάς μου
ήταν μικρός!

“Αυτή ή φράση εξηγήει τέλεια, κα-
τά τή γνώμη μου, τή σύγκρουση με-
ταξύ μεγάλων και παιδιών.

“Τό παιδί, μη έχοντας πείρα, δέν
μπορεί νά καταλάβη τήν άποψη μας.
“Εμείς πρέπει νά καταλάβουμε τή
δική του, άν θέλουμε νά τό βοηθήσω-
με.”

Και γιά νά καταλάβη άκριβώς τīs
άποψεις των παιδιών, ή “Ελεν Πάρ-
κχορστ έπινόησε τή μέθοδο τής
ομαδικής συζήτησης, πού κάνει τά
παιδιά ν' άναπτύσσουν τīs γνώμες
τους σέ όλα τά ζητήματα των οικο-
γενειακών διαφορών και των παιδι-
κών έλαττωμάτων...

Μέ τή μέθοδο αυτή, μέ αυτές τīs
ομαδικές συζητήσεις, ή “Αμερικανίς
παιδαγωγός διεπίστωσεν ένδιαφέρου-
σες περιπτώσεις και κατέληξε σέ ά-
σφαλή συμπεράσματα, πού τīs έπέ-
τρεψαν ν' άντιμετωπίζη σήμερα άπο-
φασιστικά κάθε πρόβλημα πού δημι-
ουργείται μέ τά παιδιά. Στις συζη-
τήσεις αυτές, πού έπενόησεν ή “Ελεν
Πάρκχορστ, τά παιδιά, νιώθοντας ένα
αίσθημα έλευθερίας, καταλαβαίνου-
ντας ό,τι μπορούν νά πούν ό,τι θέλουν,
χωρίς νά φοβούνται τίποτα, “έκθε-
τούν” τīs άπόψεις των, φανερά, γιά
τά “προβλήματα” πού τά άπασχο-
λούν, προβλήματα πού συχνά δέν εί-
ναι τίποτε τό σοβαρό —όπως τού
Τζόννυ μέ τά...γυαλιά τής δασκά-
λας του— ώστε νά μās άνησυχούν
πάντοτε.

ΛΟΓΩ ΠΛΗΘΩΡΑΣ ΥΛΗΣ
ή συνέχεια του μυθιστορήματος
ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ
άναβάλλεται γιά τό έπόμενο
ΤΕΥΧΟΣ

Ένα κολλακευτικό Μυστικό

Τά νύχια γίνονται ώραία μέ
ΚΙΟΥΤΕΞ

—Βερνίκι ΚΙΟΥΤΕΞ —έμ-
ποδίζει άπολύτως τό σπά-
σιμο και τό ξεφλούδισμα

Διαλέξτε τό ΚΙΟΥΤΕΞ
σήμερα. Στά νεώτατα
χρώματα τής μόδας.

Γιά μιά όμορφή μόδας

CUTEX

Από μικρή
μεταχειρίζομαι
τήν όδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω
δόντια πού όλοι
τά δαυμάζουν.

KOLYNOS
TOOTH PASTE

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Η ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΛΥΡΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΒΙΑΜΑ ΛΙΠΠ, εκ των πρωταγωνιστριών της Κρατικής Όπερας της Βιέννης που θα έλθει τον Αύγουστο εις τὰς Ἀθήνας καὶ μαζί με 15 ἄλλα στελέχη τοῦ ἐπισήμου Αὐστριακοῦ Μελοδραματικοῦ ὁργανισμοῦ θὰ παρουσιάσουν εἰς τὸ Ἰθίστον Ἱερώδες τοῦ Ἀττικοῦ τὸν «Μαγεμένον αὐλὸν» τοῦ Μότσαρτ. Οἱ παραστάσεις αὐτὲς—16, 18 καὶ 20 Αὐγούστου— θὰ δοθοῦν μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν, πρῶς ρύθμιν διὰ τὸν τεχνικὴν λεπτομερεῖαν τοὺς ἤλθον πρὸ ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας ὁ σκηνοθέτης Ὄττο Φρίτζ καὶ ὁ σκηνογράφος Σκαλὶτσκι

Παραθυρὶνια...

Μεγάλη συγκίνηση στὰ παρασκήνια καὶ ἰδιαίτερα στὰ γυναικεία στελέχη τοῦ θεάτρου γιὰ τὸ ποῖά θὰ παίξῃ στὴν «Ἰλιάδα», τὸ ἐλληνορωμαϊκὸ φιλμ, πού θὰ γυρίσῃ ὁ σκηνοθέτης Ὁλντμπερτ. Ὅμως φαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν πρωταγωνιστῶν γιὰ τὴν ἡρωίδα τοῦ Ὁμήρου δὲν θὰ γίνῃ πρὶν ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον. Ὁ Ράσος σκηνοθέτης—πού κατήγγειλεν ἐν τῷ μεταξύ τὸν Ἑλληνα σεναριογράφον καὶ θὰ γράψῃ ὁ ἴδιος τὸ σενάριον—ἐπεφύλαξε νὰ στείλῃ ἀπὸ τὴ Μόσχα μίαν σειρά ἐρωτημάτων στὸν ἀκαδημαϊκὸ Μοριάντο. Μὲ δάσιν τὴν ἀπάντησιν πού θὰ πάρῃ, καὶ μὲ πιστὴν, ὅπως εἶπεν, προσήκων στὸ κείμενον τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους, θὰ καθορίσῃ τὰ ἐπιστάδια πού θὰ ἀναπτύσσονται. Καί, φυσικὰ, ἡ ἐκλογὴ τῶν ἡρωιδῶν θὰ γίνῃ μόνον ἀφ’ οὗ ὁ Ὁμήρος ὑπόστῃ τὸ κατ’ἀλληλὸν «ντεκουπάζ»...

★

Φαίνεται ὅτι τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν Αὐγούστου τὸ Στάδιον θὰ στεγάσῃ ἕνα κύκλον θεατρικῶν παραστάσεων ποικίλης μορφῆς. Ἀναφέρεται συγκεκριμένως ὅτι θὰ παρουσιασθῇ γιὰ πέντε ἑβδομάδες ἕνα ἀμερικανικὸ συγκρότημα ἐπιθεωρητικῆς πάγους. Θὰ δημιουργηθῇ δηλαδὴ τεχνητὴ πῖσσα ἐπάνω στὴν ὁποίαν θὰ ἐκτελεσθῇ ἕνα ποικίλον πρόγραμμα ἀπὸ δάσους τῆς παγοβρομίας. Θὰ ἐκτελεσθῇ ἐνδεχομένως ἕνας κύκλος μελοδραματικῶν παραστάσεων ἀπὸ Ἰταλοὺς καὶ ἀναφέρεται ἀκόμη ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν

Φορμόζα ἕνα κινεζικὸ συγκρότημα μ’ ἕνα ἰδιόρρυθμον πρόγραμμα φωνητικῶν καὶ χορευτικῶν διεπιδείξεων.

★

Ἐνδεχομένως ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἑξαεταυρονέταις τοῦ Καζαντζάκη ἕνα ἄλλο ἀξιόλογο κείμενον τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, ὁ «Βασίλειος Ἀρδανίτης» τοῦ Στράτη Μυριβίλη, ἀναφέρεται ὅτι θὰ διασκευασθῇ γιὰ νὰ παιχθῇ στὸ θέατρο. Παράλληλα ὁ Νίκος Χατζίσκος ἔχει ἀναγγεῖλαι ἤδη ὅτι περιέλαβε στὸ ρεπερτόριον τοῦ θεάτρου τοῦ «Ἑθνικοῦ κήπου» τὸν «Διγενή» τοῦ Σικελιανοῦ. Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν μπόρεσε ἕως τώρα νὰ παιχθῇ γιὰτὶ περιλαμβάνει ὀρισμένα ἀντιθεατρικὰ στοιχεῖα, πού μετὰ τὴν ἀδείαν τῆς χήρας Σικελιανῶν θὰ ἀπαλύνουν μὲ εἰδικὴ διασκευή.

★

Ἡ Ἑλλή Λαμπιέρη διεξάγει διαπραγματεύσεις μὲ τὸν ἱμπρεσάριο πού ἔχει στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ σ’ ἕνα φιλμ ἀμερικανικῆς παραγωγῆς. Ἡ ἡρωιδῶνισσα τοῦ «Κοριτοῦ» μὲ τὰ μαύρα, ὅπως ἀπὸ τὴν κριτικὴν τοῦ ξένου τύπου, πού τὴν ἀνέφεραν σὰν «καινούργια Γκάμπρια», προσεφέρεται ὅτι θὰ κλείσῃ συμφωνίαν μὲ Ἀμερικανὸν παραγωγὸν. Στὸν Πιερ Φρενὲζ πού τῆς ζήτησε νὰ παίξῃ μαζί σ’ ἕνα γαλλικὸ φιλμ ἐπεφύλαξε νὰ τὴν ποῖν προσωπικῶς στὸ Παρίσι, παρουσίαν καὶ τοῦ ἱμπρεσαρίου τῆς.

Ἡ ζωὴ τοῦ Θεάτρου

ΔΕΚΑ ΤΡΕΙΣ ΘΙΑΣΟΙ ΘΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ Πάσχα κατὰ παράδοσιν ἀποτελεῖ τὸ ὄροσημον ἀνάμεσα στὴν χειμερινὴ καὶ τὴν θερινὴ θεατρικὴ σαῖζον. Ἐλάχιστα καινούργια πράγματα ἀπομένουν ν’ ἀνέθουν· σὲ κλειστὰς αἰθούσας καὶ ἔχει ἀρχίσει κανονικὰ ἡ προετοιμασία διὰ τὴν ἑναρξιν τῶν ὑπαιθρίων θεάτρων. Θὰ λειτουργήσουν ἐφέτος κάπου δεκάτριά, ἀριθμὸς πού ἄς ἐλπίσουμε δὲν θὰ ἐμπειράσῃ δυσμενῶς τὴν κίνησιν τοὺς. Ἔως τὴν ὥρα, λοιπόν, εἶναι γνωστὸν ὅτι θὰ παίξουν στὴν πρωτεύουσα—στὸ κέντρον— ἑξὶ θίασοι πρόξας, δύο μουσικὰ συγκροτήματα καὶ ἕνας θίασος πού τὸ ἕνα σκέλος τοῦ θὰ εἶναι πρόξας καὶ τὸ ἄλλο μουσικὸ. Οἱ θίασοι πρόξας θὰ ἐμφανισθοῦν στὰ δύο μεγάλα κηποθέατρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὰ θέατρα «Πάρκ», «Κατερίνας», «Σαμαρτζή» καὶ «Γκλόρια». Ὅπως πάντα, στὸν Ἑθνικὸ κήπον θὰ δώσῃ παραστάσεις ὁ Νίκος Χατζίσκος, πού διέκοψε γιὰ φέτος τὴν σχέση του μὲ τὸν Σαίξπηρ καὶ θὰ παρουσιάσῃ ἑλληνικὸ ἔργο. Στὸ θέατρο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεῶς ὁ Μάνος Κατράκης θὰ ἐμφανίσῃ καὶ αὐτὸς ἑλληνικὸ ἔργο, μᾶλλον ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ἔθνικὸ ἔπος τοῦ 1821. Μία παρεμφερὴ σκηνικὴ δημιουργία γράφει σημεῖωτόν καὶ ὁ Σπύρος Μελάς. Συγκεκριμένως μετατρέπει σὲ θεατρικὸ ἔργο τὸν «Ἐρω τοῦ Μαριά» μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ ὑποδυθῇ τὸν Κολοκοτρώνη ὁ Δημήτρης Μυράτ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν θὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι στὸ «Ρέξ». Τὸ θέατρο Κοτοπούλη θὰ φιλοξενήσῃ ὅπως φαίνεται ἕξνα συγκροτήματα, ἀρχίζοντας μὲ ρωσικὰς μαριονέτες καὶ συνεχίζοντας μ’ ἕνα ξένο μπαλλέτο μοντέρνων χορῶν.

Ἡ ὁδὸν γιὰ τὴ σκηνή

Ἡ Κατερίνα φυσικὰ θὰ παίξῃ στὸ θέατρό της, ὁ δὲ Λογοθετίδης στὸ «Πάρκ», ἀφοῦ προηγουμένως πᾶν γιὰ ἕνα μήνα στὴν Ἀμερική. Μέχρις οὗτος ὅμως ὁ πρύτανης τῶν καιρικῶν μας γυρίσῃ, τέλῃ Ἰουνίου, στὴν Ἀθήνα, στὸ θέατρό του τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος μὲ τὴν Ἄννα Κυριακοῦ, τὸν Χρῆστο Τσαγανέα, τὴν Μαίρη Ἐγυπιδίου, τὸν Γιάννη Ἀργύρη καὶ ἄλλους γνωστὸς καλλιτέχνας. Στὴν «Γκλόρια» θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλι θίασος ὑπὸ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη. Ὁ νέος πρωταγωνιστὴς γύρισε αὐτὲς τὶς ἡμέρας ἀπὸ πολὺμηνον τούρνέ πού θὰ τὴν ὁλοκληρώσῃ τώρα μ’ ἕνα κύκλον παραστάσεων στὴν Θράκη. Παντοῦ ὁ Ἀλεξανδράκης προσήλκυσε ζωηρότατον τὸν ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ τῶν ἐπαρχιακῶν κέντρων πού ἕως τώρα τὸν ἤξερε μονάχα ἀπὸ τὶς ταινίες του. Ἐνῶ στὸ κέντρον ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος δὲν προσθέτει ἰδιαίτερα στοὺς καλλιτέχνας τῆς σκηνῆς, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἶναι κανὼν χωρὶς ἐξαιρέσιν ἡ ἐξωριστὴ δημοτικότης τῶν πρωταγωνιστῶν πού παρουσιάζονται στὴν ὁδόν. Αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τὸ ἀξιοποίησε πολὺ ἱκανοποιητικὰ ὁ θιασάρχης τῆς «Γκλόριας», ὁ ὁποῖος τώρα ἀναζητεῖ τὴν πρωταγωνίστρια πού θὰ ἐμφανισθῇ ἐφέτος στὸ θέατρο τῆς πλατείας Ἀμερικῆς.

Καὶ μία... πολυκατοικία

Ἐγιναν κάτι συνεννοήσεις μὲ τὴν Τζένη Καρέζη γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ντουέτο «Ἀλεξανδράκης - Καρέζη», ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦ θασικοῦ γυναικείου στελέχους τοῦ θιάσου ἔκκρεμεῖ. Μένει ἀπὸ τὰ θέατρα τοῦ κέντρου τὸ θέατρον Σαμαρτζή. Σ’ αὐτὸ θὰ ἐγκατασταθῇ θίασος ὑπὸ τὸν Μίμη Φωτόπουλον μὲ τὴν Γκέλυ Μαυροπούλου, γιὰ τοὺς πρώτους γυναικείους ρόλους, καὶ σκηνοθέτη τὸν κ. Γ. Θεοδοσιάδην. Τὸ θέατρο αὐτὸ τῆς ὁδοῦ Καρόλου θὰ εἶναι καὶ τὸ πρῶτον καλοκαιρινόν, πού θ’ ἀνοίξῃ τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου. Θὰ παρουσιάσῃ σὰν πρῶτον τοῦ ἔργου τὴν καινούργιαν κωμωδίαν τοῦ κ. Στέφανου Φωτιάδην ὁ «Θηριοδραμαστής». Μία ἄλλη ἀπαικτικὴ κωμωδία τοῦ ἰδίου συγγραφέως θὰ ἐμφανίσῃ ὁ θίασος τοῦ Ντίνου Ἡλιόπουλου, στὴν τούρνέ πού θὰ ἐπιχειρήσῃ μετὰ τὸ σύντομον παρὼν πού θὰ δώσῃ στὸ «Πάρκ». Τέλος, τὸ ἔργο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν σαῖζον στὸ ἴδιον θέατρο ὁ Λογοθετίδης μὲ τὴν Ἰλίου Λυθγκοῦ, θὰ εἶναι ἡ καινούργια κωμωδία τοῦ Ψαβὰ «Πρὸς Θεοῦ, μεταξύ μας», μὴ σάτira πού κουστομοποιοῦ.

Ἐξ ἄλλου μὲ μίαν καινούργια κωμωδία τοῦ Δημήτρη Γιαννουκάκη θ’ ἀνοίξουν—γιὰ νὰ μεταφερθοῦμε καὶ στὰ συνοικιακὰ θέατρα τοῦ καλοκαιριοῦ— τὰ «Διονύσια» τῆς Καλλιθέας. Ὁ τίτλος τῆς εἶναι «Ἡ κυρία ἔχει νεύρα», καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου θὰ εἶναι ἡ Ἄννα Λώρη, μὲ κύριον συνεργάτη τὸν Σταύρο Ἰατρίδη. Στὸ «Ραντάρ» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας θὰ δώσῃ παραστάσεις θίασος ὑπὸ τὸν κ. Παγουλάτον, κινεῖται δὲ γιὰ τὸ «Ριάλτο» ὁ Ἀπόστολος Αὐδῆς. Τὸ «Ντορέ» θὰ φιλοξενήσῃ ἐφέτος... ἐνοίκους, διότι μετατρέπεται σὲ πολυκατοικία.

Πρόξα μετὰ μουσικῆς...

Ἰδιόρρυθμος θὰ εἶναι ἡ κατάστασις εἰς τὸ θέατρον τῆς Βέμπο. Ἐφέτος δὲν θὰ στεγασθῇ σ’ αὐτὸ ἐπιθεωρησιακὸ συγκρότημα. Ἡ Σοφία Βέμπο συνεβλήθη μὲ τὸν Χρῆστο Εὐθυμίου καὶ θὰ παρουσιάσουν ἕνα μικτὸ εἶδος. Δηλαδὴ σκέτς ἐπικαιρότητας, μὲ μόνον μουσικὸ στοιχεῖον τὸ τραγοῦδι τῆς. Τὸ «Ἀκροπόλ» θὰ συνεχίσῃ τὴν παράδοσιν τῆς φαντασμαγορικῆς φερὶ, ἀνεξάρτητος ἐπιθεωρησίν τῶν κ.κ. Γιαλαμά, Θισβίου καὶ Πρετεντέρη μὲ μουσικὴ Ἰακωβίδου-Βέλλα. Στὴν δημιουργίαν τοῦ θεάματος θασικὸς παράγων θὰ εἶναι πάλι ὁ Γιώργος Ἀνεμογιάννης, μὲ χορογραφικὴν συνδρομὴν τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ. Τέλος τὸ «Περσὶ» μὲ τὴν Ντιριντάου, τὸν Μαυροῦ, τὸν Χατζηχρήστο καὶ τὴν Μαρίκα Νέζερ θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν σαῖζον τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαΐου μ’ ἕνα ἐπίκαιρον σατιρικὸν ἔργο τῶν κ. Γ. Γιαννακοπούλου, Νικολαΐδην καὶ Ἐλευθερίου, πού τίτλοφορεῖται «Καὶ πονηρίαν στὸ μάτι» καὶ πού μουσικῶς θὰ τὸ ἐμπενδύσῃ ὁ συνθέτης Λυκιαρδόπουλος.

Ἔργα Γκρήν καὶ Κασόνα

Αὐτὰ εἶναι σὲ γενικὰς γραμμὰς τὰ γνωστὰ στοιχεῖα διὰ τὴν θεατρικὴν κίνησιν τοῦ καλοκαιριοῦ στὴν Ἀθήνα. (στὸν Πειραιᾶ θὰ ὑπάρξῃ μόνον ἕνας μουσικὸς θίασος στὰ «Ὀλύμπια» μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σταυρίδην καὶ τὸν Θεοφανίδην). Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ δεκάτριά αὐτὰ συγκροτήματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε, θασικὸν στοιχεῖον τῆς θεατρικῆς ζωῆς τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ εἶναι, ὅπως καὶ τὰ προηγουμένα δύο χρόνια, τὸ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν. Γι’ αὐτὸ ὅμως θὰ μιλήσουμε σ’ ἕνα ἰδιαίτερον σημεῖωμα. Θὰ κλείσω τὰ τὰ πρῶτῃ ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀναγνώστες τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ ἀναφέροντας ὅτι διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ χειμερινὴ σαῖζον ὑπολείπεται ν’ ἀνέθουν σὲ κλειστὰ θέατρα τρία μόνον νέα ἔργα. Δύο στὰ «Ἑθνικόν» καὶ ἕνα τρίτον στὸ «Θέατρο Τέχνης». Ἡ Κρατικὴ Σκηνὴ θ’ ἀνεβάσῃ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα τὴν «Κυρά τῆς αὐγῆς» τοῦ Ἀλεξάνδρου Κασόνα. Ὁ σύγχρονος αὐτὸς Ἰσπανὸς δραματογράφος εἶναι 54 ἐτῶν καὶ ἄρχει ἀπὸ δάσκαλος γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ σιγὰ-σιγὰ σὲ συγγραφέα. Εἰς τὰ 1934 παίχθηκε στὴν Μαδρίτη τὸ πρῶτον τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Ἡ ἀγκυροβολημένη σειρήνα». Ἀπὸ τότε ὁ Κασόνα ἔχει γράψῃ πλέον ἀπὸ εἴκοσι ἔργα, ἡ δὲ σκηνικὴ δημιουργία πού θ’ ἀνέβῃ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν στὸ «Βασιλικὸν Θέατρον» πρωτοπαίχθηκε στὸ Μπουένος Ἀϊρες, ὅπου ὁ δημιουργὸς τῆς μένει μόνιμος, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ὁ Γκράχαμ Γκρήν—ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λίβινγκ Ροῦμ» πού ἐτοιμάζει ὁ Κάρολος Κουν—μετὰ τὶς σπουδὰς στὴν Ὁξφόρδῃ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἐργάστηκε ὡς συντάκτης στοὺς «Τάιμς» καὶ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς στὸ «Σπέκτατορ». Τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ αὐτοῦς του» ἐκυκλοφόρησε τὸ 1929. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀκολούθησαν 20 περίπου ἔργα του, μυθιστορήματα, δοκίμια καὶ ταξιδιωτικὰς ἐντυπώσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φιλμ πού γυρίσθηκαν μὲ θάσῃ τὰ μυθιστορήματα του, ὁ Γκράχαμ Γκρήν ἔχει γράψῃ καὶ ὁ ἴδιος 3 σενάρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ γνωστότερον εἶναι ὁ «3ος ἄνθρωπος». Τὸ «Λίβινγκ Ροῦμ» εἶναι τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργο πού ὁ Γκρήν ἔγραψε κατ’ εὐθείαν γιὰ τὸ θέατρο. Τὸ ἔργο αὐτὸ πρωτοπαίχθηκε στὸ Λονδίνο τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1953 μὲ σκηνοθεσίαν τοῦ Πέτερ Γκλένθιλ.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

Τι θέλετε νὰ μάθετε

(Στὴ στήλη αὕτη θὰ δίδονται καθε ἑβδομάδα ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνώστριάων γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ Θεάτρου καὶ τὸν κόσμον τῆς Σκηνῆς. Ὅποιαδήποτε πληροφορία σὰς ἐνδιαφέρει γύρω ἀπὸ τὴν θεατρικὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἀγαπημένους σας ἡθοιοὺς θὰ μπόρῃτε νὰ τὴν ἔχετε γράφοντας στὶς ΕΙΚΟΝΕΣ καὶ σημειώνοντας στὸ φάκελον ὅτι εἶναι γιὰ τὴν στήλην μας αὕτη. Ἡ στήλη δημιουργεῖται ὑπερὰ ἀπὸ ὀρισιμένες ἐπιστολὰς πού εἶχαμε καὶ οἱ ὁποῖες μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρίαν γιὰ τὶς πρώτες ἀπαντήσεις πού ἀκολουθοῦν).

Ἡ ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δεσποινὶς Ἐλπίς Γεωργιάδου (Ἀθῆναι), δῆλκε ἐντελὲς κατὰ σύμπτωσιν τὸ θέατρο. Δὲν ὑποπτεύεται ὅταν δηλαδὴ ὅτι ἔχει τάλαντον καὶ οὐτε αἰσθανόμενα νὰ τρέψῃ ἰδιαίτερη κλίση γιὰ τὴν σκηνή. Ἀγαποῦσε ἀντιθέτως πέρα πολὺ μίαν στενὴν φίλην τῆς καὶ ὅταν ἐκείνη ἀπέφασκε κάποτε νὰ πάῃ στὴν δραματικὴν σχολήν, διότι αὐτὴ τῆς ἀρεσε, ἐπῆγε καὶ ἡ Κατερίνα ἀπλῶς ἀγία παρέα. Κ’ ἐκεῖ ἐγίνε ἡ ἀποκάλυψις. Πολὺ γρήγορα διεπιστώθη τὸ τάλαντον τῆς καὶ ζήτησε μέσα τῆς ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ θέατρο πού μετέδωκε πάλιν γρήγορα στὸ δημιουργικὸν πάθος πού τὴν ἔφερε σύντομα ἀνάμεσα στὶς κορυφαίας τῆς συγχρόνου θεατρικῆς μας ζωῆς. Ἡ φίλη τῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπῆγε στὴν δραματικὴν σχολήν... δὲν βύθηκε ποτε στὸ θέατρο!

★

Ἡ ΚΑΛΛΑΣ, πού μᾶς ρωτᾷτε κύριε Δημήτρη Παπαδόπουλε, (Θεσσαλονίκη) πρωτοβόηκε στὸ θέατρο τὸ 1939. Ἡ πρώτη τῆς ἐμφάνισις ἦταν στὴ δὴλ. μας Λυρικῇ Σκηνῇ, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν πού ἰδρύθηκε. Τὸ νεοσύστατον τότε κρατικὸν μελοδραμα προσέλαβε τέσσαρις σολίστ. Τὴν Ναυσικά Βουτυρά, τὴν Ζωὴν Βλαχοπούλου, τὴν Ἄννα Ρεμούδου καὶ τὴν Μαρίαν Καλογεροπούλου, τὴν σημερινὴν διάσημην Κάλλιν. Οἱ δύο πρώτες τραγοῦ-

δισαν στὸ ἐναρκτήριο ἔργο τῆς Λυρικῆς τῆς «Νυκτερίδας», ἡ Ρεμούδου στὴν «Μηταεργαλῶν» καὶ ἡ Καλογεροπούλου στὸ «Βοκάκιον», ὅπου τότε ἔκρινε τὰ πρῶτα τοῦ δῆματος στὸ θέατρον τὸ ἴδιον ἔργον καὶ ὁ Δημήτρης Χόρν.

★

Ὁ ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ, πού θὰ ἐκτελέσῃ τὴν δευτέραν τοῦ θωμά στὸ θέατρον Κοτοπούλη τὰ 40 χρόνια τῆς καλλιτεχνικῆς του σταδιοδρομίας, ἐκείνησε κύριε Δημητριάδην (Πειραιεύς), κάνοντας ἕνα σωρὸν ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἕνα πρὸς τὸ θέατρο. Στὰ 1919 τραγοῦδισεν στὶς παραστάσεις τοῦ καρνακιολοποιήτου Μόλα, ἔκρινε ὅρασιον φωνὴν τενόρου. Συνέδῃ λοιπὸν καὶ τότε μίαν ἀπεργίαν ἡθοιοῦν καὶ τὸν ἐπαινετάρησαν ὁ ἀειμνηστὸς Παπαγιάννης, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν παρουσίασε στὴν «Μαριαζέλ Νι Τόν». Ἀπὸ τὸν ὅρον μετεπείσθη σὲ δημιουργὸν λαϊκῶν τύπων σταυρὸς «Ἀπόλλωνος τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ Κατῆραστοπούλου. Τότε σὲ μίαν πρόβαν ἔδειξε στοὺς ἡθοιοὺς πού ὑπεδύοντο τὸν Καρούμπα καὶ τὸν Καρκαλιόττον πᾶς... ρίχνον τὰ ζάρια. Παραελθὼν τότε νὰ κἀν τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ στὴ σκηνήν καὶ ἐγκατέλειπε ἀπὸ ἀσκήν τὴν ὥρα τοῦ: ρόλους τοῦ τενόρου καὶ κρεάτῃ μετὰ τὴν γνωστὴν ἐπιτυχίαν τὸν τύπον τοῦ Ἀθηναίου «Μάγκας».

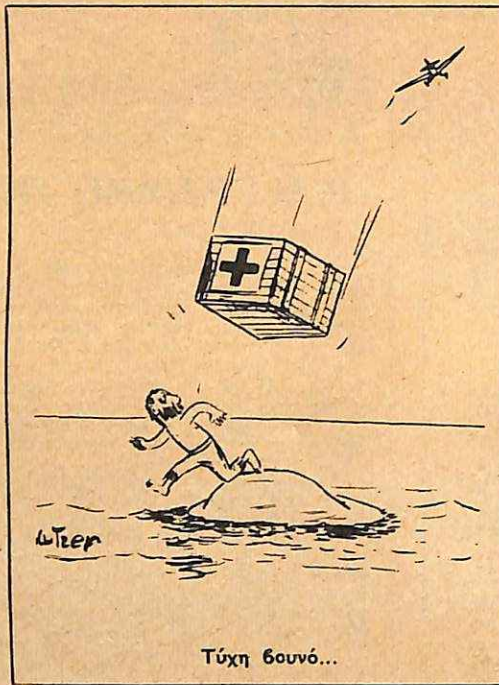
Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΓΚΡΑΧΑΜ ΓΚΡΗΝ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ «ΛΙΒΙΓΚ ΡΟΥΜ»

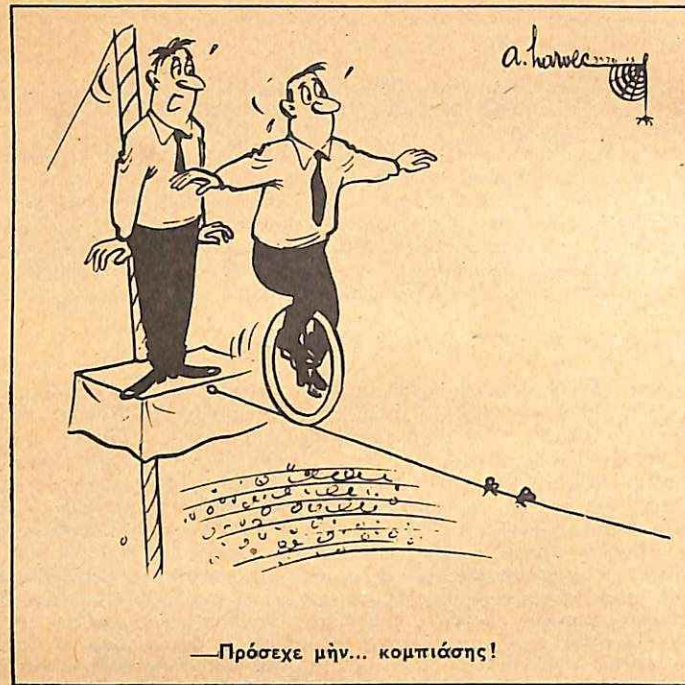
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΣΧΟΛΙΑ
ΤΟΥ Κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗ

4

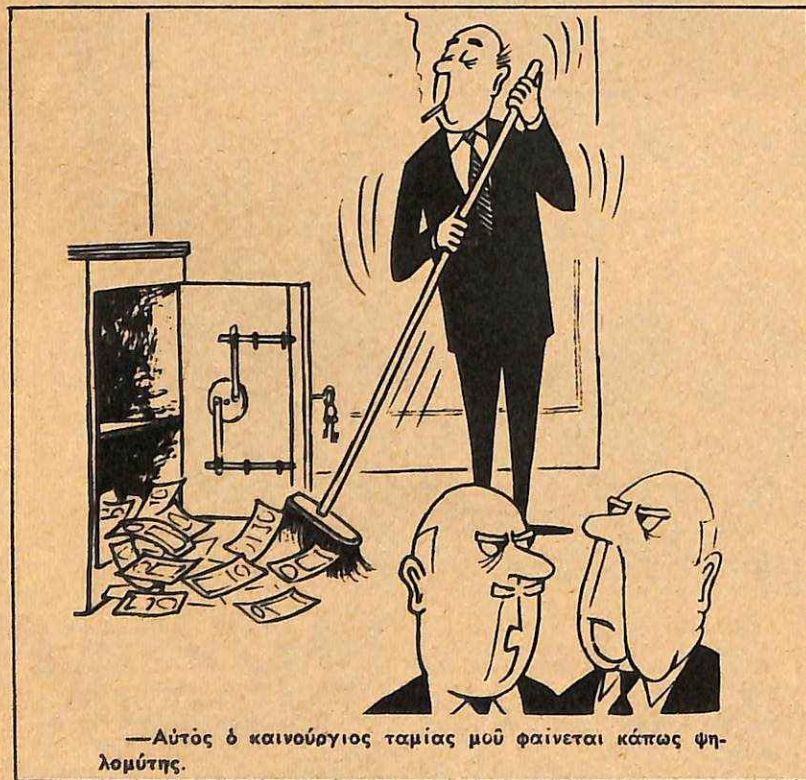
Χιούμορ

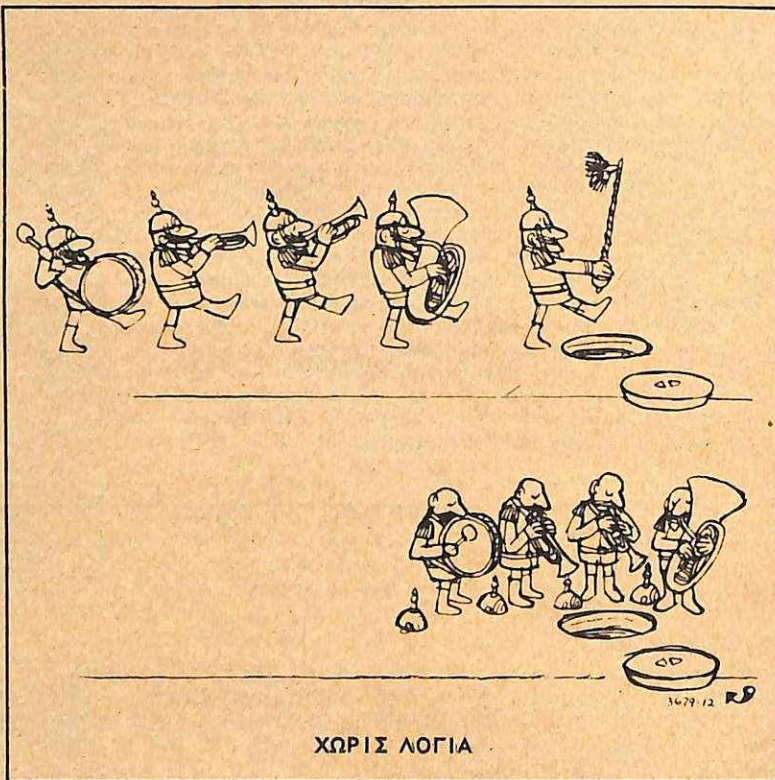
Τύχη δουνό...

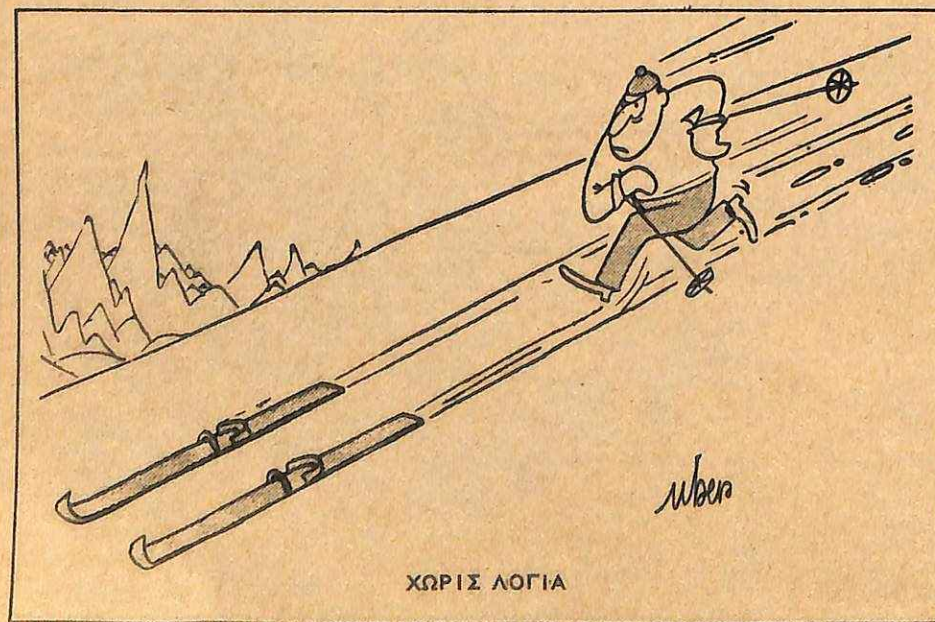
—Πρόσεχε μὴν... κομπιάσης!

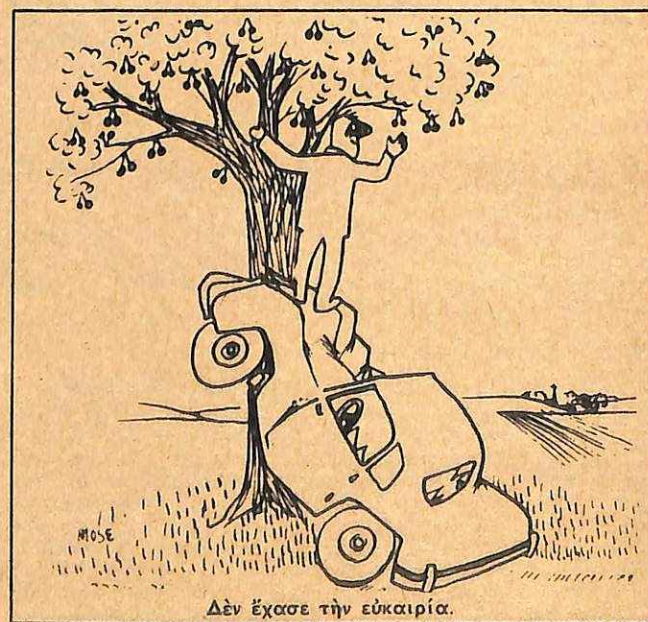
—Αὐτὸς ὁ καινούργιος ταμίας μου φαίνεται κάπως ψηλομύτης.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

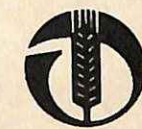

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία.

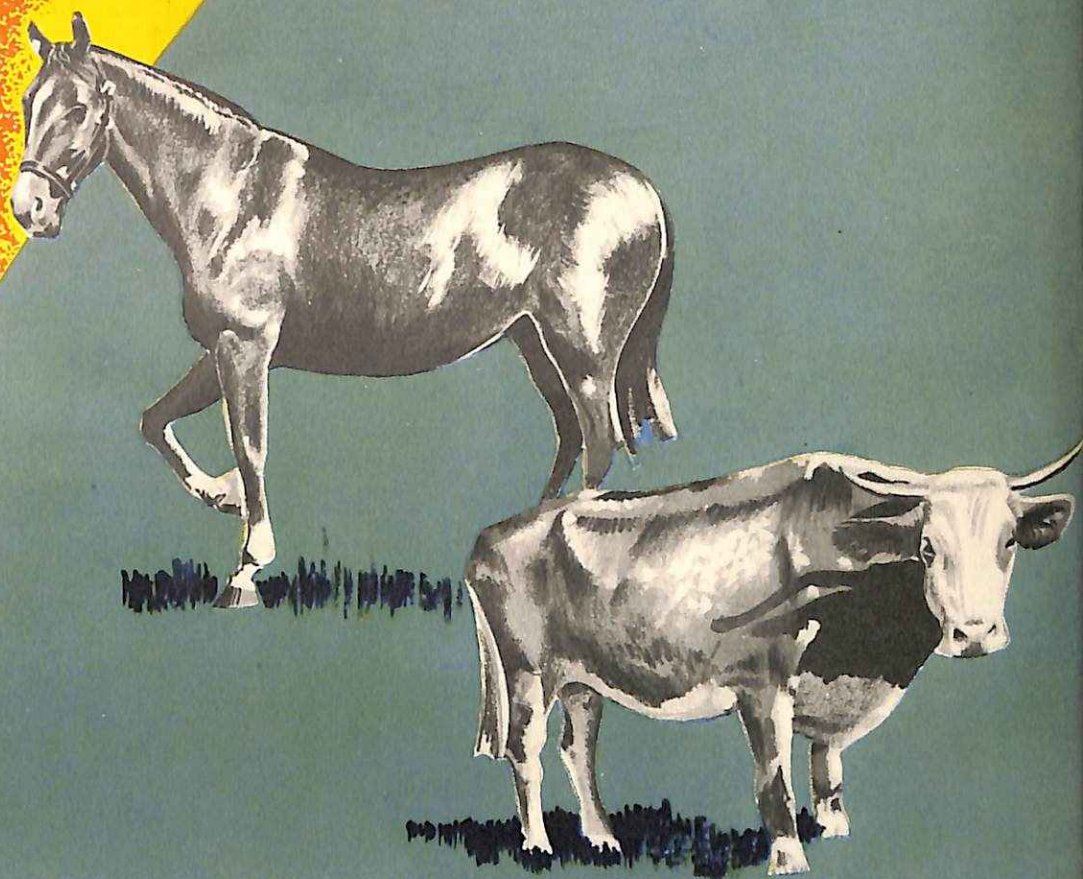
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΑ ΦΥΤΟΦΑΡΜΑΚΑ

ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΚΡΙΔΟΚΤΟΝΟΝ: Για δολώματα κατά ακρίδων, σκουληκιών κ. λ. π.
ΑΡΙΣΤΕΡΙΚΙΚΟΣ ΜΟΛΥΒΔΟΣ: Για τὰ σκουλήκια φρούτων και τις κάμπιες.
ΔΑΥΛΙΤΙΝΗ: Κατά τοῦ δαυλίτου και της ψείρας.
ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ: (Θερινὸς πολτός): Για τὴν καταπολέμηση ἐντόμων (ψώρες κ.λ.π.)
ΔΙΝΙΤΡΟ-ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ: Για τὴν καταπολέμηση τῆς ψώρας και τῶν καμψῶν, νυμφῶν και ἐντόμων.
ΕΝΤΟΜΟΣΑΛ: Για τὴν καταπολέμηση πολλῶν ἀσθενειῶν ὀπωροφόρων δένδρων και λαχανικῶν.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ - ΒΡΕΞΙΜΟΝ: (Σκόνη ὕδατοαιωρουμένη): Για ραντίσματα. Καταπολεμᾷ ὅλα τὰ ἔντομα και σκουλήκια.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ ΣΚΟΝΗ ΛΟΙΣΜΟΝ: Για τὴν καταπολέμηση τῆς ψείρας τῶν σιτηρῶν και τῶν ἀποθηκευμένων σπόρων.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ-ΣΚΟΝΗ: Για τὴν καταπολέμηση τῶν ἐντόμων.
ΘΕΪΚΟΣ ΣΙΑΔΗΡΟΣ: Ἐναντίον τῆς χλωρώσεως τῆς ἀμπέλου και ὡς ἀντιπαρασιτικόν.
ΘΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ Β.: Για τὴν καταπολέμηση τῆς Βούλας, τοῦ Ὠιδίου και τοῦ Τετρανύχου τῆς μηλιάς και τῆς ἀχλαδίας, τοῦ Περονόσπορου, Ὠιδίου, Τετρανύχου τῆς ντομάτας, τοῦ πεπονοῦ.
ΘΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ: Περιέχει θειάφι και χαλκὸ γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ Ὠιδίου (λόβα) και τοῦ περονόσπορου.
ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΣ ΘΕΙΟΝ: Για τὴν καταπολέμηση τῶν Ὠιδίων, τῆς ἀμπέλου, τῶν δένδρων.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 15: Καταπολεμᾷ τὰ ἔντομα ποὺ προσβάλλουν τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, τὰ λαχανικά κ.λ.π.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 3: Για τὴν καταπολέμηση τῶν ἐντόμων τοῦ ἔδαφους.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 1: Για τὴν καταπολέμηση τῆς μελίγκρας τῶν μπιστανικῶν, ἀγγουριῶν κ. ἄ. ἐντόμων.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 2: Για τὴν καταπολέμηση μελίγκρῶν, ψύλλων και μικρῶν καμψῶν.
ΝΗΜΑΤΟΣΑΛ ΕΔΒ: Για τὴν καταπολέμηση τῶν νηματοδῶν σκληρικῶν.
ΝΙΚΟΤΙΝΑΑ: Σκοτώνει τὶς μελίγκρες, τὶς κάμπιες, τὰ διάφορα ἀνάρκα κ.λ.π.
ΘΕΑΛ - D. D. T.: Χρησιμοποιεῖται ἐναντίον τῶν ἐντόμων τοῦ περονόσπορου τῶν λαχανικῶν, τῆς βούλας τῆς μηλιάς, τῆς ἀχλαδίας και τοῦ περονόσπορου τῆς ἀμπέλου.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ Β.: Για τὴν καταπολέμηση τοῦ Περονόσπορου, τῆς Ἀνθρακώσεως κ.λ.π. τῆς ἀμπέλου, τῆς ντομάτας και τῆς πατάτας.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ: Για τὴν καταπολέμηση τοῦ περονόσπορου ὅλων τῶν φυτῶν.
ΠΡΑΣΑΓΓΟΥΡΙΝΗ: Για τὴν καταπολέμηση τοῦ παρασίτου και ἄλλων σκουληκιῶν τοῦ ἔδαφους.
ΣΤΕΡΕΟΝ ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΣ ΘΕΙΟΝ 40: Για τὴν καταπολέμηση ὅλων τῶν ἀσθενειῶν ποὺ καταπολεμοῦνται με θειάφι π.χ. τὸ Ὠίδιο.

ΠΑΡΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Ἄ γ ρ ό τ ε ς !

ἂν θέλετε νὰ κοιμᾶστε ἤσυχοι

ἀσφαλῖστε στήν

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

- Τὰ ζῶα σας ἀπὸ θανατηφόρες ἀρρώστιες ἢ ἀτυχήματα.
- Τὰ προϊόντα σας ἀπὸ τὸ χαλάζι ποὺ τὰ καταστρέφει.